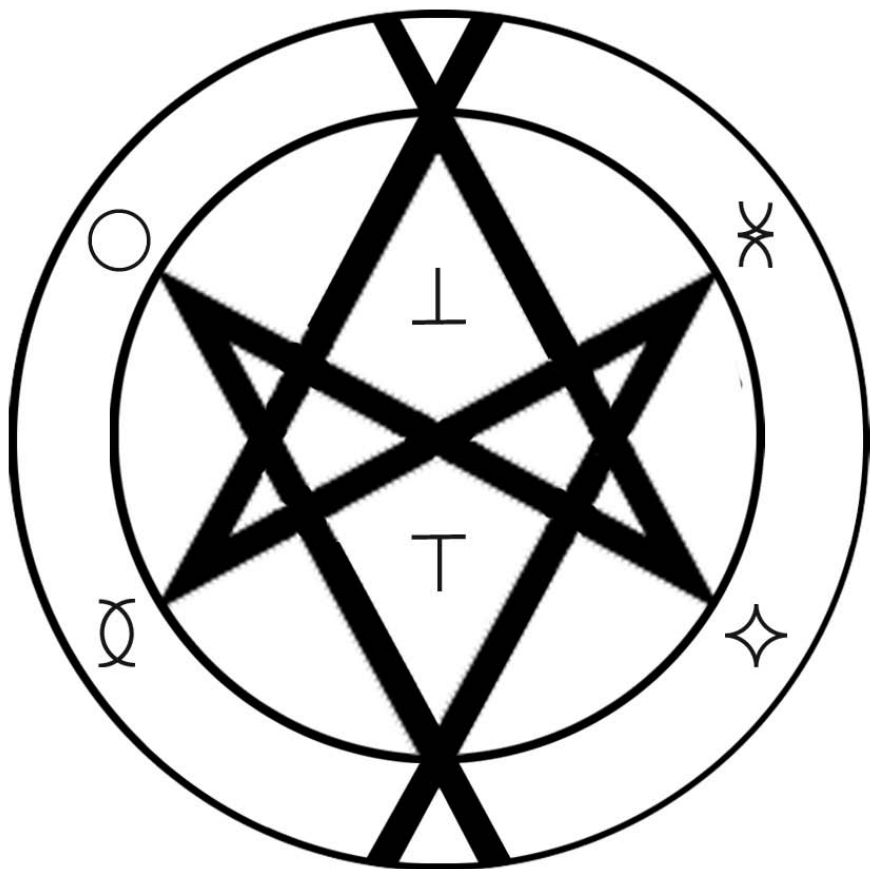

B
5

ToD

The Journeyer

A Tarot Addition

The Journeyer

It's all about the journey!

Author © Pieter Van Nieuwenhuyse
Burg Gallery

I hope that philosophers will read through the spirituality and that spiritualists will read through the philosophy, that artists will comprehend the serious and that the serious will comprehend the artistic; the tarot addition presented in this book is symbolic.

(Publishing notes)

I would like to thank the residence program at Wiels, where I could live and work in relative isolation to complete this work.

The pages with the card images may be copied for personal usage!

Usage of the Journeyer's deck

One can mix up this addition with the normal tarot cards or do a special divination with the Journeyer's deck alone.

(Tip) Instead of mixing up this addition with the other tarot cards, one can use the Joker card (Journeyer) in a normal tarot divination. When the Joker card appears, a second divination can be layed out on the table with the other cards of the Journeyer's deck.

The Journeyer's Deck

Subconscious: A state in which one functions as an automaton, with or without guiding it. An animal or dreaming person is a subconscious being; it always has the potential to be conscious. These are the fundamentals to exist in the sense of the Existence card. Plant life belongs within this concept to the World card.

Conscious: The ability to take distance from the subconscious person in oneself (not physically) and to guide the subconscious person with all its abilities, by pushing it constantly in the directions of choice. Choices are made of what someone wants or doesn't want to experience. The ability to take distance makes it also possible to reflect and to make structures.

Unconscious: A being that isn't conscious or subconscious anymore, a dead being, also a being of inexistence. But it is still a being, because it still feels: an unconscious being is imprisoned by one feeling, his innermost soul.

Possibility: Changing is possible.

Impossibility: Something or someone who isn't able to change.

Colours

Blue: Innocence, naivety, the purity of the beginning

Red: Chaos and trouble

Yellow: Destiny, hope and fulfilment

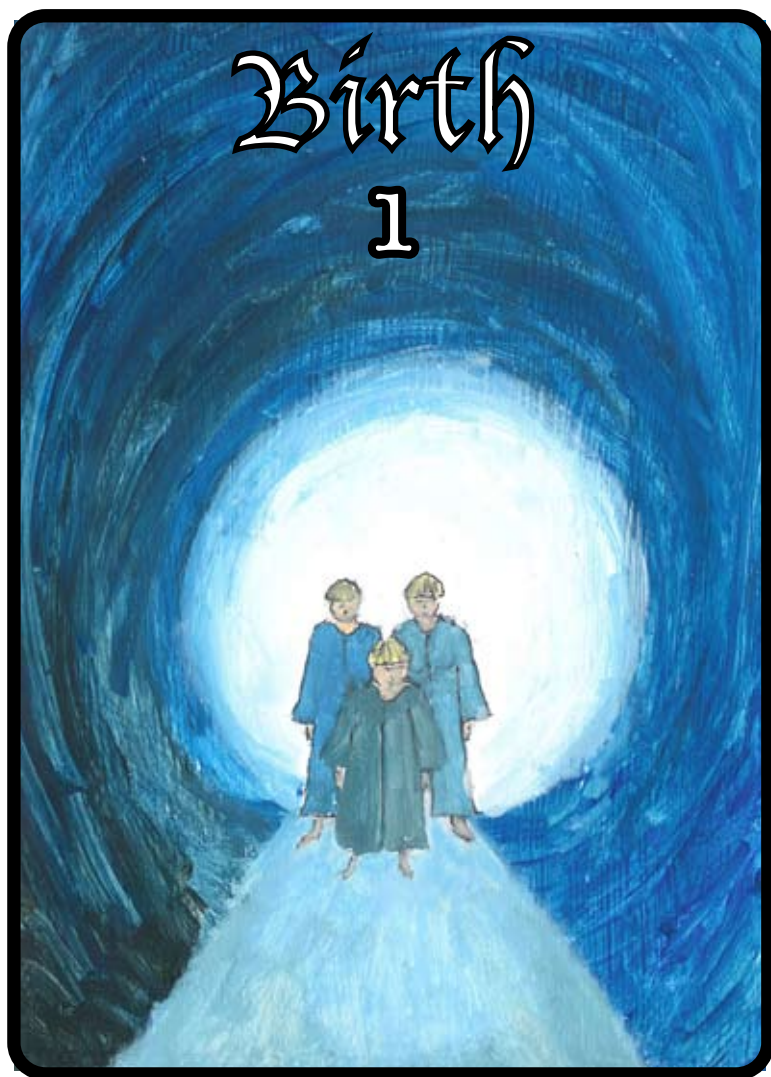
Purple: The mysterious world, philosophical approach

White: The purity of inexistence, the before and the after

Green/Grey/Brown: Worldly colours

Orange: Energy

Birth cards

1 Birth

Existence comes into being out of the unity of both parents, one being from another, a world is shaped, a sparkle of life that finds the strength to grow into a being of possibility. This possibility is at first one of straightforwardness, a possibility that has the characteristics of impossibility, but isn't one of impossibility because its expectations are an illusion as the wishes of the child can easily be turned by sickness or conflict. From that point the straightforwardness of life becomes ever the object of longing or desire, a desire for order. The Birth card can be seen as an announcement of the journey to come...

2 Conflict

Before a being comes into conflict with other beings, his world is whole. He is one with everything and with everyone. When a being comes into conflict with other beings his singular world shatters to pieces and he becomes one of the many in a world of chaos. On the one hand, this is the moment when the being gets to know that he is or stands alone: that the world he believed in was his world and not the world of everybody. On the other hand, it is the moment when he comes in contact with the society. He becomes alone but together. Now he has to fight for his rights, he has to reclaim the world in which he believed.

Reaction 3

3 Reaction

In the time of reaction the being chooses, takes stands and positions himself to face the world in search of a balance between the world he wants and the world he can make possible. Within his abilities and talents he tries to make the best possible possibilities he can imagine or he wants to offer. In the time of reaction the world from the Birth card, the whole world that his world was at that time, has to change into a world that is opportune in accordance to his needs, depending on the needs he chooses above others. Depending on the choices he made, his world will become a world of generality or he will cling more to a world of the wholeness he can only dream of. In other words he will become a realist or a dreamer, probably something in-between.

4 Colour

There are countless possibilities in the outcome of the birth-conflict-reaction process of life. The Colour card represents the variety of possibilities, the countless colours of personalities. But it also represents the mass of humanity; there is no honour or bravery in becoming a unique person. And so, the Colour card also represents the mass of possibilities or the generality of uniqueness. Of course it is not the goal in life to become a 'real' unique person; a being has to follow his needs. But these needs support a world of compromises in the common life of the Colour card, a world comfortable enough for the person who lives in it. But this is not a world where the needs can totally be deepened out. To reach that world one has to experience death as depicted in the Death card. From the strong, nothing has to be expected, it are only the weak that could be crushed and finally reach real satisfaction, ...if they are strong enough to make the right choices.

Death cards

5 Death

The Death card symbolises the moment through which all beings have to go at one or another point in their lifetime; although for many it will probably become the experience of death in the world that we know. The Death card represents the crushing of a person's life, crushed by a conflict that demanded too much to just negate the situation. After the crushing, his personality does no longer correspond to the life he lived and there is no way back. Death broke him inside. The Death card should be understood as a card of chances, dark chances. It can draw a person into a positive quest or into a negative spiral of chaos, time will tell. He can lie broken for a time and don't brace himself up. People who choose this possibility invoke chaos within and around them. Better if he can search a way out and make himself a stronger person. In this effort he can find new ways of being himself and become an individual, it can be the beginning of the journey in that sense of the word. Some of us don't need to be crushed; some of us make by possibility the right choices in life to become an individual. By willpower they dare to stand on their own. The Death card then symbolises the rejection of the norm. Then again, the one who had been crushed maybe also made these right choices, before the crowd of generality or chaotic life crushed him/her.

6 Resistance

To survive death one has to resist its finality, death exists only in a world within the expectations of other people, and the finality of death also lies within these expectations. One has to overcome the guilt or the shame one feels towards the self and the outside world. One should raise his self from the ground and turn around, going in a direction that no one expects from him, leaving the lie behind. It's a direction that can only be your direction, and so you should finally return to yourself, whoever that may be. These are the ways of resistance; the strong bring order back to their lives, the weak fall into the pits of chaos.

Another face of the Resistance card is that of grieving; one has to grieve after an experience of death, to be able to leave the old self and all kind of things of the old life behind. In grieving one will begin to enjoy dark feelings. Dark feelings could help to lead one to more subtle and deeper feelings as they are more rooted in the core of oneself; as opposed to the more general feelings that lie in the expectations of the masses. But if it urges the self to lie death and broken forever, dark feelings can become a trap.

7 Corruption

When one walks away from the expectations of generality, one has to corrupt the interpretations of life to find his own system of order. Corruption demands a deep search into the self, in all those portals you had to close in order to fulfil the expectations of generality. Fantasy is the main tool to corrupt and to learn to accept human nature. It is a very dangerous undertaking; the main goal of corruption is to give all these things of human nature a place in your system of order. But one can easily fall in the trap of obsession, from which the expectations of generality protect society. Such obsessions lead the person and the world around him again into chaos. Corruption is the first track of the path into the journey that deals with a new life. With the Corruption card one has to order a new world that corresponds with ones new views.

8 Hunger

When someone is changing himself, he can be rewarded with a new feeling, an excitement that arises when one acquires wisdom. This can lead to a strong hunger to acquire more and more wisdom, to know more and more about the self. The Hunger card represents the need to grow, the need to evolve. Hunger is the need for the self to be in constant evolution. Where the Resistance and Corruption cards are pathways that have to be taken to survive, the Hunger card is a new beginning for the self, because the need born in oneself is not one of survival, but is a gift for and from the self. It is an important gift, because from now on the journey becomes the journey that is desired. It's a desire for evolution and for perfection, in all kinds that matter to the individual.

9 World

Nothing can exist without order and chaos; the world is a structure to contain existence; the world is also the representation of existence. It is bound by chaos and order. Order is less chaos and chaos is less order, but the two are in fact the same. The world is always and shall always be between total order and total chaos. The world card therefore stands between the Delight and the Horror card, the former of order and the latter of chaos. The flow between order and chaos stands in relation to the Conflict and Colour cards. The senses are the means through which the world presents itself to the being. From the senses, the subconscious builds the world, while the conscious works with the active tools of its being (thinking) on the logical consequence that builds the order in its world.

Monolith cards

10 Darkness

A structure is as always a possibility and by this an illusion. We can't do without the world, but the world isn't the truth, we need 'a' world. The Darkness card represents the falsehood of truth, and therefore the darkness. It's this falsehood of truth that opens the door to possibility and to responsibility. Without darkness the world would become impossible, there would be no flow between order and chaos. But darkness does not exist on its own; it's a concept of the conscious being as darkness can't be experienced.

Darkness

10

11 Eternity

Eternity is a concept that is founded on the existence of world, darkness and the existence of being.

The Eternity card represents the concept of time.

Time is the eternal course of progression. A being of existence will experience the progression, in the concept of past and future. For a being of inexistence there is no time to experience, because such a being cannot think of concepts and its experience is not one of progression. Eternity is darkness and a possibility of time. Without eternity there would be no flow between order and chaos.

Eternity

11

12 Existence

Existence is the journey of the self from birth to fulfilment. Existence is the bridge between the inexistence of the time before the birth and the inexistence of purity. It is as the shadow between dark and light, the greyness between white and black. Existence is the time when the Journeyer makes its journey and the Wanderer its eternal wander. It can be lived in a conscious or subconscious way or in a mixture of both, like it probably is with most beings, to some degree. Existence demands possibility. Without existence there would be no world at all.

Existence

12

Journeying cards

13 Depth

Corruption creates a system of views, it builds a new cosmos for the person sustainable enough to live in; or much bigger than that, if the creation of his universe becomes a need inside the person. The

Depth card is not about views, it's about feelings. It's about finding within the depths of the self those feelings that give the deepest and most precious moments one can comprehend and evoke in live. The Depth card leads to fulfilment, because fulfilment is part of the domain of feelings and of experiences.

Only to feel or to experience brings happiness and in the aftermath contentment. All the worldviews or positions one takes in life regretted, the real person inside is the one who makes you happy or content.

The real self is the pile of feelings inside.

Priority

14

14 Priority

The path the Journeyer followed leads always to the self, deeper and deeper. There is no other path to follow, except those that lead oneself into chaos or into the comfort of generality. With the card of Priority the time has come to put some of the feelings into a rhyme. The Journeyer chooses those feelings that bring the person all possible happiness. The way one conducts with the rhyme on its path shall finally determine the destination: purity or wandering.

The rhyme can lead to one feeling that will finally capture the Journeyer or it can lead to a path where the accents of the rhyme has to vary.

Creation

15

15 Creation

Whatever a person may choose, he can only feel if his feelings are evoked. He has to search for situations or locations or both where that can happen.

He has to evoke the best of his feelings to reach fulfilment and to become what belongs to him. With

the Creation card one has to create or choose a world that corresponds with ones chosen feelings. In this path of creation and evocation the self will also change, as it will grow tighter with the fewer feelings that have been chosen. From here on a new life will probably begin which will lead its own life, which can only be modified somewhere left or right.

From then you are on the train to your destiny.

Fulfilment

16

16 Fulfilment

The fulfilment card represents the attainment of fulfilment. Fulfilment is reached when the deepest feelings of the person correspond to all the aspects of the world around him. It is the last stage of the journey; in this stage one has to practice fulfilment to the level where there is no longer a way back.

When that happens the journey is at an end, it means that the Journeyer has found purity or has found the world where the Journeyer can wander eternally. When fulfilment is pluperfect there are no more questions: a being of purity will be unable to query and the Wanderer, well, he would be able, but for him it is no longer a necessity. Of course not all Wanderers will reach fulfilment at all times of their existence, but there are no more questions as to what they have to search or what they have to create. Wanderers know their way of perfection.

Destiny cards

O Prediction

The Prediction card is the zero card of the deck that comes prior to the Birth card, it predicts the existence of the Journeyer. Furthermore, it requests the destiny that there will always be Journeyers. The possibility of birth and journeying can only exist if there is eternal existence. Therefore the Prediction card assumes eternal existence as a fact; the personification of the being of eternal existence is the Wanderer, the last card of the deck. But the Wanderer is one of the three possibilities of the being's destiny. The Prediction card can therefore also be seen as the possibility card.

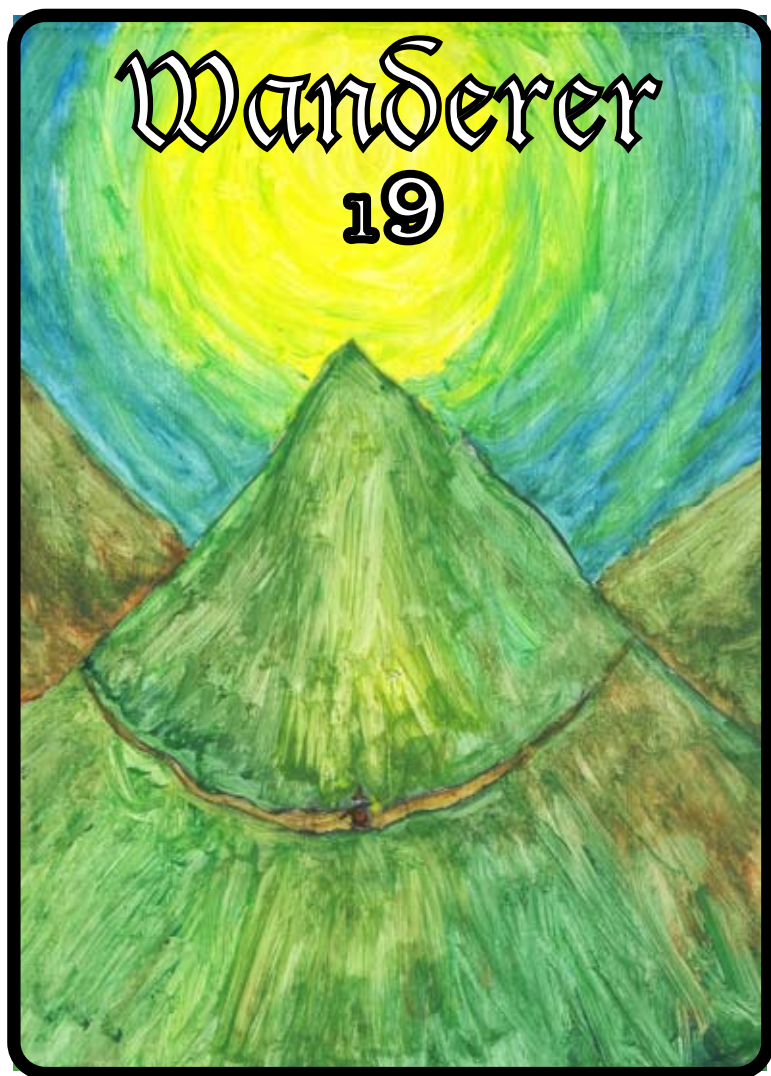
17 Horror

Chaos appears where order is too complex to understand or cannot be placed in a structure. One can follow this black path that leads him into a spiral of chaos. At the end of that path lies total chaos, when that happens chaos will finally stop, because chaos cannot do without order. In the realm that follows lies eternal inexistence, which is a position of impossibility, a position of solid darkness. On a personal level chaos is madness and as long as a person is mad there is also order and hope. But when madness overwhelms the person completely, he has to retreat into the unconsciousness. From there he can only look on in agony, in horror, eternally. And darkness overwhelms him. Chaos invites itself all the time in the journey, but especially in the situations described on the cards 5 till 8. The Horror card represents the failing of the journey and the Journeyer. But at the end it is better then to be trapped in chaos, because the unconsciousness brings eternal peace. Moreover there is no difference between purity and horror, as there is only one experience of impossibility. In the end there is no meaning, there is only dead or to be a being of inexistence.

18 Purity

Fulfilment leads to many ways, but the white path of purity leads but to one: total order. Except for the ways of the Wanderer, all ways of fulfilment in their countless colours lead to purity, the purity of that one rhyme of colours that brings the person to a completion of fulfilment. When the person reaches that state he will be thrown into eternal fulfilment. A state where there is only experience without room for thinking or to be conscious or subconscious. This experience will make him a being of inexistence, where all possibility is gone, a world of eternal impossibility. As there is no difference between the impossibility of Horror and Purity, there is ultimately no meaning for there to be two cards. But there is a big difference in the two paths to reach that state of inexistence: it's not about the goal; the path to purity is about the journey.

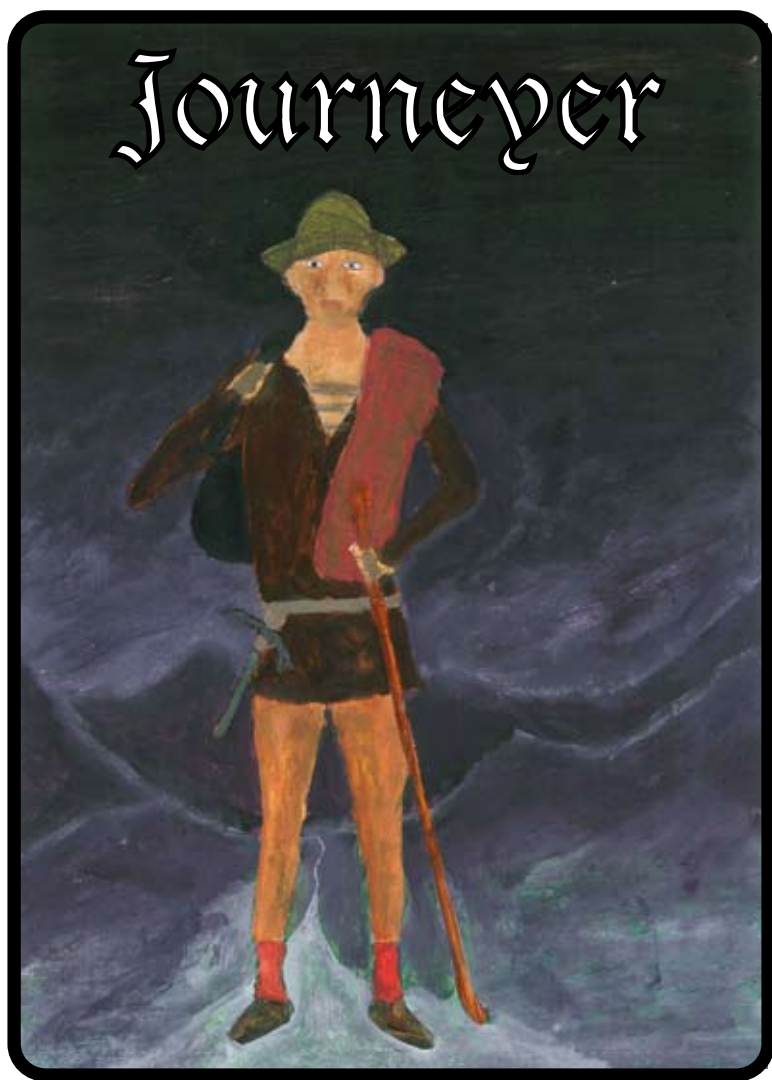
19 Wanderer

The Wanderer card represents the Journeyer who seeks fulfilment in the world. As the world is not a place of purity, but a place of many colours, this Journeyer seeks not one cataclysmic completion of fulfilment, but rather a long-term relationship with fulfilment, one that can last eternally. The Wanderer walks a path of fulfilment, not a path towards fulfilment, finality in continuity. In his fullness the Wanderer has created his own world of fulfilment or walks the dreams of other beings. The Wanderer's path is the outcome of the grey path. There are different paths the Wanderer can take to organise his life. There is Primitivism, Tolerance and Egoism or Romanticism and Post Romanticism, the latter points out the ways to reach fulfilment (see appendix). But these aspects would lead to a deck of the Wanderer, while this is the deck of the Journeyer.

Journeyer

The Journeyer card has no number, because this deck of cards is created within the view of the Journeyer's perspective. The Journeyer card represents the temporary existence that is meant to be temporary, although the Journeyer can become a Wanderer at the end of his path. In his journey he follows three cycles of existence. The first stage is the cycle of birth, where the Journeyer floats on the gulfs of existence. In the cycle of death the floating stops abruptly and the Journeyer becomes responsible of the path he has to take. If the Journeyer takes his responsibility he's ready to go the cycle of journeying, where he will find in the end his ways of fulfilment. In the realm of impossibility, the Journeyer isn't journeying any more; he is then a being of inexistence, dead. All twenty cards of the deck are represented in this one card of the Journeyer.

Joker card

Bio

Rak Ullgard, High Templar of Darkness

Appendix

Temple of Darkness (ToD)

The temple of darkness addresses the darkness inherent to free life. It presents darkness as the second most important facet of such life. According to the ToD, darkness is the starting point upon which free life is based. Two lines of action present themselves: a pursuance of individualism and one of satisfaction (the prime facet of free life). Multiple paths guide free life from that starting point through the darkness, ToD supports all these paths.

Darkness

Darkness manifests itself in many areas of the lives of conscious beings:

Pointlessness: there is no higher purpose or higher power that takes care of the conscious being. Whatever we do, whatever happens, no matter what pains we suffer, we can only turn towards our fellow beings.

Emptiness: darkness manifests itself in that which we, as conscious beings, cannot fathom. Darkness is situated beyond the bounds of time and space. It spans the boundaries of the universe and the eternity of the past and the future.

Conscious beings are like meaningless islands in the darkness. But the darkness itself is equally meaningless. Free life implies that one can exchange darkness for satisfaction. The attainment of satisfaction in ToD is being projected onto the society and into the future. The different paths supported by ToD deal in different ways with these two aspects.

We find satisfaction with the individual, only the individual can create a for him satisfying world.

Darkness may however not be forgotten, else we end up in a meaningful world where meaning and hence purpose are being imposed by institutions or traditions, whereby the supreme good of the conscious being is pushed into the background.

Fulfillment paths

(Projected into the future)

Satisfaction = experience + guarantee potential satisfaction for eternity

Romanticism (Satisfaction in the real world)

The Romantic path is the path of the individual who looks to the real world in order to experience his world of satisfaction. Along the Romantic path, this world is thus rather being 'sought out'. The world of satisfaction is created to the image or different images of the world that one tries to seek out and has sought out. This world is therefore anchored in the real world and surpasses reality only in the ideal of what is observable.

Post-Romanticism (Satisfaction in an imaginary world)

The Post-Romantic path finds its roots in the Romantic path, but distinguishes itself from the latter by turning to the representation of the ideal world of the romantic. Only a selection thereof is made in the Post-Romantic path, making it reflect completely that world which can give satisfaction. This selection brings forth the Post-Romantic world, a world of satisfaction that is being supported and cultivated by many, but that is not or only partially situated in the real world. The Post-Romantic world is foremost situated in the imaginary, but becomes real there where individuals give it shape. The real world is viewed through Post-Romantic glasses. (Gothic, Cyberpunk, Steampunk, Post-Industrial, Fantasy, Pseudopaganism, etc.)

Grey Occultism (Satisfaction by signs and symbols)

Grey Occultism revolves around occult acts and rituals whose content only serves to stage a world that gives the individual satisfaction. Occultism is hence much like a game void of meaning, like a roleplaying game. The Cult Association can be organised around obscure meetings or in a symbolic association by means of symbolism when the meaning behind symbols is again meant to stage a certain world.

Grey society paths

(projected onto society)

Grey = darkness + individualism

Darkness = pointlessness + that which outreaches logical consequences

Individualism = pursuance of individual ideals + well-balanced respect on the basis of the equality of each individual (or in long-term thinking, on the basis of the pursuance of ideals)

Grey Tolerancism (Maximized society)

Grey Tolerancism is that path of individualism that emphasizes well-balanced respect during the pursuance of individual ideals. He who follows Grey Tolerancism broadens and deepens his world of satisfaction until it meets the borders of the worlds of his fellow beings. Having reached that point, he will seek a way to further develop his world taking into account the balance between different individuals. This makes Grey Tolerancism more suitable for an urbanised model. In an utopian scenario, individuals of Grey Tolerancism can divide up in a society of city-groups with corresponding worlds of satisfaction.

Grey Egoism (Minimized society)

Grey Egoism is the path of individualism in its most intolerant appearance, without thereby giving up a future or life in a society. He who follows Grey Egoism will try to work out his world of satisfaction into the extreme. In order not to collide with others, he prefers isolation to the balance of Grey Tolerancism. The end result is a shattered society consisting of independent or self-sustaining little islands which support each-other only minimally. An individual only restrains his freedom of movement in the company of his partner and his children, to whom he has responsibilities. A more primitive way of life has however to be accepted.

Grey Primitivism (Primitive society)

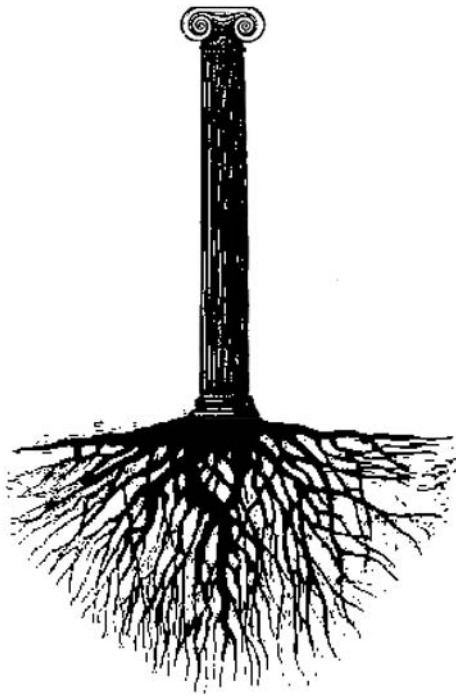
The path of Grey Primitivism chooses primitivism as model for a society based on life in tribal communities. The tribe emphasizes individuality, strengthens it and shows this through a tradition of symbols. Multiple tribal communities are possible: the tribe that lives in a community, the (urban) tribe that exists only in its symbolic tradition, and any synergy in between both.

Templars

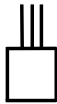
Templar: a templar is someone whose path of life is in agreement with those supported by the Temple of Darkness and someone who labels himself as a Templar. Templars could do four initiation challenges to acquire a non-consecutive and non-hierarchical grade.

High Templar (Creation): is a Templar who erects a material or immaterial temple, locally or world wide

High Templar (Ceremony): is a Templar who conducts a ceremony, who guides Templars or other nonbelievers through the course of life in the real world (birth, adolescence, relationship, death), with the purpose to guarantee them a safe crossing, supported by a community.

ToD Symbolic System

	System Society		Grey Tolerancism		Black Hous System of disorder
	System inviting madness Chaos		White Hous System of order		Basic Old path Paganism
	Self created system		Grey Egoism		World
	Primitive system Tribe		Warlords		Darkness
	Nomadic Tribe		Basic Primitivism		Existence
	Individu		Grey primitivism		Eternity
	Human		Tribal affairs		Rak Ullgard
	Individualist		Grey Occultism		
	Mass-Human		Postromanticism		
	Sub-Culturalist		Romanticism		
	Egoist		Regionalism		
	Tyrant		Totalitarianism		
	Life		Humanism Socialism		
	Death				
	Nature				
	Possibility				
	Impossibility				

Path to purity: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 13, 14, 15, 16, 18

Path to horror: 1, 2, 3, 4, 5, 6 / 7, 17

Important opposites: Journeyer vs. 4 and 17 vs. 18

1-3: Child-Human

4: Mass-Human

13-16: Individualist

19: Godling

1-16: Journeyer

17: Dead by chaos

18: Dead by order

Note. Fulfilment can be experienced anywhere along the journey, but it will not throw the Journeyer directly into purity. In a normal experience, the penetration of fulfilment in a person occurs over a longer span of time, a span in which the image of fulfilment lies already in the past. When fulfilment reaches the person it will be a memory of an incorrect image, which can only invoke excitement (or incomplete fulfilment). Actually, fulfilment is always incomplete, as fulfilment as the final and complete experience would finish itself into purity. Fulfilment is then rather the extremity of excitement.

B
6

Way to Ullgarid

Pieter Van Nieuwenhuysse

A Journeyer's tale

Way to Ullgarid
A Journeyer's tale
Rak Ullgard

Author © Pieter Van Nieuwenhuyse
Burg Gallery

Rak Ullgard (King of Ullgarid). Picture taken during the “Inlanded” project (Norway 2010), a rehearsal for the Ullgarid project.

(Publisher notes.)

I would like to thank the residence program at Wiels, where I could live and work while completing this master plan.

Contents

7: Rak Ullgard - picture

10: Beginning

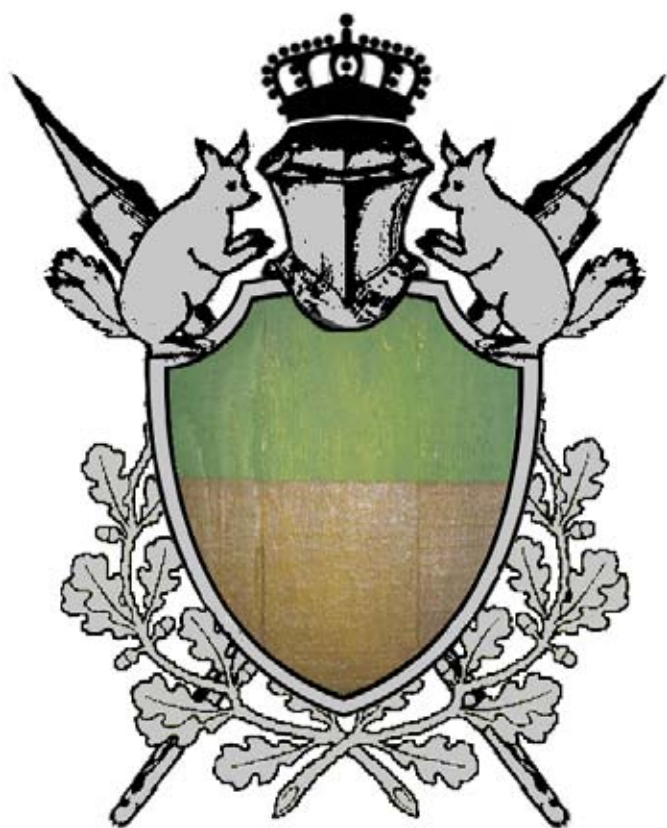
13: Het Ullgarid Manifest

14: Sketches and explanations

41: Kingdom

47: End

kíngdom
uſſgaríð

Voor mij ligt de essentie van het leven in de ervaring van het schone. De weg naar deze ervaring opende zich door te kijken naar die plekken diep in mezelf waar ik de diepste gevoelens zag voltrekken, terwijl ik in de reële wereld ronddoolde of mijn fantasiewereld opriep. Het zijn deze gevoelens die ik verlang te zien in mijn medemens en in de wereld die mij omgeeft. Daarom ga ik op zoek naar die specifieke mensen en die specifieke wereld die de diepste gevoelens in mij kunnen oproepen en waarin ik wederzijdse liefde/schoonheid kan ervaren.

Met kingdom Ullgarid tracht ik althans mijn specifieke wereld te scheppen.

Die Essenz des Lebens liegt für mich in der Erfahrung der Schönheit. Der Weg zu dieser Erfahrung, wurde mir durch den Blick auf meine tiefsten und lebendigsten Gefühle eröffnet, während zur gleichen Zeit ich in der realen Welt umhergehe, oder meine Fantasiewelt beschwöre. Dies Empfindungen möchte ich in meine Mitmenschen und in der ganzen Welt, die mich umgibt, sehen.

Darum suche ich nach einer speziellen Art von Gemeinschaft und Welt, in der ich meine Empfindungen geltend machen kann, um dort einvernehmliche Liebe/Schönheit erleben zu können.

Ich versuche mir mit dem Königreich Ullgarid meine bestimmte Welt zu entwerfen.

For me the essence of life lies in the experience of beauty. I opened the way to this experience by looking at those places in myself where I saw my deepest feelings alive, whilst at the same time strolling in the real world or evoking my fantasy world. These are the feelings that I want to see in my fellow men and in the world that surrounds me. Therefore I search a specific kind of fellowship and a specific kind of world that can invoke my deepest feelings and where I can experience mutual love/beauty.

With kingdom Ullgarid I try to create my specific world.

*Het
Ullgarid
Manifest*

I had in mind a practical and cheap building that I could build myself which has of course the particular style I preferred: with the thought of something medieval, set in a post-industrial world.

I used a container of the Flemish company Creacabin of 5.750 euro, with all the practical needs inside: kitchen, shower, boiler and toilet.

From there I could start off to build around the cabin a straw-loam house in a wooden frame and under a wooden roof. The windows are south oriented and set the somewhat darker chamber next to the cabin in a pleasant natural light from above.

Above the cabin is the sleeping room; next to the cabin is the living and bureau space, with hearth and entrance.

In the second sketch, a green container which was formerly placed next to the house, was set under the black container. The green container is a raw industrial container that is meant to put heavier stuff and old artwork inside. Here I can also work with heavier materials.

The building was set on wooden poles, so I could also sit outside in bad weather conditions. But this proposal lost somewhat of its charm, too big and also a little bit depressing to my feeling. So I left this proposal behind, but I took the new ideas behind this proposal with me to the next sketch. Although this proposal is maybe a good one for a marshland area, I had plans to build it on higher forested ground.

In this final proposal all the good aspects of the other proposals were incorporated: two cabins, a shelter for bad weather or to put wood under, southern light that could come into the house and the charm of the first sketch. Now there was even more room above the second container, a good place to put some wardrobes and have a nicer view over the nightly stars. Yes it is a small building, as you all know the size of a normal container, you could imagine how big the house could be. But I like small dark houses that have an overview in one mindset, as long as they are set in a wide, open and forested area.

In the same thought of a medieval interpretation of a post-industrial world, I used two big industrial containers (2,5x12m) for the gallery space. A wooden door was placed where the coat of arms of Ullgarid could be painted in the frame above the door. Inside I had exhibitions in mind of forested and (post) romantic art. Within the context of a far away otherworldly exhibition space other artists could as well exhibit in the gallery space.

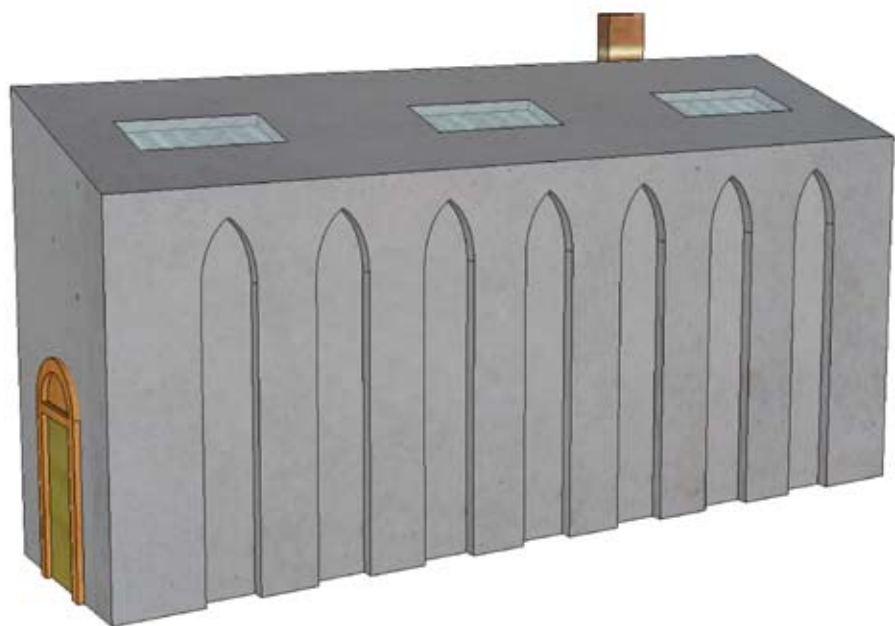
Next to the containers I built a straw-loam wooden building in the same style as the house. This building is the salon, where my work could be exhibited in a permanent context. The visitor could sit and take a rest, read a book and take pleasure from the hearth.

I was not content with the first proposal as it was more directed in the vision I had of a medieval-industrial style and not in the visual imaginary of my desire; and so, the second proposal brought in a new style, a more medieval-modernistic style.

As I prefer raw and fair materials, which are visually more bound to earth and nature, I chose concrete as the material for the museum; although it's not concrete, but white brick with a layer of cement on top, as these materials are easy to work with and give particular forms, like medieval arcs.

The door was placed on the side.

This last sketch has another door, the door is simplified and more incorporated in the building. I plan to build above the door a coat of arms relief in cement, not painted. Inside the gallery there is one floor, with stairs in the backside. In the front of the floor there will be a balustrade where you can look down on the entrance (inside the building).

Burg Gallery (as the museum and the salon are now named) are together with Rak Ullgard's house the main structures. They will be built with the throne and a little garden on a plot of land, next to a big forest, where one can walk for days and days, all of his life.

They form the central part of my kingdom.

The salon is the innermost place of Ullgarid. Here not only his books and his artwork are displayed, but the salon is maybe the true soul of the character

Rak Ullgard. In the salon one can feel what Ullgarid is all about.

In the centre a big stone hearth is placed, on the wall above the hearth hangs some coat of arms and a boar fur. Two bookcases are displayed, one with the work of Rak Ullgard and with books he finds inspiring and one with the books about the gallery, other artists and the region. The visitor can sit in the sofas and read in the books or stare in the fire. On the wall by the door hangs a map of the kingdom, with all kinds of interesting spots. Other small decorative objects are displayed everywhere in the room and some paintings hang on the wall. The room is packed with visual information, the opposite of the regular gallery. The salon is the permanent exhibition space of Rak Ullgard's work. One door, a curtain, leads to the gallery, the other door to outside, where the garden awaits the visitor. There are two gardens, one precious garden surrounded by a brick wall and a bigger garden for outside artwork.

Rak Ullgard's house

(Wood, straw-loam, living container, industrial container, brick chimney, oppr. 6x10m)

Ullgarid's museum

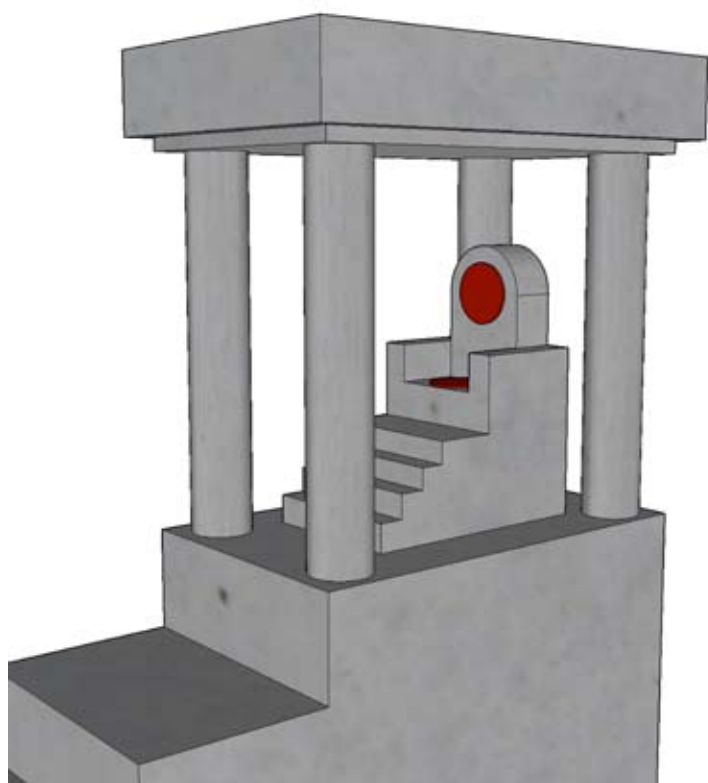
“Burg Gallery”

(Wood, concrete, oppr. 3x12m)

Ullgarid's salon

“Burg Gallery”

(Wood, straw-loam, stone hearth, oppr. 6x4m)

Considering the picture on page 34, I would actually prefer that the throne is standing at the end of a passageway between smaller trees, somewhere on the domain where also the Burg Gallery and Rak's house stands.

The throne is more a symbol than a real place of power. It symbolises of course the centre of the kingdom and kingship in itself, but also the strive for individualism, as all humans should have the right to be kings and to create their own kingdom! As a score of godlings.

The throne is totally built in concrete (or the white brick with cement on its surface), only the round seats are made of soft bordeaux leather. On the backside of the throne is a secret door, which leads to a room and a secret underground gathering place. The main entrance to this underground labyrinth will be in one of the gardens.

From the throne the king has a majestic view over his domain. The heavy stone that is the roof of the throne (see picture) represents the feeling of heavy thinking, as the throne is practically more a place to contemplate.

The hallway leads to different sections in the private domain of Rak Ullgard. It is the last construction displayed in this book that is part of the estate, not forgetting the underground labyrinth and the little walled garden mentioned but not displayed in this book.

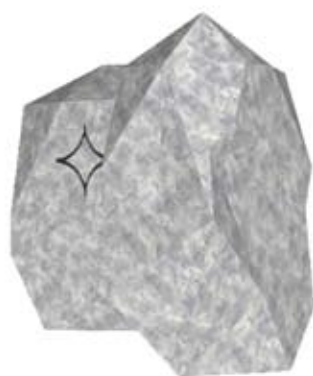
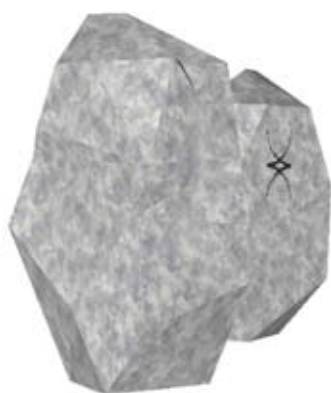
I have in mind two hallways that lead to a secret open space in the forest of smaller trees on the estate. One of them leads also to the passageway to the throne, crossing the main passageway that divides the domain in half.

The Hallway is again totally made of concrete, in a classical and timeless style. Like depicted in stories of Greece mythology, I would rather invoke the halls of the northern gods with this hallway. But more than that it is to make a place where one can slowly wander through the domain and get lost in thoughts.

I don't know yet, but maybe here will also be a secret entrance into the labyrinth.

Ullgarid's throne
(Concrete, red leather)

The stones are one of the items outside the private domain. They have to be placed outside into nature, on a field next to a forest, where they can observe human activity throughout the ages. They demarcate the kingdom together with other items and the landscape in the region.

The stones mark the Temple of Darkness as the system of fate adopted in kingdom Ullgarid. Rak Ullgard himself, who is a High Templar in the temple, of course founded the system. The stones represent the four fundamentals of life. The four stones are World (order-chaos), Darkness, Eternity and Existence.

The stones are natural stones; the symbols are displayed inside and create some form of a sacred place.

There is also a temple planned in the kingdom where Templars could do an initiation challenge to acquire one of the four non-consecutive and non-hierarchical grades. The little temple is not displayed in this book. It's some kind of a tower where you can climb to the top and then go inside to the bottom again.

Stones
(Four stones with carved symbols)

kingdom

Kingdom Ullgarid is a concept/proposal/concrete plan for the future to establish a kingdom in the physical world. There could be a cooperation or a participation (like you can see on the map). However, Kingdom Ullgarid is an individual project based on the character Rak Ullgard. The kingdom is Rak's world of fulfilment, a potential world for eternity.

A kingdom has three parts. The dark green areas on the map represent the real ownership of the members of the kingdom. The light green areas stand for the territory of the kingdom, demarcated by black lines. The red spots are the projects or the physical manifestations of the kingdom; all things not red in the kingdom are part of the imaginary and are consequently a game. The territory of the kingdom is defined on the one hand by the places where the physical manifestation can be found, on the other hand by the geographical characteristics of the area and the intuitive need of space.

Why do some people want to become a member of an existing kingdom? Because they are friends or family? Or they find the particular style of the kingdom attractive (e.g. Medieval-Modernistic style) and they want therefore to participate in the existing kingdom. That is also the most important reason to establish a new kingdom (when the physical distance doesn't play a role): to develop an own style, to make own visual projects; it is these things that define a kingdom.

As the kingdom is a game, the king can be anyone. There even doesn't have to be a king. Although the kingdom exists to represent a visual style that has to be developed in the physical world, the inspirer of the visual style of the kingdom should claim the right to be the king. Besides the mythical meaning of the king in the game of the imaginary, the only task of the king should be to inspire and to demarcate the imagined game of the kingdom. Because there is no strive for a tight commune (if there are already more individuals that participate in a project, there is more a strive for a shredded system where every participant has his own estate and where he is consequently the boss), it is not the purpose that the king has real power over the participants or conspirators. He should only be the coordinator of the imaginary game. Each participant might establish consequently at any time his own kingdom or might make his own system. The territory of the kingdom will consequently change over time. It can become bigger or smaller by your own physical projects, by the neighbourhood kingdoms or by the work of the participants or conspirators (if there are any).

Border bridge
(Concrete, wood)

The bridge is an ideal element to mark the border between two kingdoms, with a signpost to put the respective coat of arms of the kingdoms. The portal stands on the side of kingdom Ullgarid. It has to be placed over a small river, another idyllic and natural border of my kingdom, on a path for walking.

The bridge is made of concrete, one of my favourite materials as concrete becomes only more beautiful as time and moss eat the concrete away. (In opposite to most modern materials they put nowadays on the surface, which become only depressing and ugly over certain time.) The bridge itself is made of heavy wood.

END

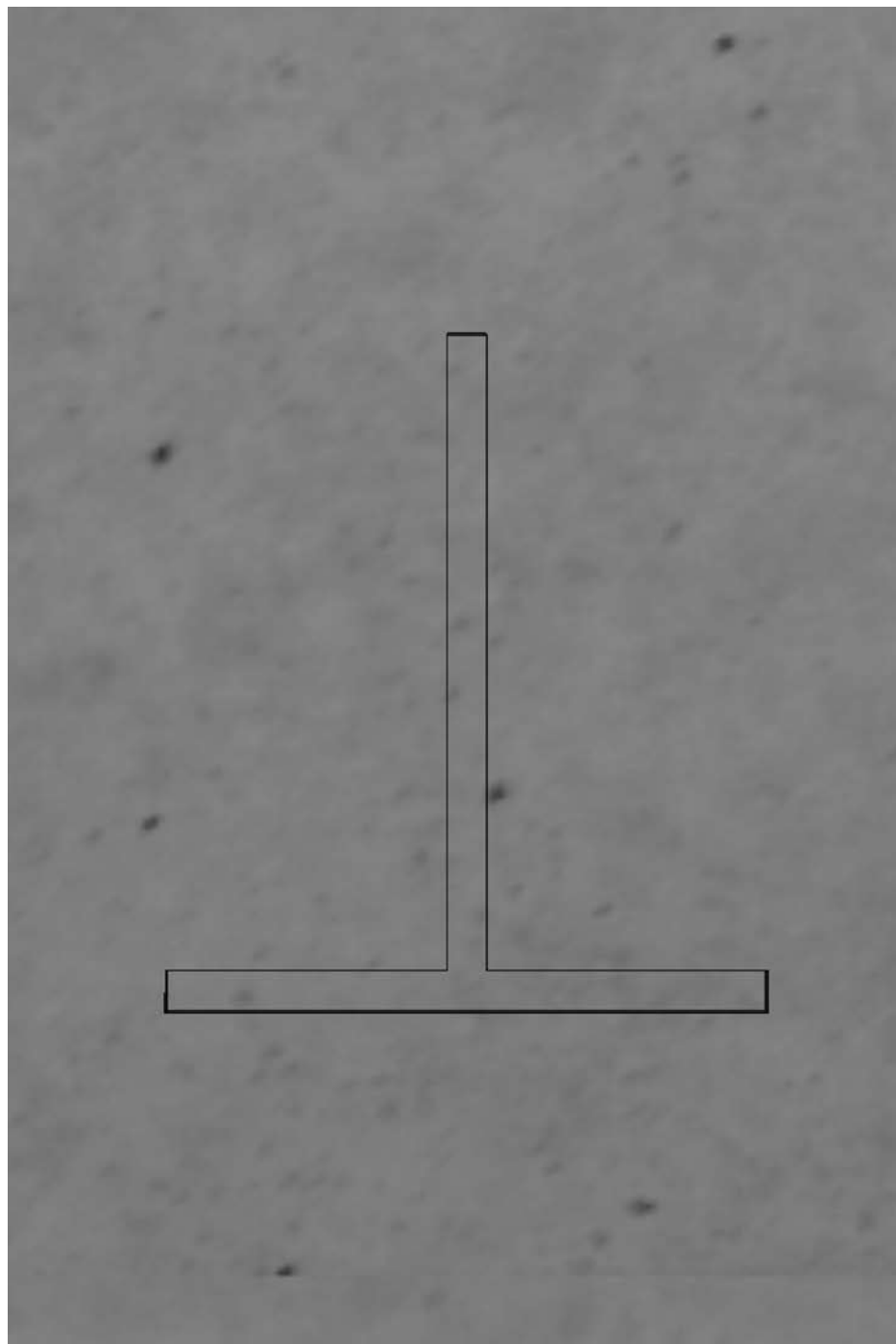
Waldkult

Wat een weer
wat een weer
Bromde de beer
Het is om te huilen
Kraakte de uilen
Ik blijf liever thuis
Piepte de muis
En die wind
Blafte het hertekind
Het is barslecht
Tikte de specht

B
7

Niflheimr
Rauk Ullgard
Dark Folk -Waldheim

Author © Pieter Van Nieuwenhuyse
Library of Estrangement

Inhoud

11-19: part 1

22-35: part 2 (Labyrinth)

38-49: part 3

50-63: part 4

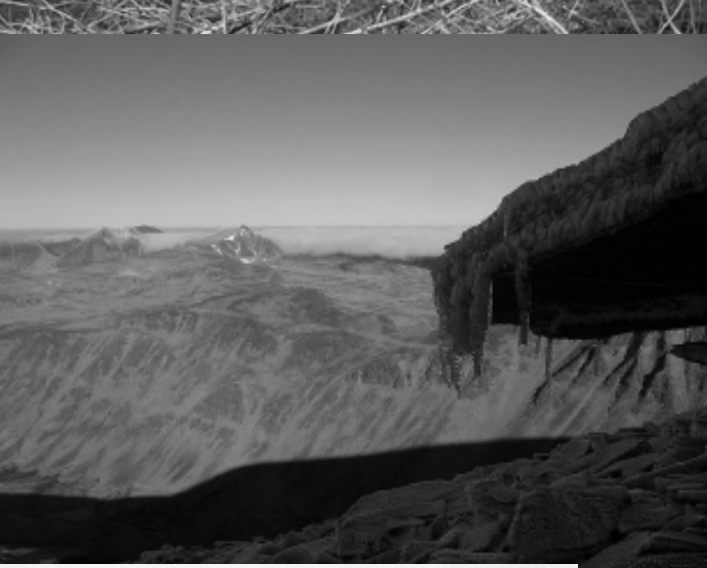
Niflheimr

It is the profession of the Vagabond to witness, to experience and to gain wisdom.

It is the soul-purpose of the Creator to reshape the world, in order to please the deepest layers of his/her soul.

It is the task of the Shaman to wander off into the underworld (Niflheim), to deal with a world scraped from the many layers of structured existence.

Desending from **the black shore**, the dead are climbing the world of Niflheim. For most of them, it is their last manifestation of willpower. Because they will soon realize that there is nothing waiting for them.

Once away from the shore they start to lay down one by one, in this grey purposeless world. Waiting for nothing, sleeping without dreaming, losing their will to live, they become dead empty beings and despair.

Some of them have the willpower to challenge **the unending lands** beyond the shore. They have to conquer dark and depressing atmospheres in a bleak and untamed land, without knowing their destination, if there is one.

The land is row and lifeless, the four elements are challenging each other every moment. Without changing light, mist and greyness drape ever the horizon.

Niflheim is most of the time a somber place, but sometimes a grandious sight can appear out of what seems an endless plain.

After wandering for what seems a lifetime one will see a different light on the horizon, smell a different scent...

...and will finally arrive in **the mirky realms**, where man has started to recreate the world from what was left of their memories. The immigrants imagined plant life and forests to dwell in, then they started to build homesteads from their land. Kingdoms are scattered around in this great forest, of which no one knows its end. Most of the kingdoms are like small isles, difficult to find. Some kings live alone, others with a new found family.

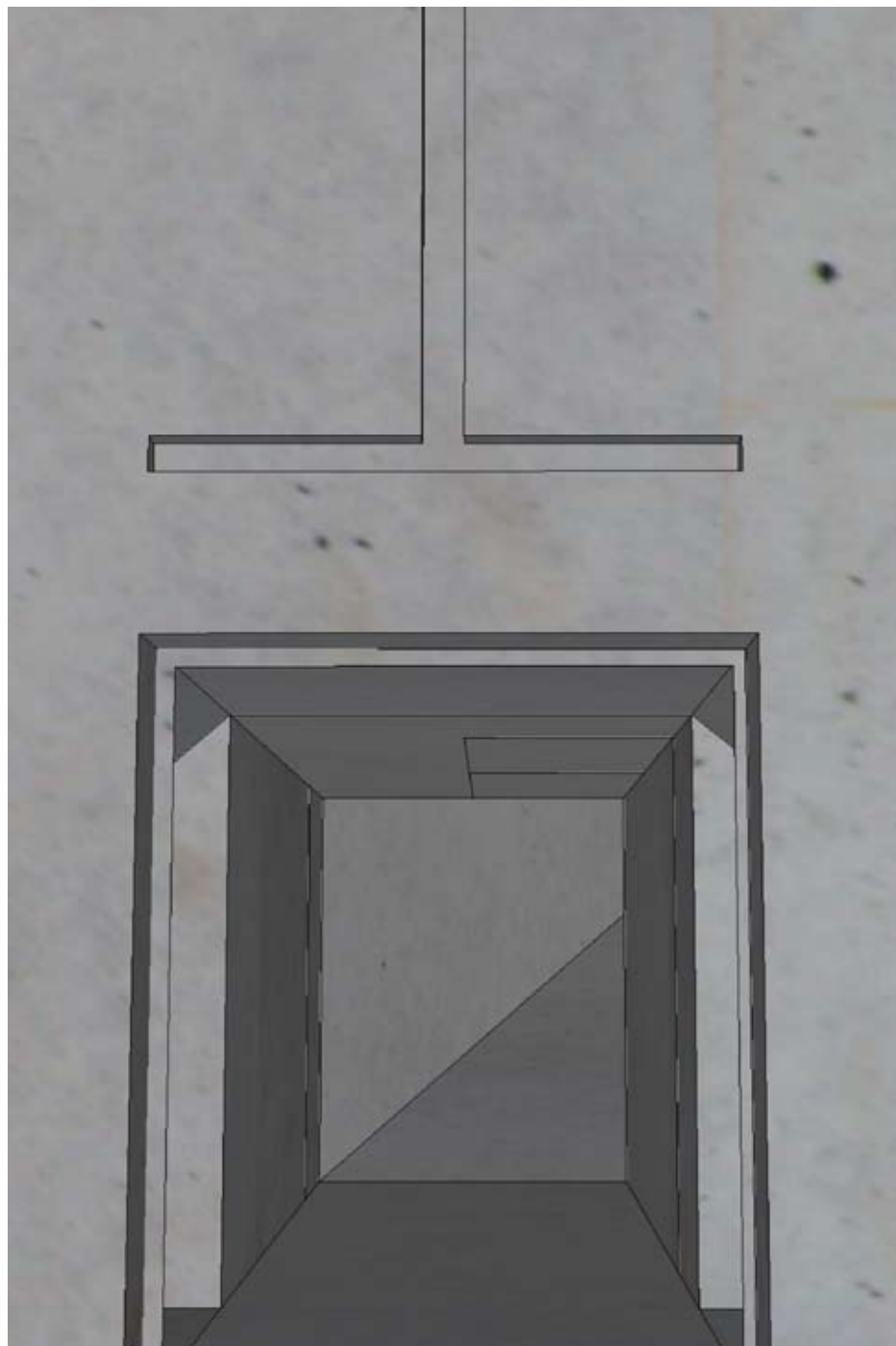
Occasionally you come along another wanderer. Is he a friend, an enemy, or just another walking zombie who made it this far?

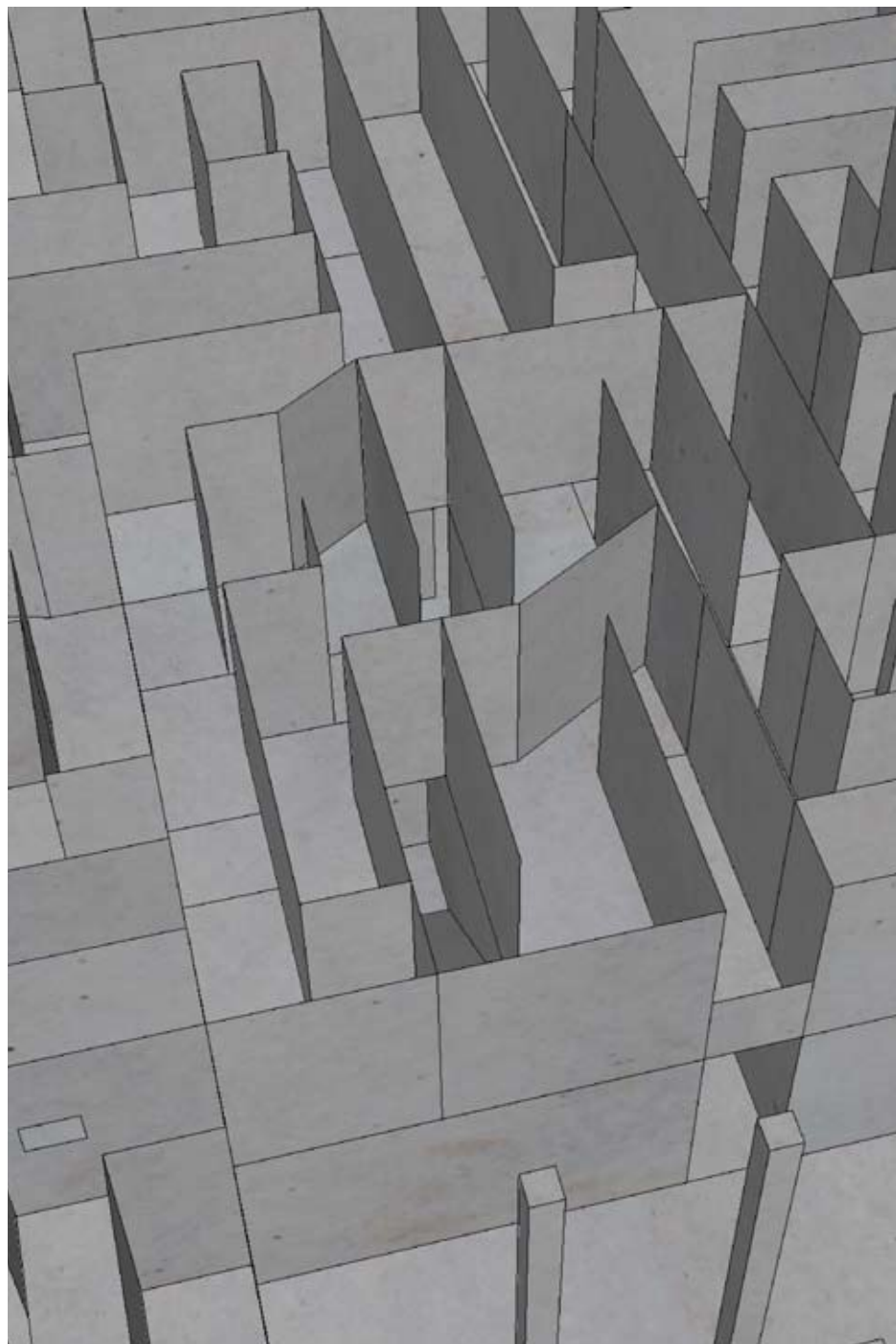
Here we dwell ever, and live again.
Passionate.
On the true face of the world.
Self-created!

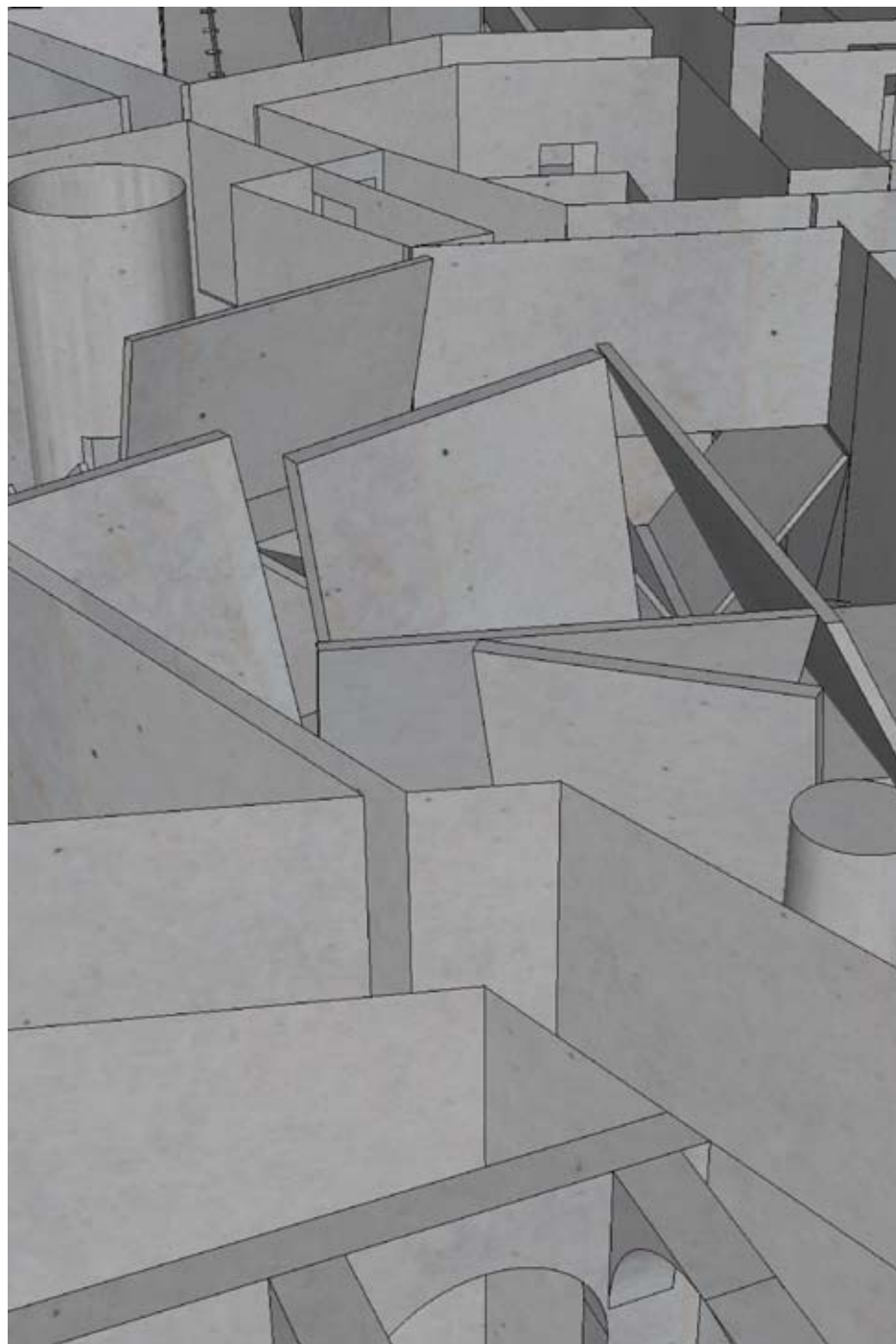

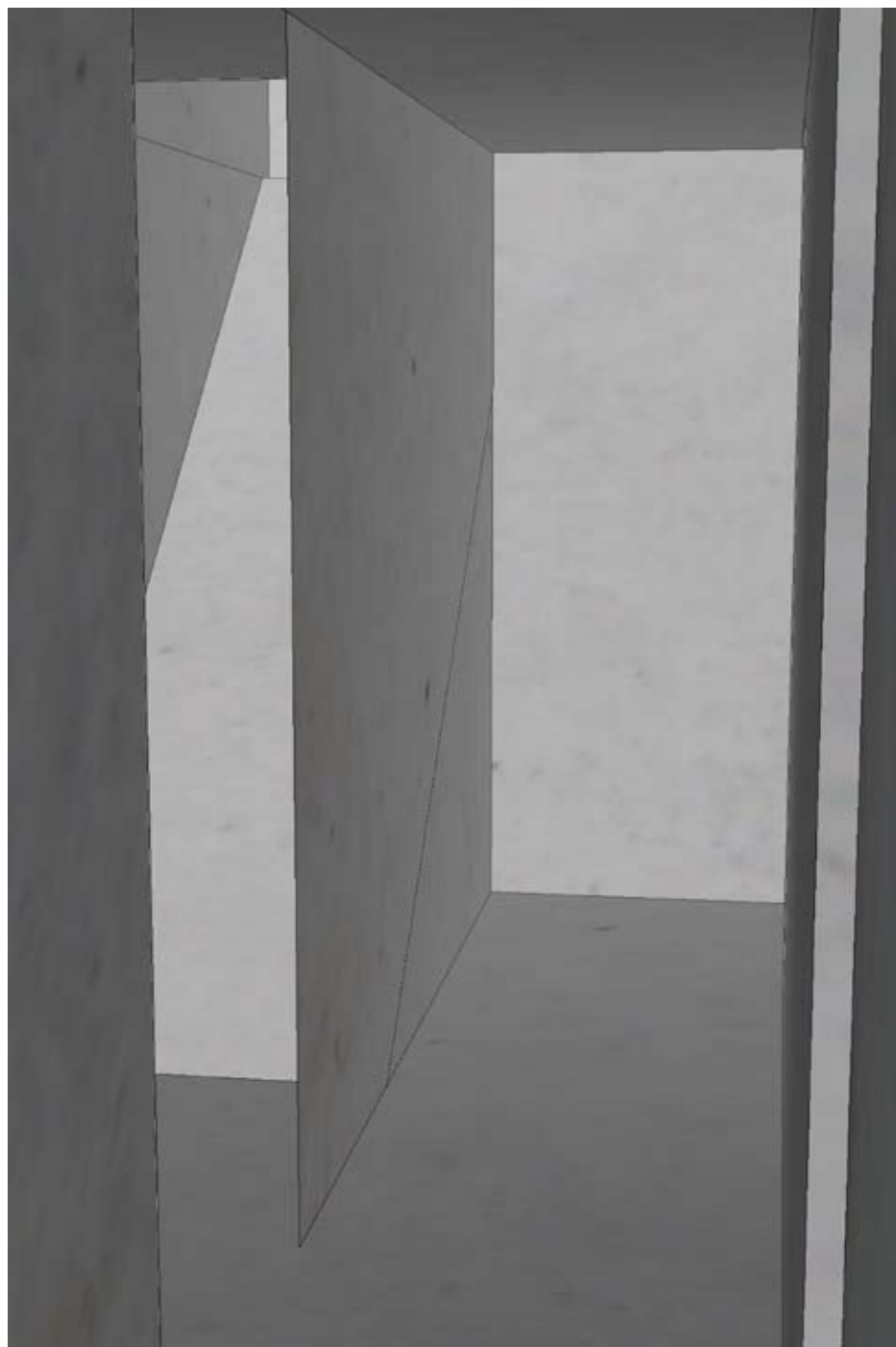
Ever Forever

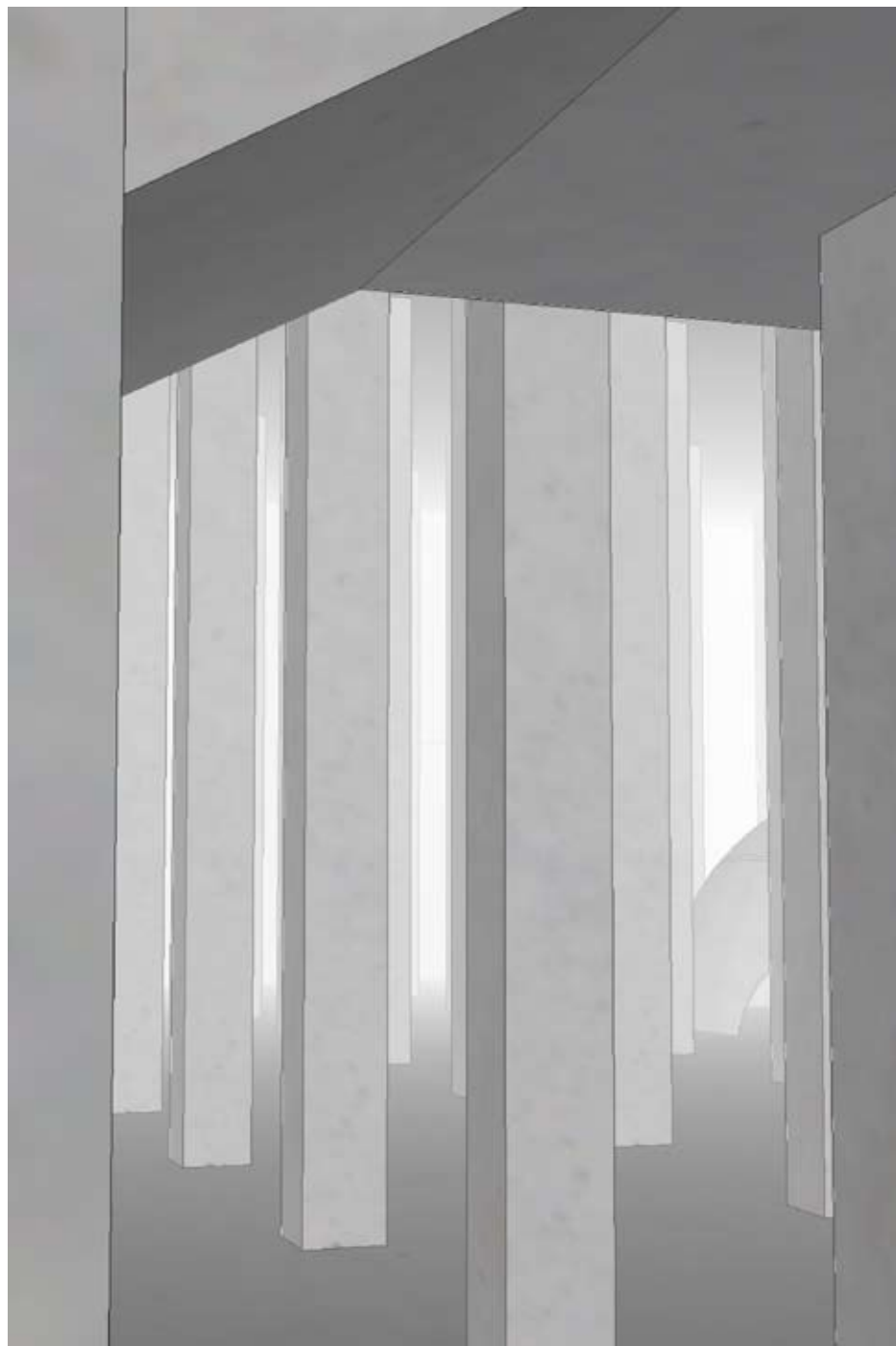

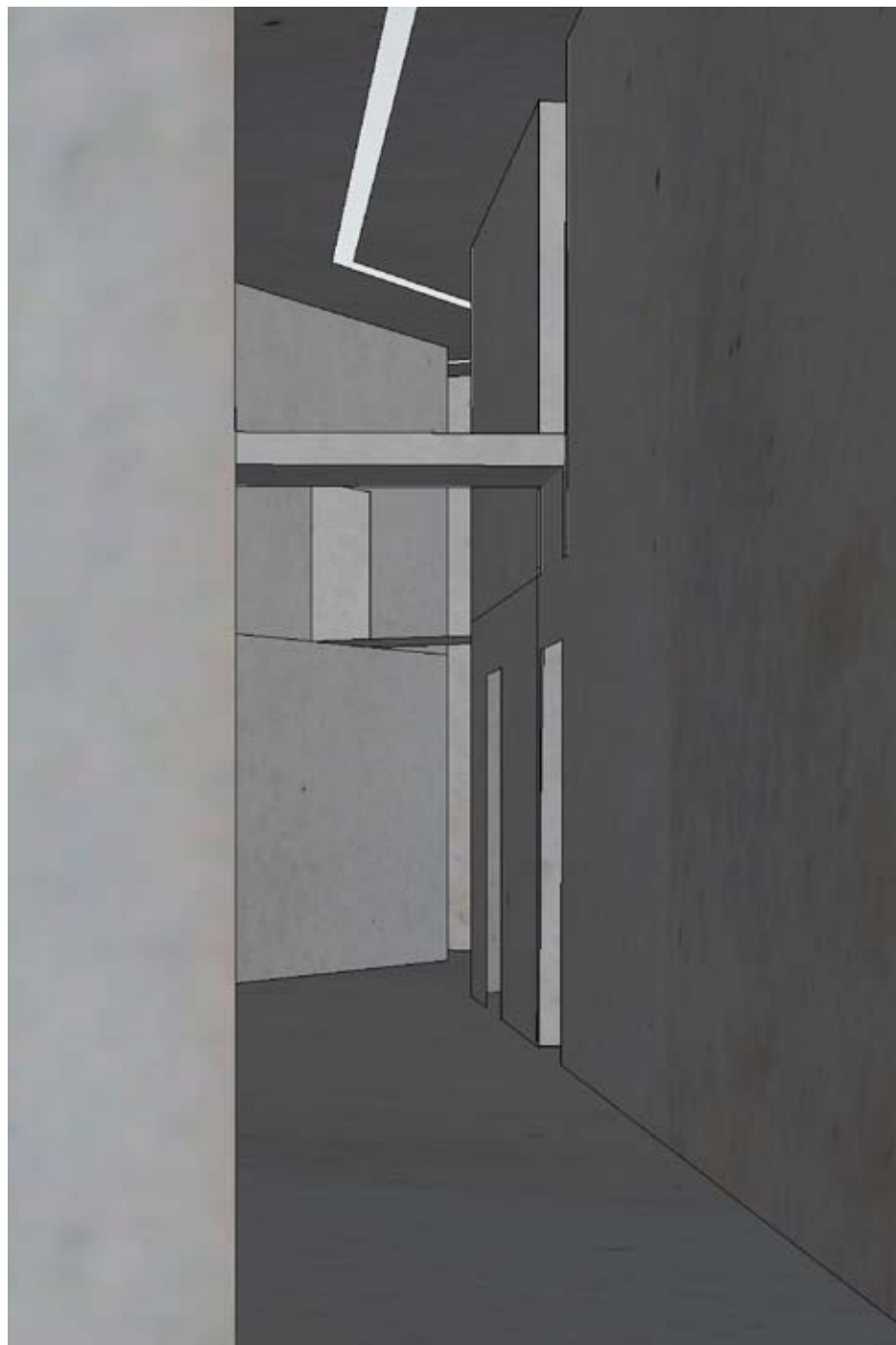

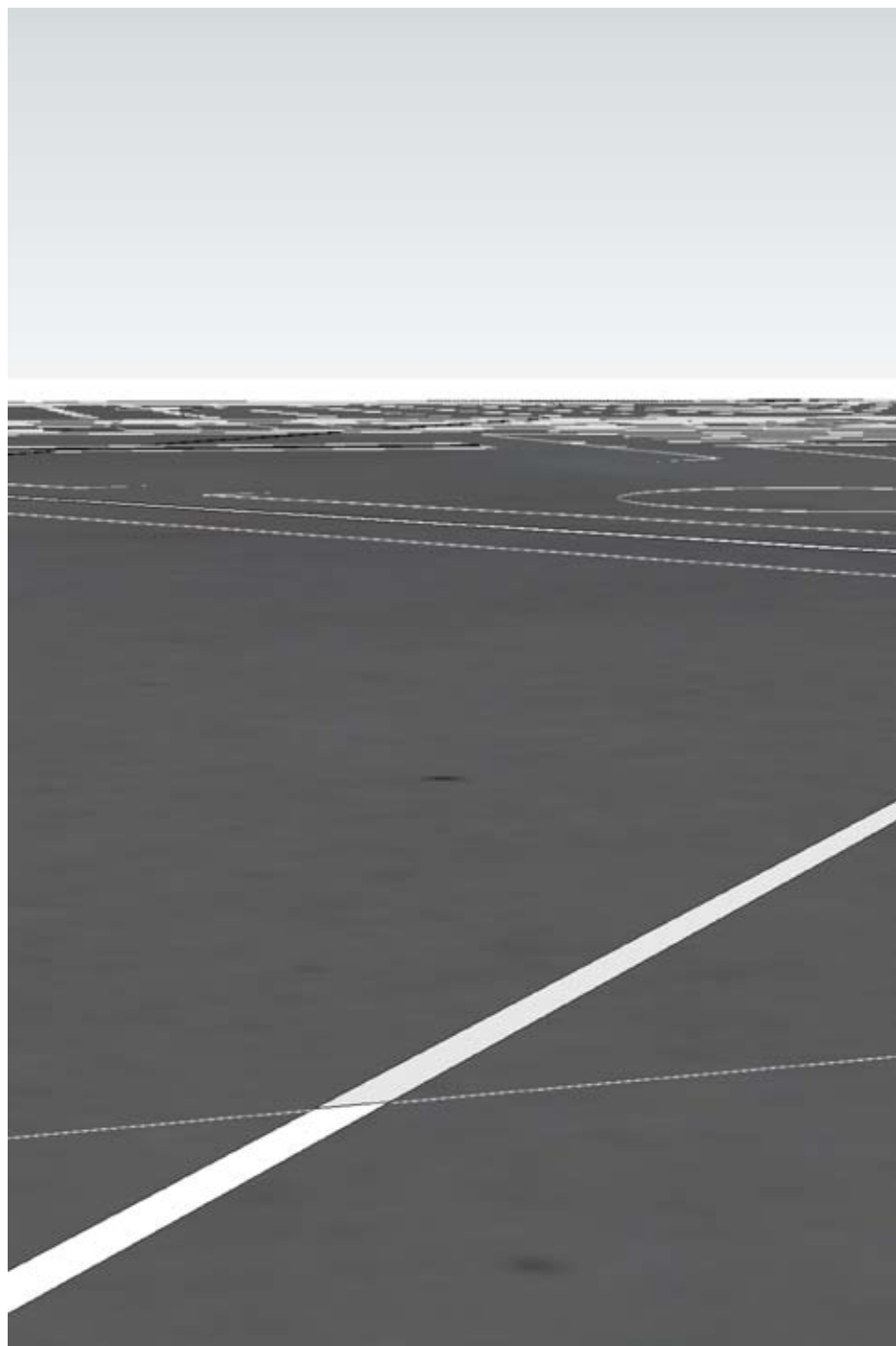

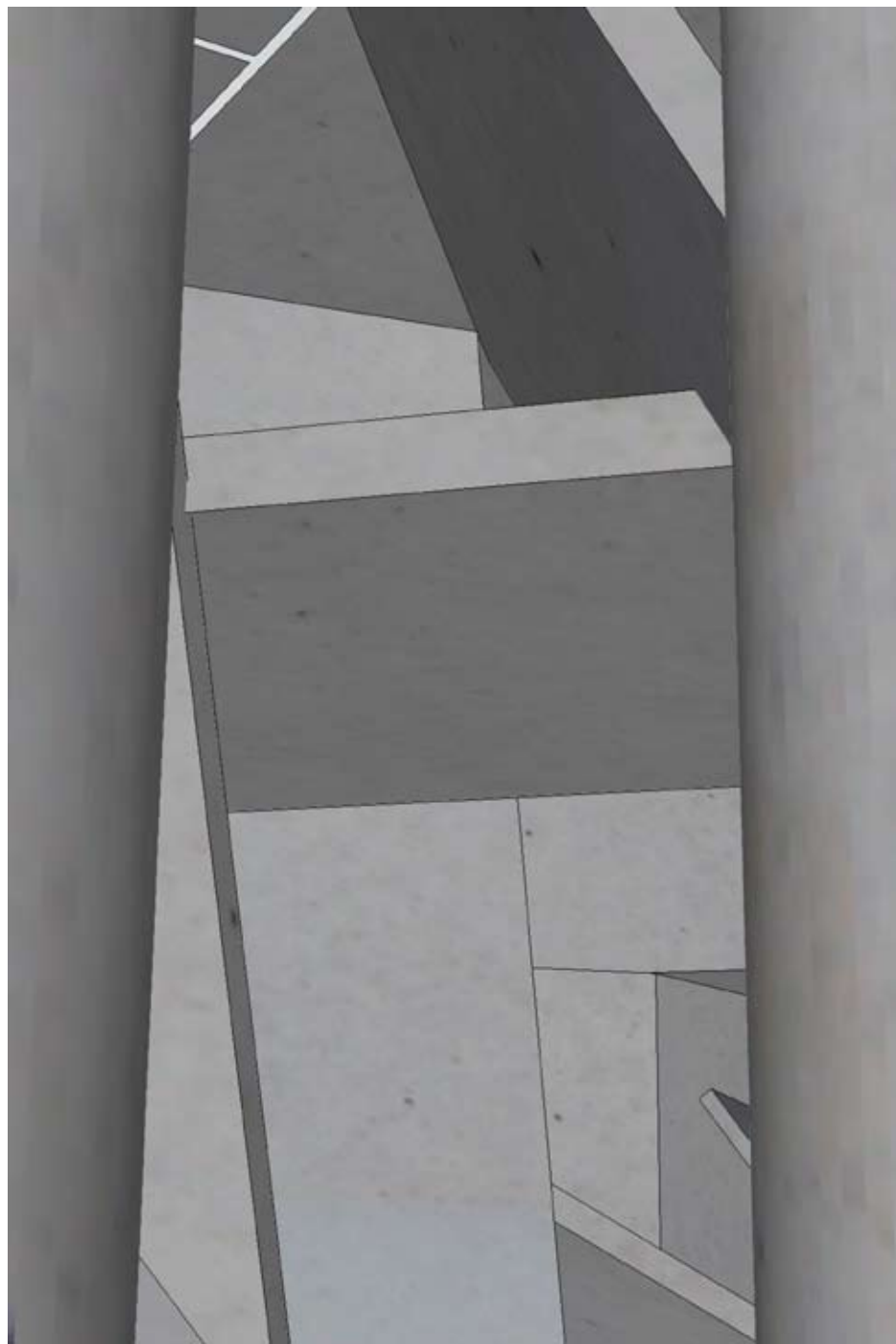

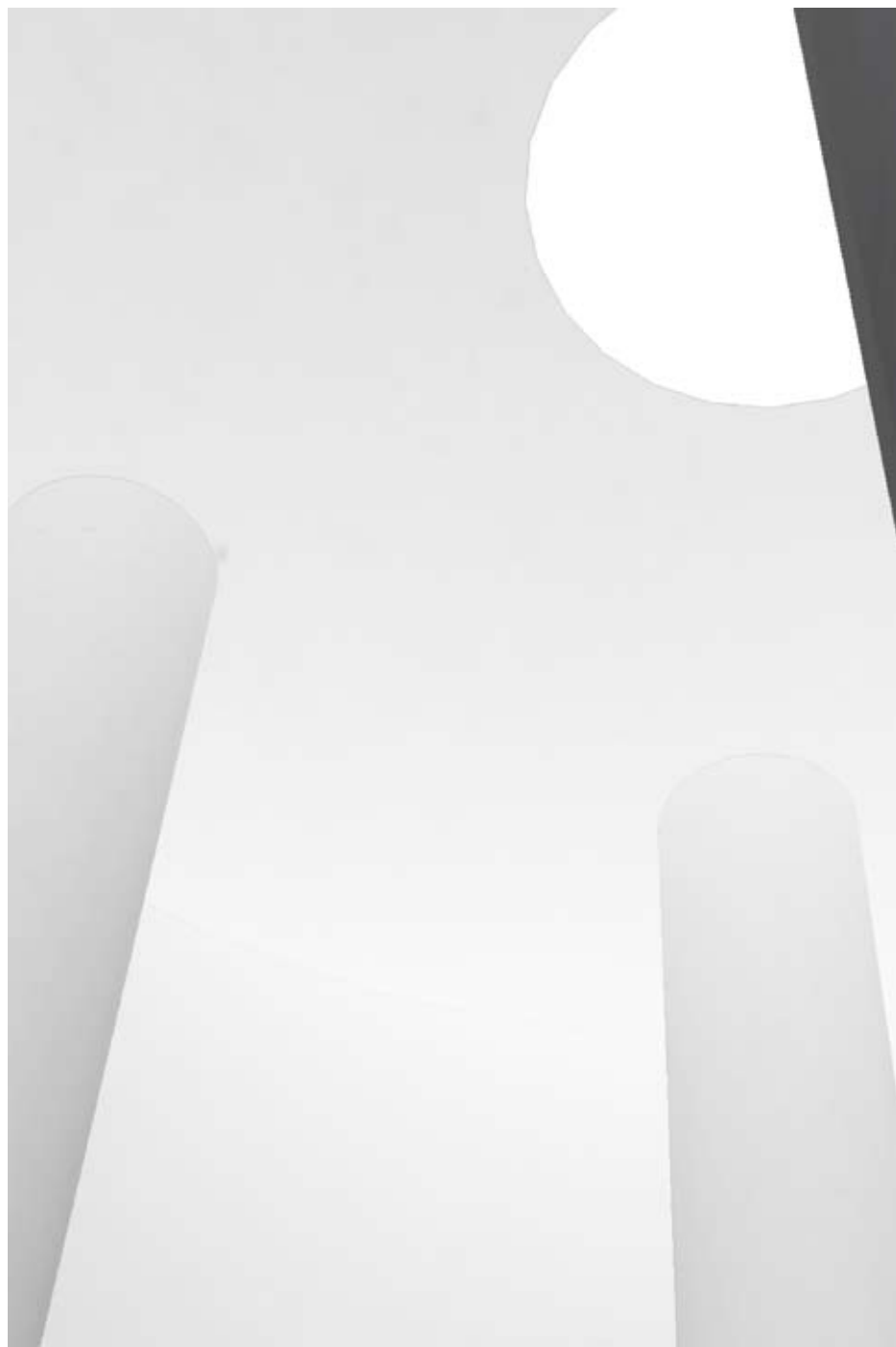

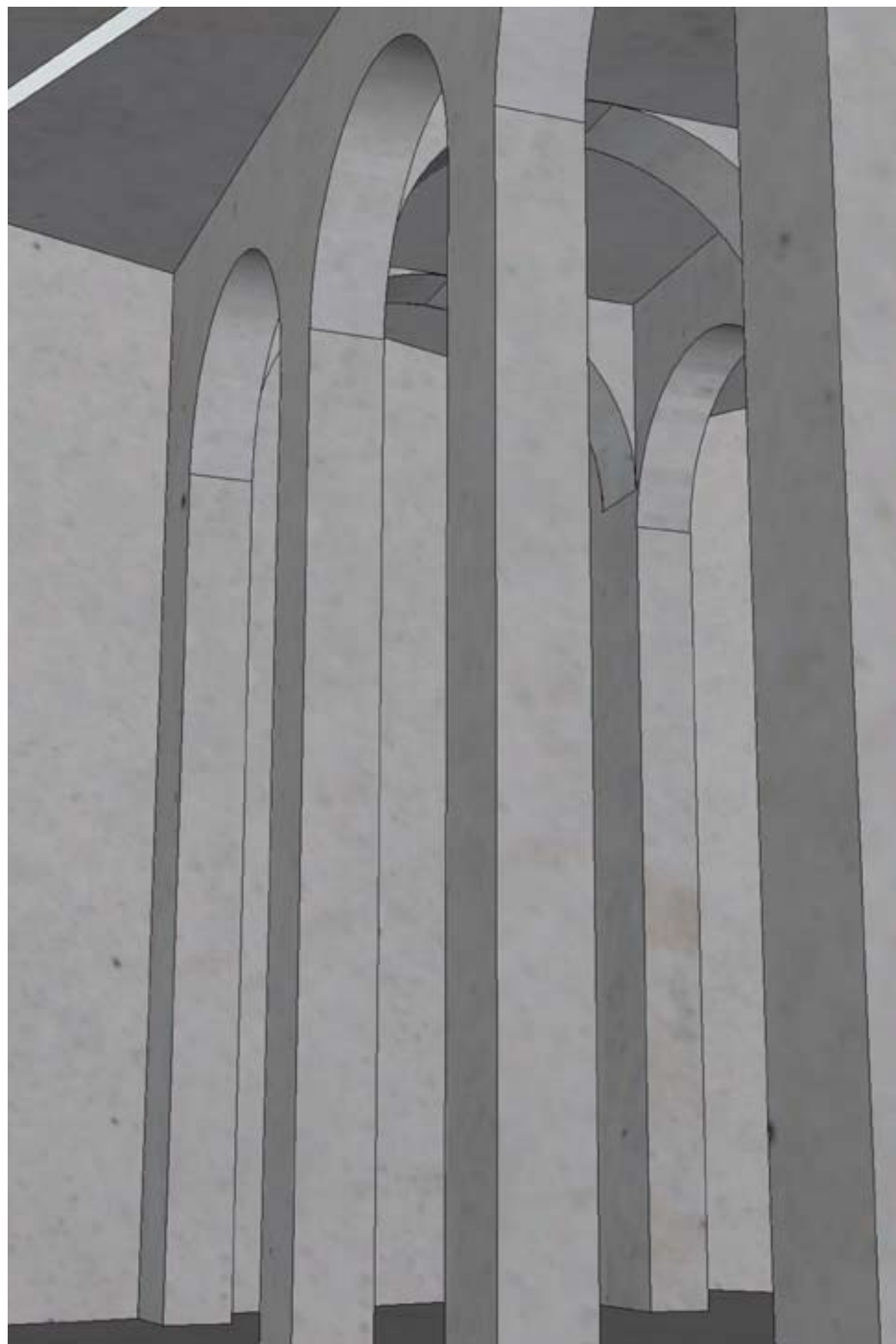

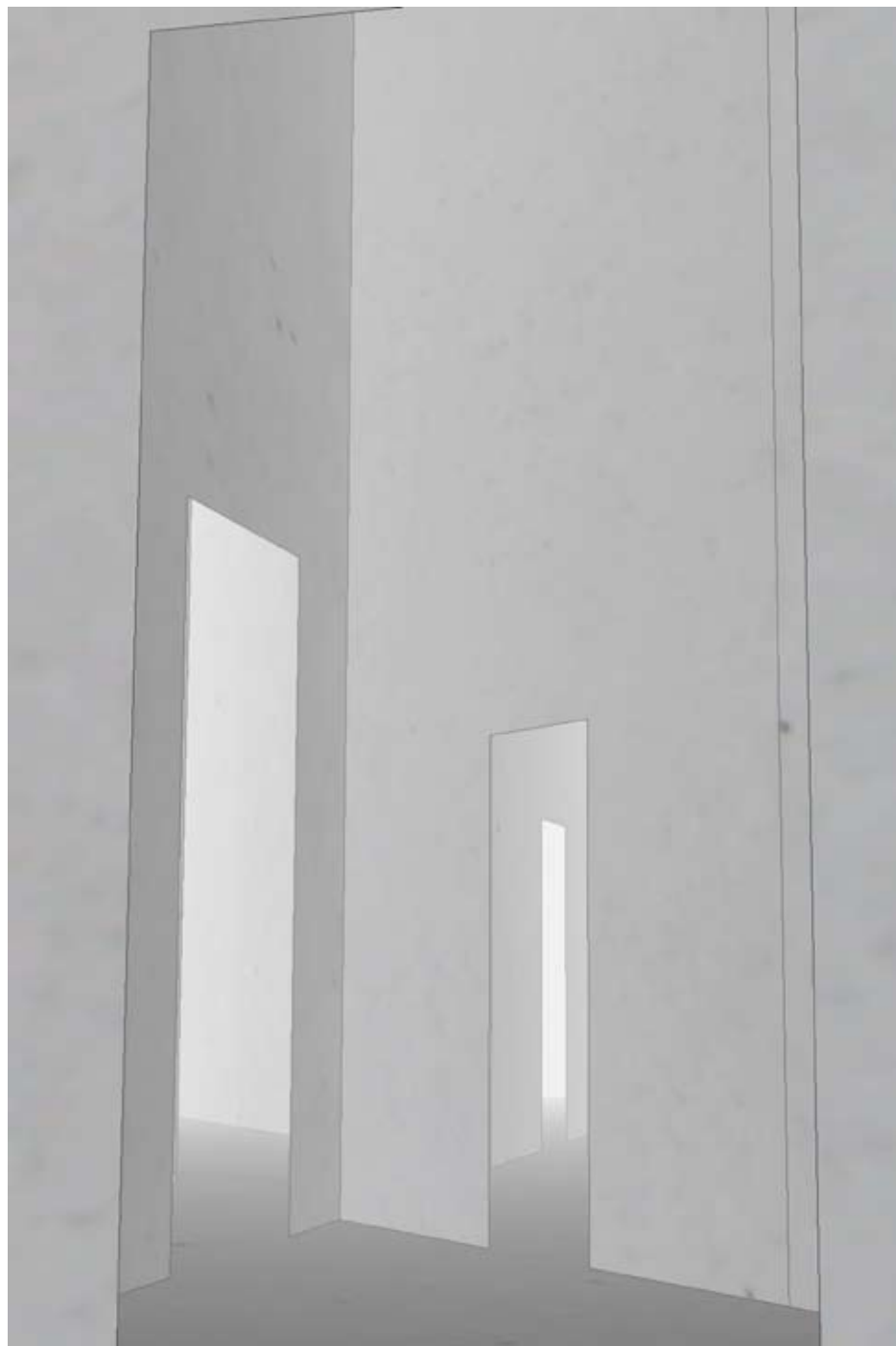

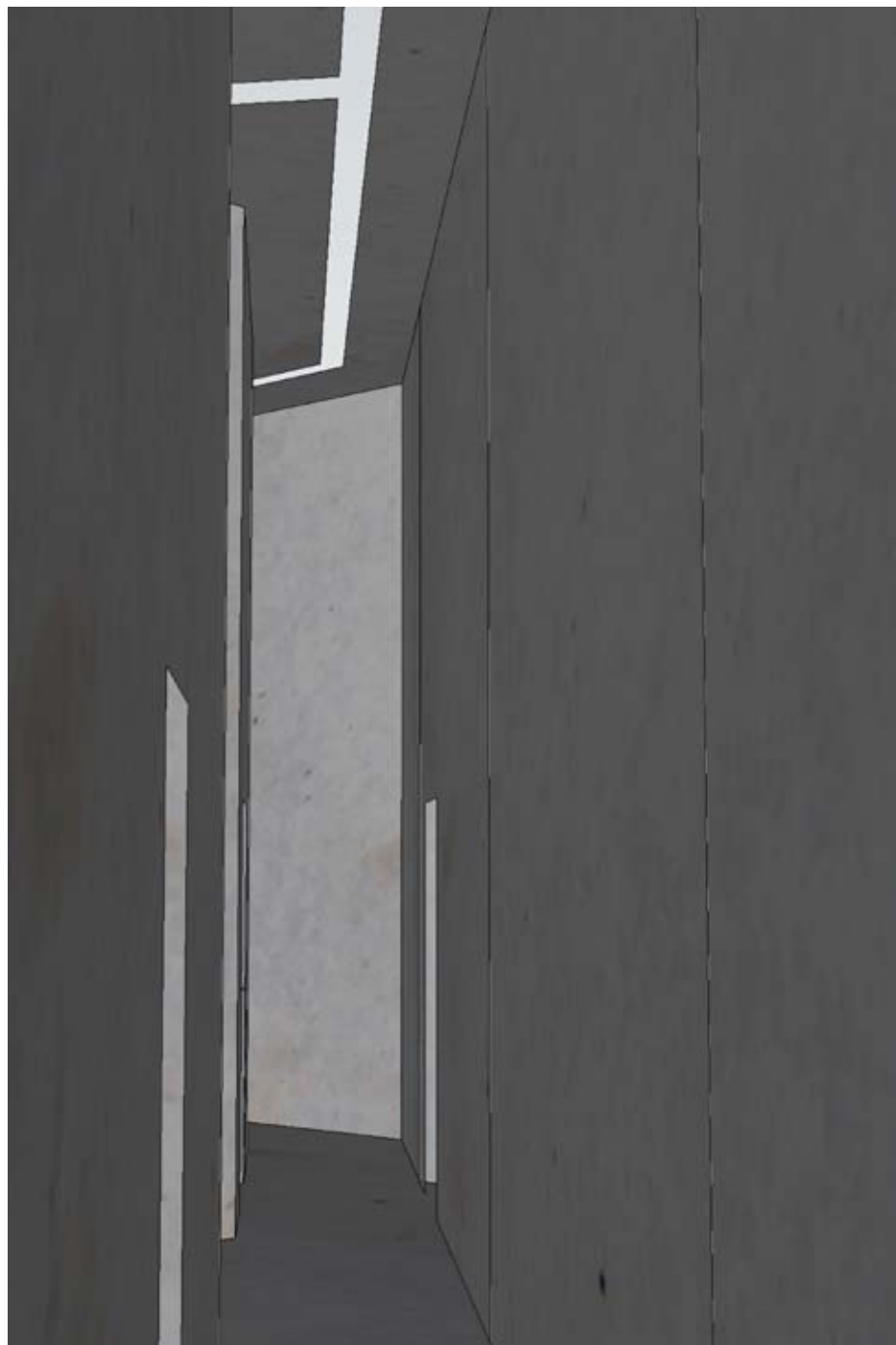

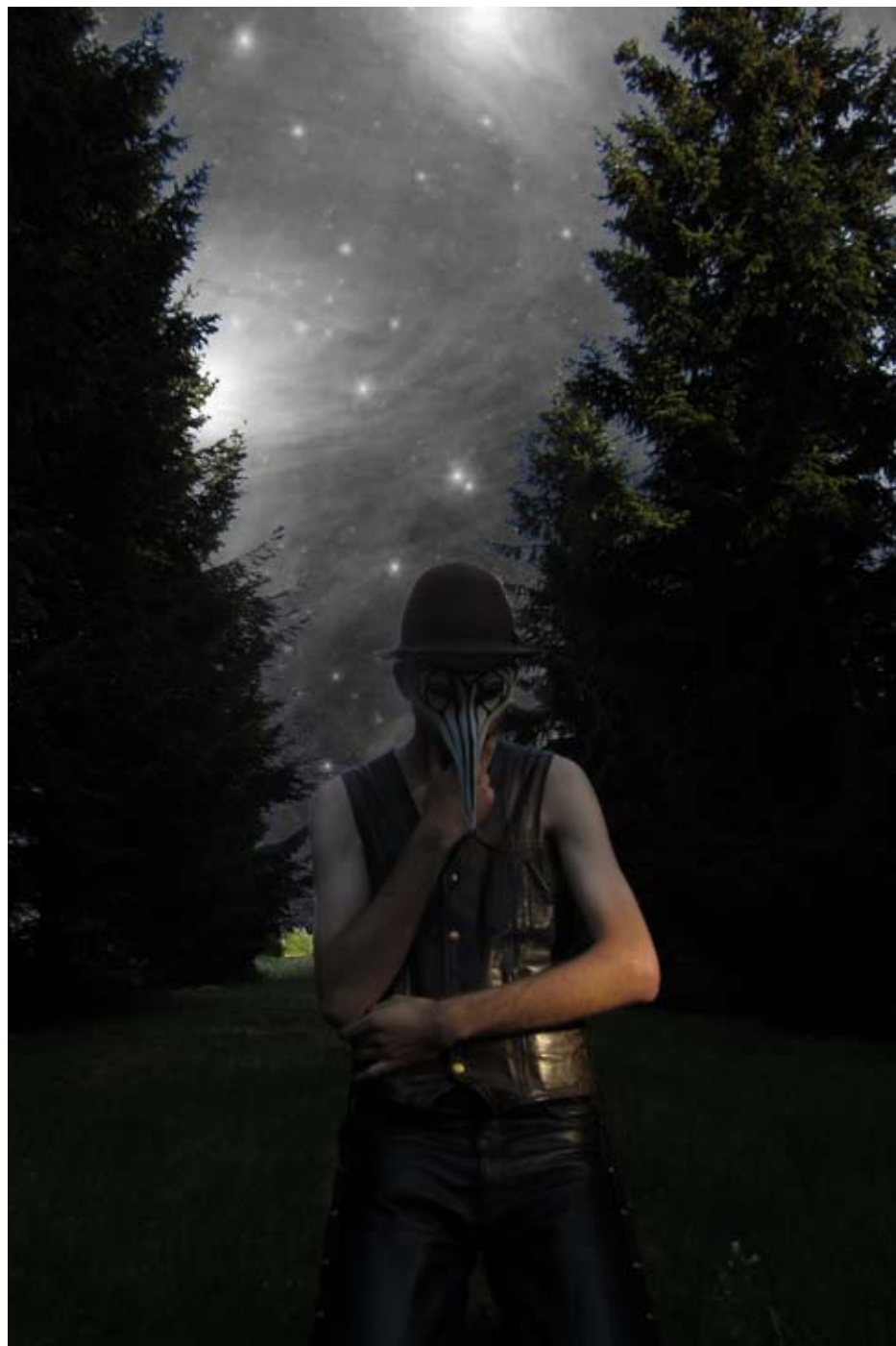
What is wrong with a strive for the utopian if it only implicates the individual? We may not forget that we are all solipsists. We share love and language and 'a' world to live in. Certainly not more. Only the stupid belief otherwise.

Death is a state of being cast out of mass-structured existence. Dead is a state of no-structure, tyrant-structure or self-structure. We have a life-time of preparation.

Dark Folk exaggeration. Eternal damnation! We left them behind, for ever more. We know our light. We know what we want. And we shall get it, whatever the costs may be. (For us, not for the other.)

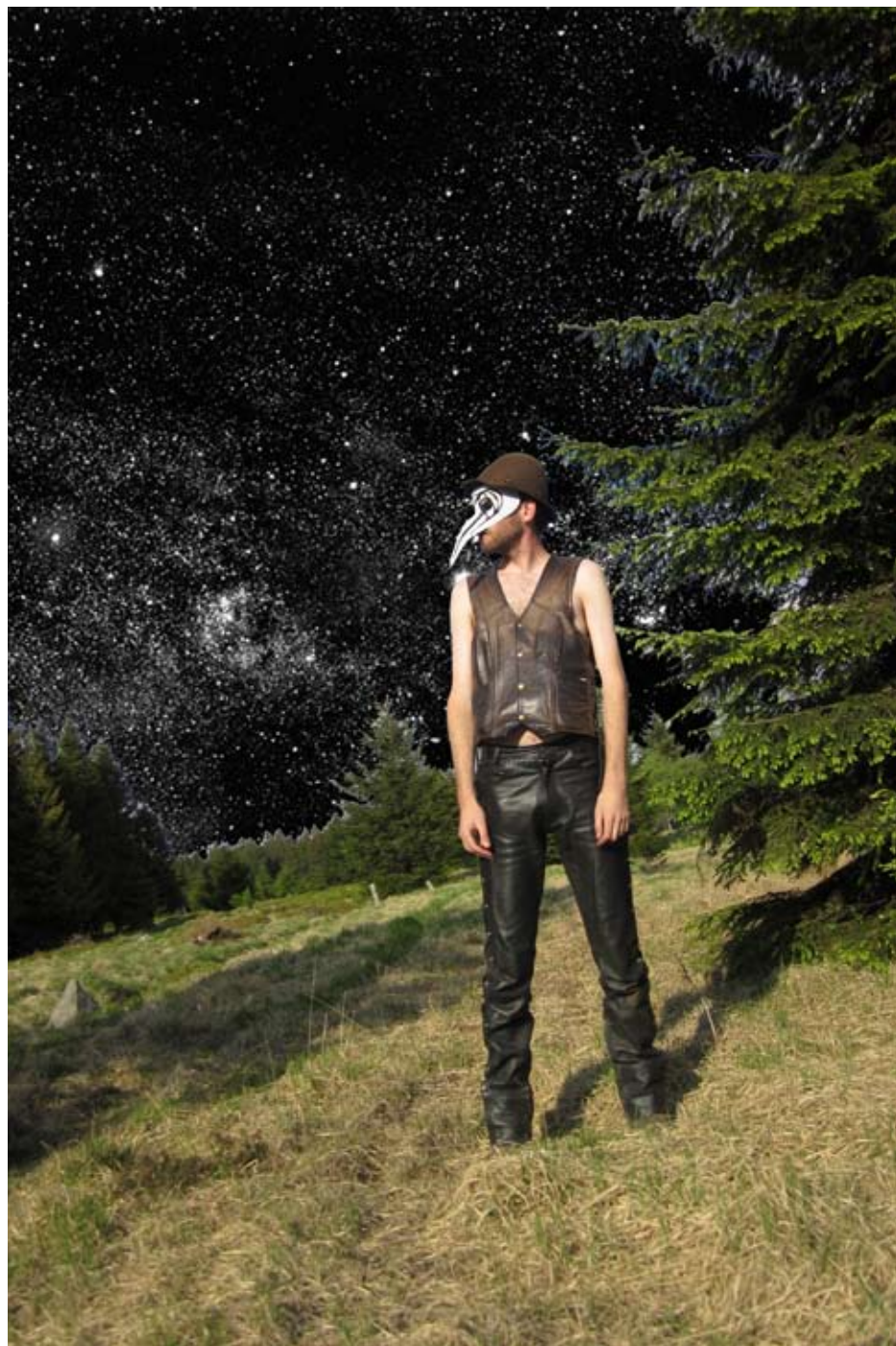
While the stars circle overhead. I live here on this planet of eternity.
With the raven on my shoulders I sit in front of my wooden hut, looking
over the bay. A pipe in my mouth. Circling smoke. My wife plays with
the children. They laugh. The sun sets, in this everlasting dusk. In this
beautiful world of ideas and ideals.

Through the raven's eyes - my friend - I look to the world. Nothing has
changed.

The Neofolk and the Dark Folk. Will they ever be friends? Yes, because we share the same world! No, because we have a totally different point of view!

The greatest sickness of mankind is ‘I Follow’ as in ‘I Worship’. It is the I who looks to the blinding light and blind they deny their deeper I. We find their tyrant in every aspect of society: in the gods, in traditions and in ideologies. The same sickness, the same individuals.

**What's wrong with this
people? Why did they
make the world like this?
Fucking idiots, fucking
scum! Why should I live in
this bastard nation?**

**Who is your commander?
What says the child inside? Be quiet, listen to your friends, read the books. One day you will have to choose. Will you further develop ideas from past philosophers, or will you think finally for yourself?**

**Subhuman life circulates
ever around the dark spot
in this children's nation.**

**And there is no chance
to teach them otherwise,
you wilfully stupid. As
time passes by, the over-
man looks to his contem-
poraries ever more from a
greater distance. One day
these individuals will be
too faraway to learn from.**

**Dark is the world and
dark are the days that will
come. But one day I shall
live free! With love and
passion. Is there hope for
me? Through the darkest
corners of mind and soul I
wandered. Now I see the
light in my soul, and I
walk through the gate. Be-
cause I saw a glimpse of
paths end.**

**And The Kingdoms awaits
me, I will dwell forever in
the forests of old, on the
shores of the sea and over
the hills of the north.**

**I am the overman, the
uttermost extent of Eu-
ropean culture. Beyond
darkness, beyond origina-
lity. I see Europe, my eyes
go over its capital. I cry for
this world and Heimdallr
blows for the last time on
his horn.
Loudly!**

B
8

Slot

Pieter Van Nieuwenhuysse

K

Slot

Rauk Ullgard

DF -Waldheim

Author © Pieter Van Nieuwenhuyse

Library og Estrangement

(Cover: John Constable ‘Hadleigh Castle’)

Inhoud:

- Voorwoord
- Introductie
- Eben-Ezer
- Burg Ullgarid
 - Tempel
 - Reflectie

Voorwoord

Ik zoek en vind pas interessante projecten wanneer ik ze kan vergelijken met het werk waarmee ik mij bezig houd. Er zijn immers geen artiesten of filosofen waarnaar ik opkijk, ik plaats ze eerder naast mij wanneer ik de tijd daarvoor rijp acht. In mij zit een onwrikbaar individu, alle gewilde en ongewilde beïnvloeding ten spijt, dat individu komt altijd op de eerste plaats. Ik ben altijd het referentiekader. (Hieruit vloeide mijn ander werk «Rauk Ullgard» voort.) Alleen als de beïnvloeding het individu in mij vooruit kan helpen laat ik mij gewillig beïnvloeden. Dat wil natuurlijk niet zeggen dat er geen artiesten of filosofen zijn die ik niet inspirerend acht. Verre van! Maar ze zijn nooit vertrekpunten geweest, eerder haltes waar mijn boot aan kon meren in de verschillende fases van mijn evolutie.

De vermelding van de vernoemde artiesten in dit boek moeten dan ook gezien worden als een poging mijnentwege om een denkbeeldige ruimte te creëren (een denkbeeldige haven) waarbinnen bepaalde delen van mijn eigen werk zich in kunnen nestelen. Of zij van hun kant in zo'n ruimte willen passen of niet doet niet echt ter zake, de ruimte die ik hier creëer is immers van toepassing op een bepaalde fase/frame in mijn werk en daardoor subjectief.

Of ze ooit objectief wordt hangt van u allen af, beste lezer en van de vermaledijde academici ofte historici. Is dat mijn wens? Ik hou wel van categorieën, omdat dat het bewustwordingsproces in de hand werkt. Maar anderzijds zijn categorieën ook maar één gezichtspunt, wie dat niet wil beseffen werkt clichés in de hand. En daar ben ik allerminst voorstander van. Hoe meer categorieën hoe beter dus. Er mag natuurlijk een rangschikking of hiërarchie aan toe worden gevoegd. En zo geef ik ongewild mijn methode tot onderzoek prijs.

248

Introductie

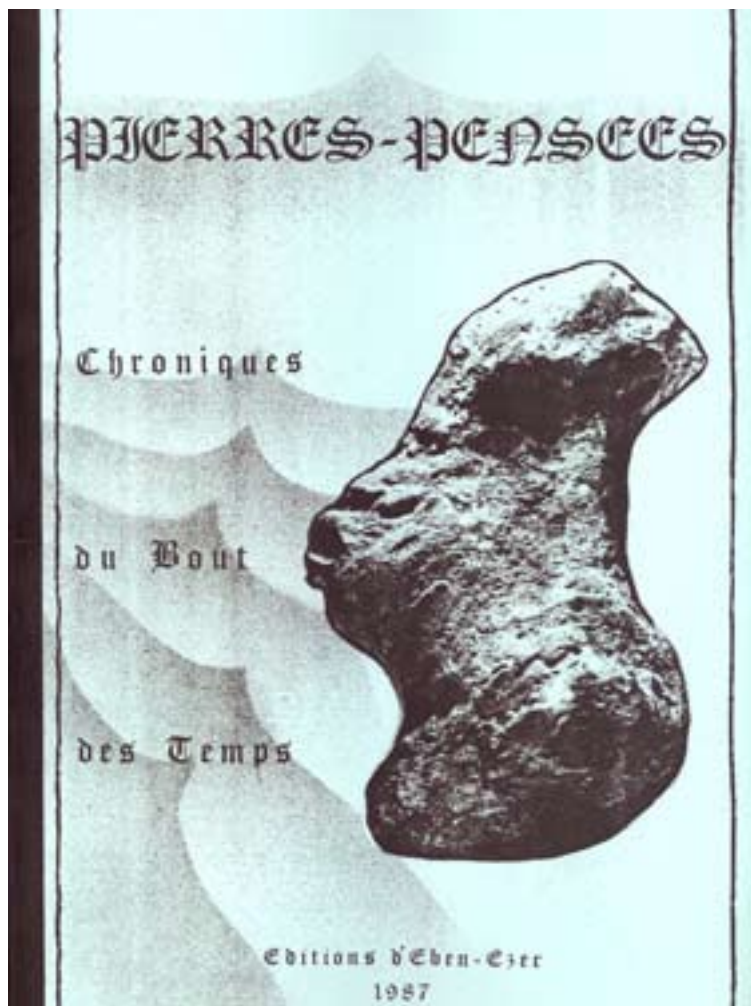
Wat ik zo boeiend vind aan het hiernaast en hieronder getoonde werk is de schepping van een stukje nieuw land. Het gaat hier niet over kunst waarbij het object centraal staat, hoewel Dirk Wauters evolutie naar mijn inziens wel één is die bij het object vertrokken is en daardoor ook naar het vormelijk decoratieve neigt, het gaat om een synthese van objecten en referenties die zich samen tot een beperkte omgeving richten. Belangrijk daarbij te vermelden is dat de synthese zich naar binnen richt, en niet naar buiten zoals de objecten in de Land Art doen, die met de omgeving of het landschap willen samenspannen. Zo kan er waarlijk een nieuwe wereld ontstaan.

Ik hou van ontdekkingstochten, en elk stukje nieuwe wereld dat mij aanstaat vervult me met een aangename ervaring. Ik wil mij kunnen thuis voelen, zodoende moet er een thuis gecreëerd worden. Dat is wat wij doen: een thuis creëren dat geijkt is op het zelf, voor het zelf, geestelijk en fysiek. En misschien is dat ook het enige nuttige dat een mens kan doen. Daardoor is deze kunstvorm ook toegankelijk en apprecieerbaar voor ieder die daarvoor open staat, hoe diep, rijk en ingewikkeld hun wereld ook moge gaan.

Eben-Ezer

Vaak worden de besten als buitenstaanders versleten of zelfs in het onbekende geduwd omdat de artistieke hoofdmoot tot een krimpende schim verwordt onder het geweld van de groten. Dat is uiteraard een natuurlijk fenomeen: enerzijds probeert de hoofdmoot haar eigen machtsgebied af te scherm en daar de groten de glans van hun continuüm dreigen te besmeuren, anderzijds stellen deze radicale kunstenaars zichzelf buiten spel daar ze zich niet bezighouden met de eeuwig

wederkerende trends binnen het continuüm en de verwachtingen van de massa. Alleen aan het einde van een tijds kader, wanneer de hoofdmoot uitgekeken geraakt op zichzelf en op zoek is naar een nieuw continuüm, zullen de ‘uitverkorenen’ kans maken om een nieuw tijds kader mee te helpen vormgeven.

Volgens mij naderen we zo’n punt. Wie heeft het immers nog begrepen of houdt nog van degenen die tegenwoordig worden opgevoerd? De generatie neo-minimalisten en neo-conceptualisten ten spijt, zij zijn er aan voor de moeite (als ze al veel moeite hebben gedaan). Of ik blij zal zijn als ik word opgenomen in het ontwerp van een nieuw continuüm? Het zou het fysieke leven wel vergemakkelijken, maar ik sta niet te springen om de massamens te helpen in hun voortbestaan. (En laat het duidelijk zijn, de massamens is een zelfgekozen zijnstoestand, geen soort!)

Robert Garcet is een voorbeeld van iemand die ik reken tot de groten. Het geestelijk universum dat hij creëerde, zowel naar de historie als naar de theologie toe is enorm. Het is niet alleen veel en diep, zijn universum is ook echt: het is een creatie waarachter de man met zijn ganse wezen staat. En de fysieke transformatie van dat universum in de Eben-Ezer toren is daar enkel maar een uitdrukking van. In tegenstelling tot het kunstplebs, die de glans proberen op te houden (en daar helaas in slagen, ook al omdat de massa niet anders wil), vind ik deze kunstenaar echt inspirerend.

Hoewel Robert Garcets universum verre van mijn wereld is, daar ik elke vorm van religie afwijs, zitten alle structurele elementen goed. Het is die gang naar en uiting van het eigene die zo belangrijk is en die de groten boven de opgevoerde glans doen uitstijgen, die de geestelijke en fysieke verwezenlijkingen zelfs tijdloos maken. Ik denk dat dit soort van kunst veel rijker is en veel meer kanten op kan dan de gekende en vaak bewandelde kunststromingen.

Domeinkunst (Realm Art) en de al kunstenaar

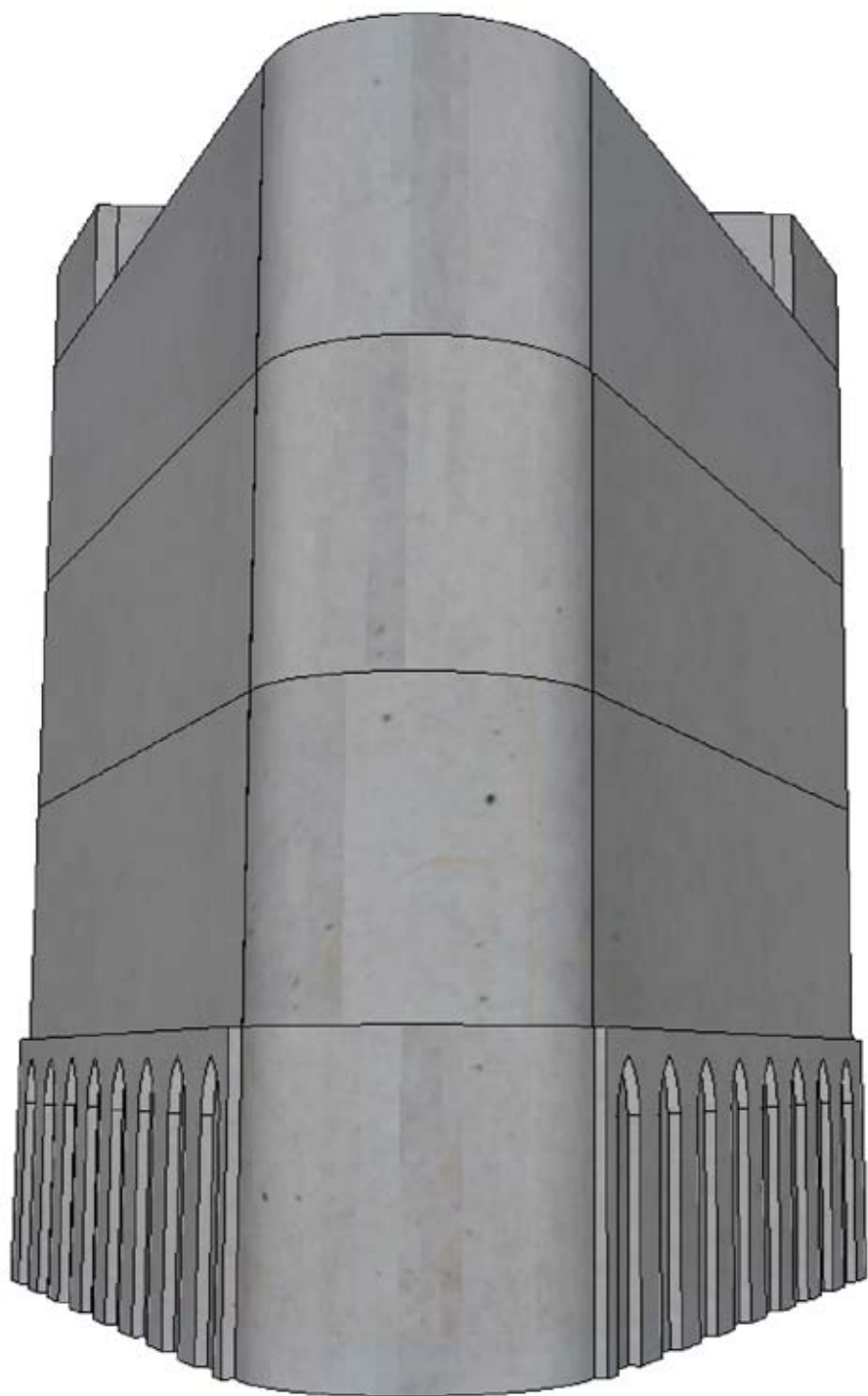
Een scheppend mens als Garcets vind ik eerder schepper dan kunstenaar. De scheppende mens schept voor zichzelf een al, op theoretisch en concreet niveau. In mijn visie is er geen opperschepper: elke schepper schept één uitgekiemde perceptie uit het onbegrensde. De schepper ontwikkelt daarom eerder een hal dan een al; als verbeelding van een omsloten geheel, ook wel bekend uit de Germaanse mythologie. Het mag dan ook niet verbazen dat een al kunstenaar zijn al wil verwezenlijkt zien, dat het niet alleen bij boeken en teksten blijft. Bij Garcet was die verwezenlijking de letterlijke interpretatie van zijn al. In mijn geval zal het eerder een streven zijn om een ideale verblijfsomgeving te creëren waarin terugtrekken mogelijk is: het zal de uiterste consequentie zijn van mijn perceptie.

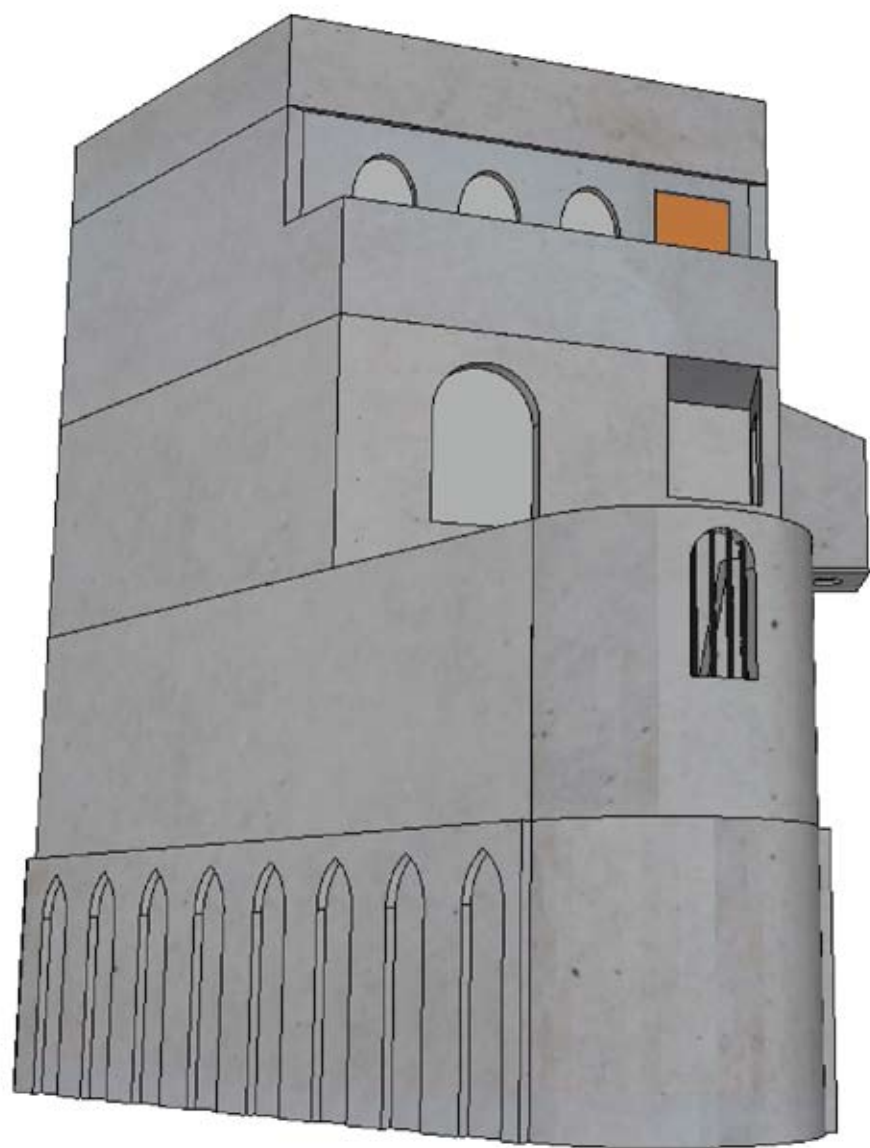
Uit die verwezenlijkingen ontstaat een nieuwe kunstvorm: een soort van Environmental Art of Land Art, die volledig naar zichzelf verwijst. Zowel het landschap waarin het kunstwerk is geplaatst als het kunstwerk zelf verwijzen naar een theoretische ruimte: het al. Het landschap wordt bijna gebruikt: het al projecteert zich in het landschap. Van een klassiek kunstwerk is nauwelijks nog sprake, het is eerder een harmonie van vele objecten waarin het al zich kan projecteren. Het is als de verwezenlijking van een omheinde wereld (domein): als een andere realiteit in de algemene realiteit. Deze harmonie kan zich vertalen in een architecturaal gegeven, een tuin of in een weidser landschap.

Tevens onderscheidt het zich van andere kunst omdat het geen snelle of afge objecten zijn. In tegenstelling, het gaat meestal over een levenswerk: het is een werk waarmee of waarin geleefd wordt. Daarom kan men er een heel leven aan bouwen of aan verbouwen. Domeinkunst is geen exclusieve expressie van de al kunstenaar, het kan ook een medium zijn voor een specifiek project.

Burg Ulgarid

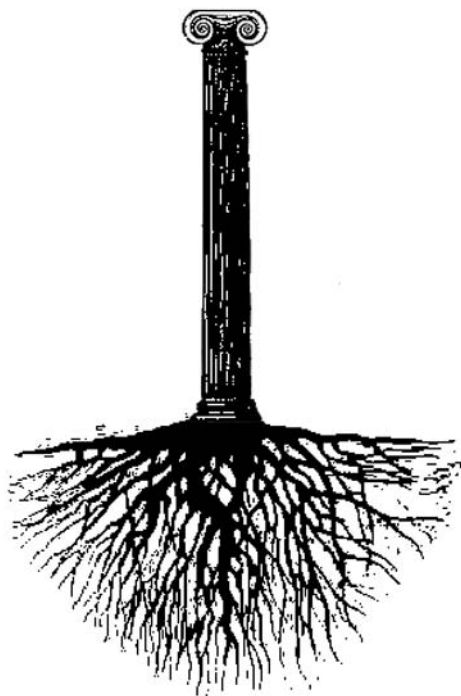

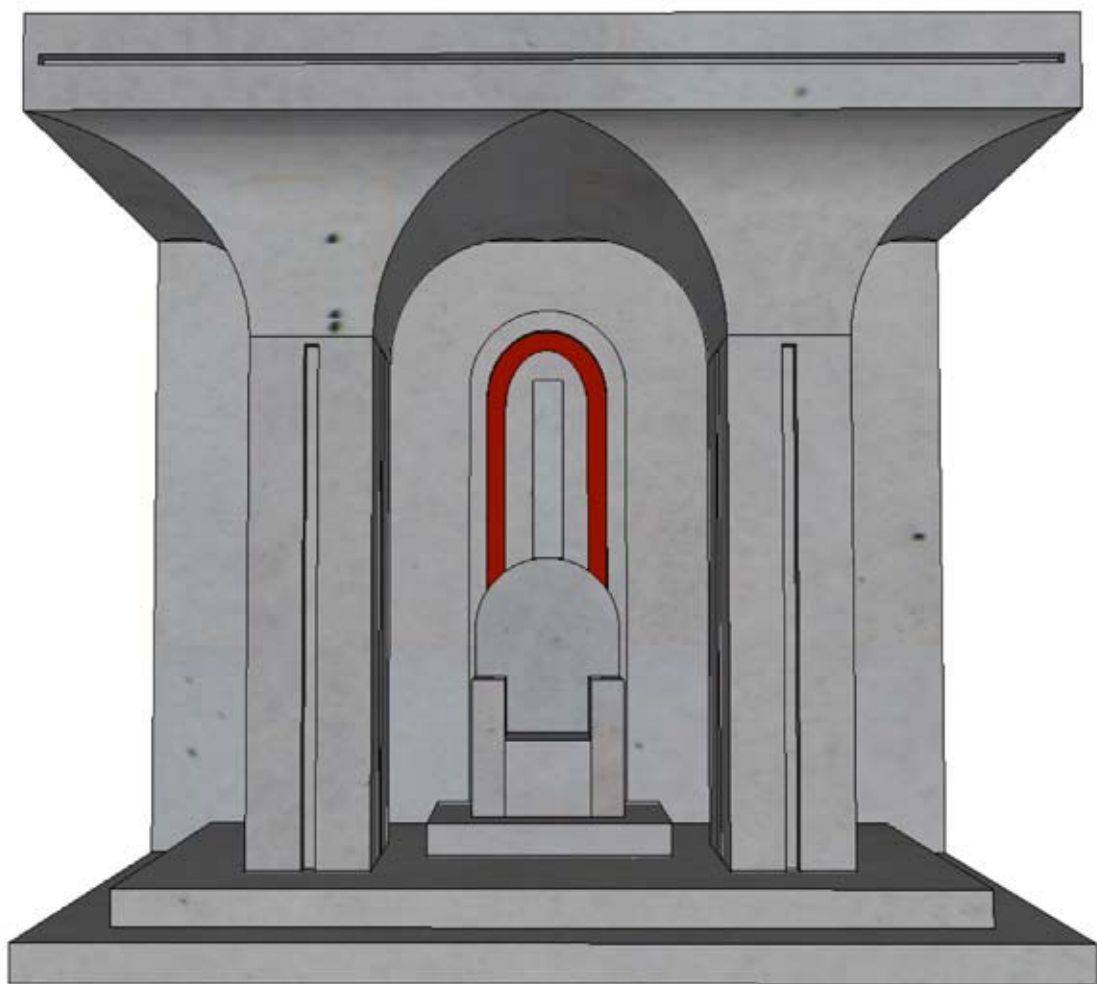

Tempel

De ontwerpen die u hier aanschouwde zijn publieke tempels. De enthousiaste voorbijganger wordt aangezet om de troon te bestijgen waarop hij of zij kan neerkijken op de massa of het landschap: van hieruit wordt zijn of haar individu fysiek en kan hij of zij zich in de ervaring meten met koning en god. Sommige tempels zijn voor een algemene omgeving, andere ontwerpen voor een bepaald landschap. Ze moeten enerzijds een ervaring opwekken, anderzijds een episch gedachtegoed communiceren. Naast de publieke tempel is er de private tempel die niet publiek getoond hoeft te worden. Ook de private tempel is een troon, die evenwel niet letterlijk verheven hoeft te zijn, maar die eerder in de schaduwen dient geplaatst te worden en waarop gezeten wordt om overpeinzingen te maken, tot rust te komen of te contempleren. Deze private tempel is de über-personificatie van het individu.

Reflectie

Burg Ullgarid is gemakkelijk in te kaderen in de stroming van de Domeinkunst zoals het in het Eben-Ezer hoofdstuk staat beschreven. Aan de hand van de tempels laat ik een andere manier zien waarbij Domeinkunst vorm krijgt. De gedachte van een tempel is dat er niet één tempel is als een manifest van een ideeëngoed, maar dat er een netwerk van tempels bestaat. Domeinkunst bestaat niet enkel uit een domein met al dan niet bepaalde symbolen en verwijzingen, dat zou al te plat zijn. Het domein in Domeinkunst heeft een concrete functie in te vullen. In Burg Ullgarid is het een omgeving waar echt geleefd moet worden, permanent of temporaal. Maar het kan ook om een museum gaan, een bibliotheek of een tempel. En hier zit het addertje onder het gras: het gaat niet om de concrete functie/het leven die hier plaats kan nemen, het gaat erom dat men het ideeëngoed, de symboliek en de verwijzingen integreert terwijl men in het domein leeft: men leidt met andere woorden een symbolisch leven. En dat is waar de brug tussen objectmatige kunst en Domeinkunst het verst reikt. Het gaat niet om een bezoek waarin bepaalde zaken gepercipieerd worden, de integratie van de symboliek kan alleen gebeuren wanneer men deel wordt van het project. Voor de hand liggend is het de kunstenaar zelf die de eerste deelachtige persoon wordt, maar het kan ook om enthousiastelingen gaan die participeren.

Domeinkunst staat evenwel ook open voor de normale bezoeker. Maar het komt er op aan dat de normale bezoeker de indruk heeft dat hij of zij kijkt of kennis maakt met een wereld die geïntegreerd is in een symbolisch leven. Men hoeft dus niet deel van het project te worden, de bezoeker moet wel kunnen aanvoelen dat er veel meer aan de hand is dan alleen maar het object en haar verwijzingen. Op die manier moet hij of zij kennis kunnen maken met het domein.

Doordat de troon niet zomaar een troon is, maar een tempel wordt de troon meer dan het object, het gaat deel uitmaken van een domein dat zich niet alleen verspreidt over een globalere wereld, het gaat ook deel uitmaken van een geestelijke wereld die niet alleen in het hoofd van de bezoeker moet ontstaan, maar die ook werkelijk bestaat. Ik zei eerder

dat Domeinkunst een concrete functie heeft in te vullen, maar eigenlijk bedoel ik dat het symbolisch leven er werkelijk moet plaatsgrijpen en dat de geestelijke wereld echt moet bestaan. Het bestaan van de geestelijke wereld en het symbolisch leven zijn één. De concrete functie wordt dan de concrete geestelijke wereld en het concrete symbolische leven.

Bij de al kunstenaar is dit geestelijk domein het al van de kunstenaar. Het geestelijk domein of het symbolisch leven hoeft dus geen groepsgebeuren te zijn, maar kan ook op één individu van toepassing zijn. Burg Ullgarid hoort eerder in deze categorie thuis. Hoewel ik ook hier een opening laat voor participatie. Dan wel niet in mijn burcht, maar wel met andere burchten of domeinen die zich verenigen in eenzelfde mentale wereld. (zie «The way to Ullgarid»)

Aan de oppervlakte is Domeinkunst niet meer dan een transformatie van het object naar een domein. Maar als de kunstenaar het naar een dieper niveau brengt wordt het de werkelijke of concrete realisatie van een wereld: materieel, geestelijk en persoonlijk. Voor mij is deze transformatie van kunstenaar tot schepper het hoogst haalbare niveau en de schepping de hoogste vorm van kunst.

Alles hangt natuurlijk af van de authenticiteit die de kunstenaar aan de dag legt. Moest de kunstenaar niet authentiek te werk gaan dan stelt zich natuurlijk de vraag wie de kunstenaar voor de gek houdt: de ander of zichzelf. Domeinkunst vraagt immers een zodanige toewijding en integratie in het leven van de kunstenaar dat het een sterk staaltje kunnen zou zijn moest hij of zij die afstand tot zichzelf heel die tijd kunnen volhouden. Natuurlijk zijn er altijd die lege dozen onder de kunstenaars die enkel op hun succes kunnen surfen. De pure creatieve impuls leidt immers ook tot geweldige variaties. Authentiek kan men pas beginnen te zijn als men de pure creatieve impuls leidt met het denken, en zo de motoriek van de creativiteit ondermijnt (zonder de creativiteit te ondermijnen). Wil men authentiek zijn leidt men het werk uiteraard naar de geest van de kunstenaar, niet naar waarmee men succes kent. Lang leve de volle dozen!

«The Spirit of Contemplation»
Albert Toft

Domeinkunst in al zijn volheid is een combinatie van de realisatie van een concrete en een mentale wereld. Domeinkunst kan ook minder dan deze volheid zijn en toch nog steeds als Domeinkunst gecategoriseerd worden, indien zo zie ik drie mogelijke vertakkingen.

In de meest toegankelijke vertakking wordt er een domein gemaakt zonder dat er een mentale wereld of een symbolisch leven aan te pas komt. In deze vorm is het domein terug een object geworden zoals in de klassieke Land Art, maar een object met de kenmerken van de Domeinkunst. Deze vertakking zou ik Oppervlakkige Domeinkunst noemen. Dit bedoel ik ook letterlijk: het is Domeinkunst die letterlijk aan de oppervlakte blijft (op de reële wereld).

Daarnaast komt logischer wijs de Mentale Domeinkunst, die zich enkel richt op de creatie of manipulatie van een geestelijke wereld en op die manier een mentaal domein schept. Ik denk dat ik op dit moment tot deze categorie zou kunnen gerekend worden. Zowel in mijn betrachting om een subcultuur te boetsen (Dark Folk) als in mijn betrachting een mythe te scheppen rond de figuur Rauk Ullgard en zijn wereld schep ik een mentaal domein. Ik ben daarnaast wel op weg naar een concrete realisatie, maar ik ben daar nu nog niet aan toe.

Een vertakking die nog niet aan bod is gekomen in dit boek is de Illustratieve Domeinkunst. Onder deze noemer zou ik alle illustraties plaatsen die een eigen authentieke visie trachten te geven over een subcultuur of een fantasiewereld door middel van een illustratie. Het wereldje van de illustratie houdt het helaas meestal bij design, waarbij naar een bestaande vorm of wereld wordt toegewerkt in de plaats ervan weg te trekken (naar de eigen wereld).

B
9

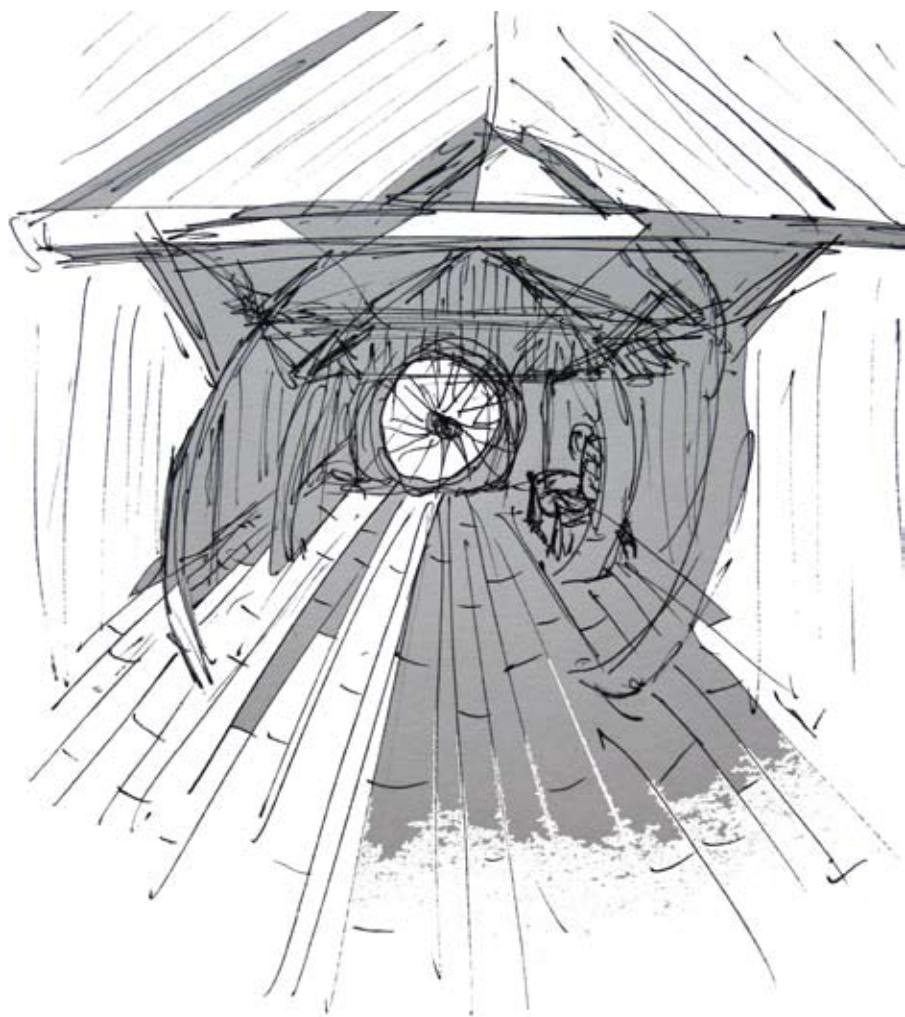
Bos Rand

Pieter Van Nieuwenhuyse
aka Rauk Ullgard

«Ontspring hechtenisbanden, ontloop vijanden.»
(Merseburger toverspreuk)

Bos Rand
Rauk Ullgard
DF -Waldheim
Author © Pieter Van Nieuwenhuyse
Library og Estrangement

Bos Rand

I

Het is misschien een les in survival: om te overleven moet je afscheid nemen van je idealen. De idealen hoeven niet helemaal afgeschreven te worden, ze kunnen nog steeds hun nut bewijzen als een soort van richtingaanwijzers. Zijn subculturen en culturen in het algemeen geen substraat van verloederde idealen? Zijn subculturen niet als de humuslaag en idealen als de rottende bladeren op haar bodem?

Mijn kunst en leven was tot nu toe gebaseerd op het streven naar idealen. Om die idealen vorm te geven, om uiteindelijk de vormgegeven idealen te kunnen verwerkelijken en er daarna in te leven. Nu zal ik ermee moeten leren leven. Hoe meer tijd ik stak in het ontwikkelen en esthetiseren van mijn idealen, hoe meer genuanceerd mijn idealen werden, hoe meer mijn idealen een utopie werden. Ik zie nog maar zelden een landschap die mij helemaal kan bevredigen. Hoe meer licht ik zie, hoe donkerder de wereld lijkt. Ben ik mezelf aan het vernietigen?

Alleen een wereld van compromissen lijkt mij nog te kunnen redden. Ik denk dat elk afscheid nemen, ruimte creëert voor iets nieuws, misschien zelfs iets beters. Biedt Dark Folk een uitweg? Kan ik mij nestelen in deze humuslaag? Kan ik als rottend blad door het leven gaan?

II

De geestelijke eigenmens, ook wel eubermensch genoemd, is een persoon die alle motivaties van zich afzetten kan om naar zijn diepere wensen te kunnen handelen. De eigenmens kan daardoor een motivatieloze eigenwereld ontwikkelen en geeft ruimte aan een grotere sensitiviteit. Een fysieke totaalrealisatie van de eigenmens/wereld is evenwel niet mogelijk daar de diepere noden de wil tot samenleven dicteren en daar gehandeld moet worden in een morele context en een wettelijk kader om niet gestraft of afgestraft te worden door de samenleving waaraan in het hedendaagse Europa althans geen ontsnappen mogelijk is. (Uiteraard creëert de eigenmens een eigen moraal.) De eigenmens zal compromissen moeten sluiten om het uiterste uit dit levenstraject te kunnen

halen.

III

Aan de bosrand daar dwalen wij. Niet ten volle willen wij participeren, geen ultiem afscheid willen wij nemen. Het verlangen koesteren wij te verzinken in de armen van de kleinste gemeenschap, te veel hebben wij ons gelaafd aan de drank der vrijgeestelijkheid. Aan de bosrand zullen wij altijd blijven dwalen; als geesten met één voet in de wereld, één voet in de onderwereld. Afwisselend zullen wij zijn tussen droefheid, pijn, rust en diep geluk. In dit schaduwrijk.

IV

Misschien moet ik toch maar een meer realistisch project nastreven. Een kasteel bouwen gaat misschien wel in een ver afgelegen gebied. (zie "Slot") Maar hoe moet ik dan aan geld geraken? En als ik het in de buurt van België doe, gaan de nodige bouwvoorschriften dan geleverd kunnen worden? Ik kan wellicht gemakkelijker verdwijnen in de bossen van Zweden. Kraken is ook moeilijk omdat ik veel kosten wil maken en veel energie in dit levensproject wil stoppen. Je kunt immers elk moment onteigend worden in zo'n situatie waarbij ze mijn levenswerk tegen de grond kunnen smijten. Het is gemakkelijk een stuk bouwgrond te vinden in de Belgische Eifel, maar mijn project zou niets zijn gelegen tussen de villa's. En een mooi stuk grond of pand in de bossen is dikwijls onbetaalbaar voor mijn uiterst beperkte budget. Ik wil ook niet lenen bij de bank, dus moet ik een krot kopen waarbij ik langzaamaan verbeteringswerken kan uitvoeren, met mijn eigen handen. Een ideaalbeeld nastreven is dus quasi onmogelijk. Ik laat de deur nog wel op een kier staan voor een mogelijke onverwachte kans, maar dat is misschien de fout die ik ook op andere domeinen in mijn leven maak. Door overal een voet in te laten staan, kan ik mij niet volledig richten op het nieuwe doel, waardoor ik mogelijk mijn geloofwaardigheid verlies.

«Misschien moeten we toch maar een meer realistisch project nastreven», zou dan eigenlijk moeten worden: 'Laat ik mij richten op een realistisch project.' Natuurlijk moet ik mijn dromen niet volledig laten varen, anders heeft het ook geen zin meer om nog aan het project te

werken en kan ik beter mijn tijd verslijten in de Bahama's. Het komt er dus op neer een evenwicht te vinden voor de plaats waar het project tot stand kan komen, de tijd waarin ik het project wil realiseren en de manier waarop het project vorm zal krijgen. In mijn compromisvoorstel had ik gedacht een huis of een boerderijtje te kopen in de Belgische of Germaanse Eifel, een gebied waar de prijzen laag liggen, maar dat toch goed bereikbaar is via Eupen met het centrum van het land. De Eifel is een mooi open land met veel bossen en weiden, er zijn interessante stadjes te vinden zoals bvb Monschau. Af en toe komen er daar vervallen vakwerkhuisen te koop staan die een grote charme uitstralen. Deze zou ik eigenhandig kunnen restaureren en aanpassen naar mijn voorkeur, waarin ik zowel aan de binnenkant als aan de buitenkant mijn eigen wereld tot stand kan brengen, ...over de jaren heen.

Tijdens een van mijn tochten doorheen de noordelijke Eifel kwam ik onlangs bij het dorpje Hammer terecht, nabij Monschau. Hammer ligt in de diepe vallei van de Rhur, op de flanken loof - en naaldbossen en in het zuiden een enorm woud. Het dorpje is werkelijk pittoresk en de bevolking lijkt eerder romantische waarden na te streven dan mensen zoals ik liever kwijt dan rijk te zijn. Een ideaal dorp dus. Het huis dat ik hier te koop zag staan, eigenlijk een boerderijtje, ligt midden in het dorp, vlak aan de weg, maar met een open tuin naar de bosrand toe. Dertigduizend euro vragen ze er voor en volgens mij staat het al minstens een jaar te koop. Deze som kan ik momenteel niet op tafel leggen, maar mits ik een aantal jaren werk en zuinig leef kan ik mij zo'n huis wel veroorloven denk ik (met het geld dat ik al gespaard heb in mijn bosbouw verleden). Tegen dan zal dat mooi huisje wel verkocht of ingestort zijn. Maar in dat gebied zullen er altijd wel betaalbare mogelijkheden vrijkomen.

Als ik eenmaal zo'n huis heb moet ik natuurlijk een evenwicht zien te vinden tussen werk en afstand. Het is niet echt een optie om elke dag te pendelen van Monschau naar Brussel, Gent of Antwerpen. Het is mijn wens om kunstdocent te worden, dan kan ik niet alleen een begeesterende job uitvoeren, dan hoef ik ook hoogstens drie dagen per week naar het centrum van het land af te zakken. En als ik dan toch al een huis

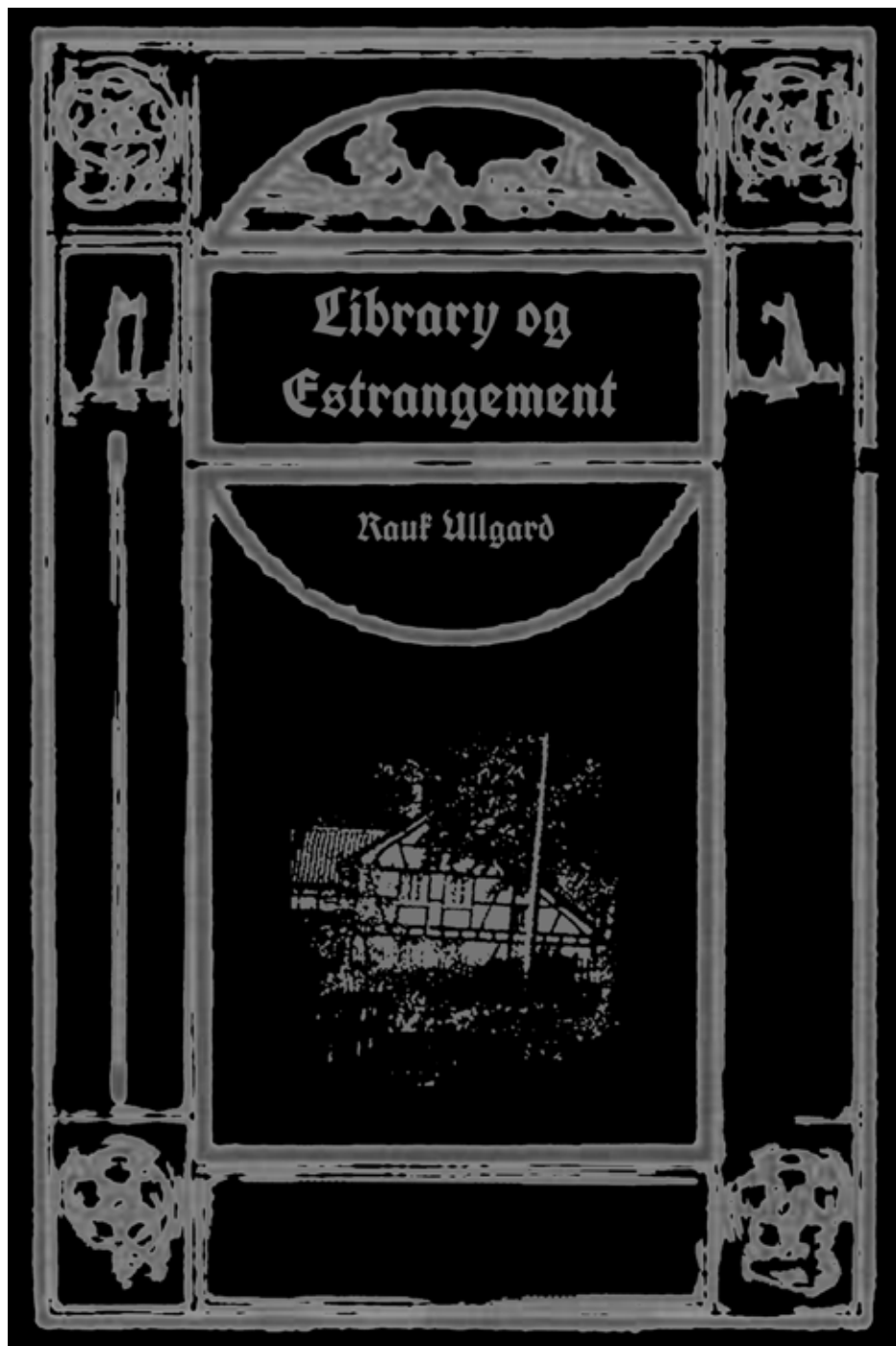
heb, heb ik niet veel luxe te kennen, met het geld dat ik bespaar door geen lening te moeten afbetalen kan ik wellicht een studio of appartement huren. Eenmaal ik een huis heb, heb ik eigenlijk geen grote geldverslindende verlangens meer. Ja, ik zou wel een aantal jaar in Zweden willen wonen, maar niet als ik geen plaats heb waar ik alles kan stokkeren of waar ik altijd naar terug kan komen zonder mij zorgen te hoeven maken of op familiale opvang te moeten rekenen. Want dat laatste ben ik echt beu. Een goeie vriendin zou natuurlijk ook kunnen helpen.

V

Naast het restaureren van het huis naar een tot mijn individu en mijn zelf gedefinieerde subcultuur gerichte stijl, heb ik tot nu toe twee kleinschaligere projecten in gedachten. Ten eerste wil ik een bibliotheek aka museumpje maken (mijn Library og Estrangement) die bij uitzondering publiek te bezoeken is. In mijn bibliotheek zul je natuurlijk mijn boeken vinden, maar ik zal de kamer ook zodanig vormgeven dat het helemaal mijn innerlijke wereld uitstraalt, de bezoeker zal hier in mij kunnen stappen. Bepaalde objecten, gevonden voorwerpen en zelfgemaakt werk zullen alles in de juiste sfeer zetten. Dat klinkt stijlvol, maar mijn vorm zal veel rauwer en authentieker zijn. Ten tweede heb ik een ondergrondse schaduwtuin in gedachten die misschien ook toegankelijk zal zijn voor het publiek. Er zal een publiek troon te vinden zijn, veel moet hier echter nog ontwikkeld worden, zoals de conceptualisering van Skadwoalfheim. Qua design zal het wellicht nogal no-nonsens worden met kil beton. Waar het licht binnenvalt zullen planten te vinden zijn, zoals varens die ook in waterputten groeien. Misschien komen er hier ook waterpartijen en zo voort. We zien wel. Allemaal projecten waar ik echt naar uitkijk.

VI

Natuurlijk blijft het mijn grootste droom dat er een Raukinnetje in mijn leven komt, die samen met Rauk door de onherbergzame wouden kan struinen. De gedachte om met haar in mijn hiernamaals te wonen... die totale geestelijke binding van twee mensen. Die diepte die voor mij nu afgesloten is.

Weltschmerz

Het verwoordt het gevoel van diepe droefheid en als pijnlijk ervaren melancholie ten gevolge van verdriet, ontstaan door de onvolmaaktheid van de wereld. Een persoon met weltschmerz heeft het gevoel dat de fysieke realiteit nooit de verlangens van de geest kan bevredigen. Het gaat vaak met pessimisme, vervreemding en escapisme gepaard.

Sehnsucht

De «ziekte van het lijdzaam verlangen» („Krankheit des schmerzlichen Verlangens“), is een immens verlangen naar een persoon of zaak waar men van houdt of begeert, en is verbonden met een intens gevoel van pijn door de onbereikbaarheid van het object van begeerte.

Isolement

De eigen waarden en motivaties komen los te staan van de doelen en opvattingen in de maatschappij.

Misanthropie

Misanthropie is een levenshouding die zich kenmerkt door het wantrouwen van mensen en een pessimistische visie op de samenleving. Veel misantropen leidden een bestaan als heremiet. In veel gevallen is misantropie een gevolg van negatieve ervaringen met andere mensen.

Erotomanie

Erotomanie is een vorm van waanstoornis. Bij deze psychische aandoening beeldt iemand zich in dat een ander verliefd op hem of haar is, romantische gevoelens koestert of openstaat voor romantische toenadering, terwijl daarvan in werkelijkheid geen sprake is.

Hoog Sensitief Persoon

Een hoog sensitief persoon is een persoon die gevoeliger is voor indrukken van de buitenwereld dan anderen. In interne zin zijn HSP's gevoeliger voor emoties, pijn, genot en andere lichamelijke en geestelijke ervaringen. In externe zin zijn HSP's niet alleen gevoeliger voor geluiden en geuren en voor visuele en tactiele stimulatie, maar blijken zij ook meer indrukken op te nemen, waardoor zij zich eerder en meer bewust zijn van details en het aantal mogelijke scenario's die een omgeving in zich bergt.

=

Uller - Skadi

Uller is de vroegste der Germaanse goden, met zijn fakkel bracht hij licht in de duisternis, bakende een leefbaar domein af in de eeuwige winter, bracht warmte in de barre wereld. In Ullgard, de tuin of het domein van Uller, bouwde hij zijn hut en liet het omgeven met de altijd groene taxussen. Hij trok op jacht met zijn ski's en zijn boog op de sneeuwvelden rond zijn domein. Daar kwam hij op een van zijn tochten de schone Skadi tegen, dochter van een reus, wiens rijk de barre wereld was. Uller nodigde de wispelturige Skadi uit om in Ullgard te wonen, zo werd het huis een levendige plaats. Hun nageslacht trok met Ullers vuur naar alle uithoeken van het omliggende land, uit hen vloeide Midgard voort.

Sabotage

“De geestelijke eigenmens, ook wel eubermensch genoemd, is een persoon die alle motivaties van zich afzetten kan om naar zijn diepere wensen te kunnen handelen. De eigenmens kan daardoor een motivatieloze eigenwereld ontwikkelen en geeft ruimte aan een grotere sensitiviteit.”

Eens was er een mooie wereld, deze wereld is sinds lang verwoest door de uiterlijke verwezenlijkingen van de macht. Twijfel je nog aan die macht? Kijk dan even rond je en zie hoe de infrastructuur het landschap heeft vormgegeven. Is dit de wereld waar je in wilt leven? Het zou mij verbazen als het antwoord zonder enige weifel ‘Ja’ luidde. We zeggen pas ja wanneer we allerlei afwegingen maken, maar we vergeten daarbij dat deze afwegingen vaak gebaseerd zijn op de krijtlijnen die uitgetekend zijn door de huidige machtsstructuren. Het is in dat afwegingsproces dat we tot het besef komen hoe geketend we zijn aan het web dat de machtsstructuren rond ons dagdagelijks schijnbaar gewoon leven hebben geweven. Ook die overweging kun je van je afzetten. Maar kijk dan nogmaals om je heen naar het uiterlijk van de wereld. Is dat het waard? Ik heb mijn antwoord gemaakt.

Nu, dit pamflet is niet geschreven om de lezer te beïnvloeden een ja of nee antwoord te formuleren op de vraag: Is het dat waard? In dit pamflet zal u ook geen gesofisticeerde analyses vinden over de macht en hoe de macht ons dagelijks leven beïnvloed. Het wil ook geen poging doen om een gedetailleerd alternatief te formuleren. Dit pamflet is een intredende handleiding die een strategie uitzet om de macht ten gronde te richten.

De machtsstructuur kent een bovenbouw en een onderbouw. De bovenbouw is de zone waarin groeperingen profijt halen uit en gedragen worden door de machtsstructuur; door de massa te motiveren door dromen en vooruitzichten voor te stellen of angst in te boezemen. Het heeft echter geen zin de bovenbouw aan te vallen, daar zij juist bestaan doordat ze alle aanvallen kunnen omzetten in meer macht. De bovenbouw aanvallen werkt niet alleen contraproductief, om de bovenbouw effectief aan te vallen moeten er nieuwe machtsstructuren in het leven

Solipsisme

Een theorie

De waarheid kan volgens mij niet achterhaald worden en bestaat volgens mij zelfs niet. Daarom is elke theorie een theorie. Daarom is het belangrijk een theorie te handhaven die ten dienste staat van het leven. Of de theorie logisch is of kafkaïaans doet eigenlijk niet ter zake. Ik geef persoonlijk toch liever de voorkeur aan het ontwikkelen van een verstandige theorie. Volgens mij is het een expressie van mijn obsessieve zoektocht naar wijsheid in mijn progressieve levenshouding. Wijsheid is volgens mij op dit niveau inzicht verwerven in patronen. Eenmaal dat je een aantal patronen begrijpt kun je ze toepassen op alle andere domeinen. Dat is wellicht een van mijn basismethoden: in mijn denken is elk niveau elkaars evenbeeld. Als je het kleine begrijpt kun je ook het grote beter begrijpen en vice versa.

De solipsist personae

Duisternis (het eindige): In de kern van iedere persoon (iedere ik) ligt de duisternis als het concept van de totale eindigheid in het grenzeloze. De duisternis maakt geen deel uit van het zelf (het ik), maar zit er wel in verrat.

Chaos(passief onderbewustzijn/trance): Rond de duisternis ligt een wereld van versnipperde structuren waar het zelf geen vat op krijgen kan. Het is het rijk van veelvoudigheid en eindeloze mogelijkheden Dit is de wereld waar het onderbewuste ons naar toe voert tijdens de nachtelijke uurtjes.

Verwanten: Tussen de chaos en de uniestructuur is de wereld van de beïnvloeding. De verwanten (alle wezen die ons beïnvloeden; waar we aan verwant zijn in de ruimste betekenis van het woord) zorgen voor een barrière tussen de chaoswereld en de uniestructuur. De verwanten zorgen ervoor dat de uniestructuur een unie blijft in een wel omkaderd systeem, zodat verwantschap überhaupt mogelijk is. Alleen de doden

worden geroepen. ...Dus moet de onderbouw worden aangevallen. Er kunnen daarvoor twee strategieën aangewend worden: pacifisme en reconstructie. Deze twee strategieën zijn een individueel gebeuren, er is dus geen machtsstructuur nodig om ze te organiseren.

Pacifisme (Immobilisatie)

Wat is onderbouw? 1) Onderbouw is mobilisatie.

Zonder soldaten, geen oorlog. Als er niemand is die bereid is de machtsstructuren te supporteren, kunnen zij ook niet met elkaar wedijveren en zinloze slachtoffers maken. Dat is natuurlijk het simpele niveau van het pacifisme. Het diepere niveau ligt in het al dan niet supporteren van het populaire. Het populaire bestaat uit elke valse voorspiegeling die bedrijven, culturele en politieke stromingen ons aanbieden. Op de een of andere manier stelt het ons een wereld van genoegdoening of amusement voor. Dit is een valse voorspiegeling, omdat elk aanbod op de massa is gericht. Een massaproduct is altijd op de oppervlakte gericht omdat het compromissen moet sluiten en kan daardoor de diepere wensen en verlangens van het individu niet bereiken. Langst de ene kant wordt de massa misleid door een vals perspectief voor te houden: het maakt de mensen wijs dat wat zij aanbieden wel diepe genoegdoening zal bieden. Langst de andere kant weet de massamens niet anders meer en willen ze het zelfs niet meer weten. Deze mensen weten spijtig genoeg niet wat ze missen en verprutsen daardoor het voor die individuen die het wel nog weten. De massamens laat daardoor ook geen ruimte vrij om een hogere sensitiviteit te ontwikkelen.

Om de mobilisatie te destabiliseren moet er gekeken worden naar het eigen verlangen. Welke specifieke producten bieden mij genoegdoening? Verlang ik wel echt naar al die grootse voorspiegelingen? Er moet dus even worden stilgestaan bij het zelf. Pas dan kan men keuzes maken, die automatisch (maar daarom niet geheel) zullen wegleiden van al hetgeen voor de massa is bestemd. Het gaat hierin niet alleen over producten, het gaat ook over manieren waarop we ons leven kunnen inrichten en wat we willen bereiken in ons leven. Men zou kunnen argumenteren

mogen blijkbaar ontsnappen aan ons systeem.

Uniestructuur: Rond de wereld van de verwanten ligt de uniestructuur die zich aan ons representeert als de wereld en de samenleving waarin we leven..

Instinct (actief onderbewustzijn): Instinct is de bovenste laag van het onderbewustzijn, instinct is de automaat in onszelf die ons automatisch verbindt aan de uniestructuur en aan andere lagen van het onderbewustzijn.

Verstand (actief bewustzijn): Het verstand geeft ons de mogelijkheid de wereld anders te zien en het zelf en de verwanten bewust te beïnvloeden. Het geeft ons de mogelijkheid te zoeken in onszelf en concepten of fantasieën te construeren. Het verstand kan communiceren met alle lagen van het onderbewustzijn, zijnde instinct, uniestructuur, verwanten en chaos, maar krijgt er steeds minder vat op naarmate het dieper afzakt. Begrijpen is echter nog van een andere orde. Het verstand is de eerste laag van het bewuste.

Smaakvoorkeuren (passief bewustzijn): Het verstand heeft het echter niet voor het zeggen, wel wat we graag of niet graag hebben. Het verstand zal ons trachten te leiden naar de beste manier om te krijgen wat we willen afhankelijk van de bereidheid tot compromis met de invloed van de verwanten. Maar de smaakvoorkeuren worden ook opgebouwd tijdens een leven waarbij het verstand de smaakvoorkeuren beïnvloed door ons te leiden naar andere of specifiekere voorkeuren. Op den duur gaat de smaakvoorkeur zich daaraan aanpassen.

Essentie (het enkelvoudige in beweging): Alle smaakvoorkeuren geven een web aan patronen weer. Het punt die ontstaat als we alle patronen bij elkaar brengen is uniek, dat punt is de essentie. Als de smaakvoorkeuren veranderen door ervaringen of door de lijfskeur die het verstand oplegt, veranderd ook het web aan patronen en aldus ook de essentie. De essentie is daarom altijd in beweging. Het is de bovenste laag van het bewuste.

dat dit alleen voor de happy few volledig haalbaar is, de gewone mens kan niet anders dan massaproducten kopen om enigszins comfortabel te leven. Maar is dit nu juist geen deel van het probleem? Waarom leggen deze mensen zich erbij neer, omdat ze er nog 'enigszins' comfortabel bij kunnen leven?

Is het wel nodig naar massa-evenementen te gaan? Of zoek ik naar alternatieve initiatieven die mij echt interesseren?

De opdracht van artiesten zou niet in het becommentariëren van de bovenbouw moeten liggen, maar in het aanbieden van producten die het individu diepe genoegdoening bieden. Of die het zelf diepe genoegdoening biedt en daardoor een beperkt aantal individuen aan kan spreken.

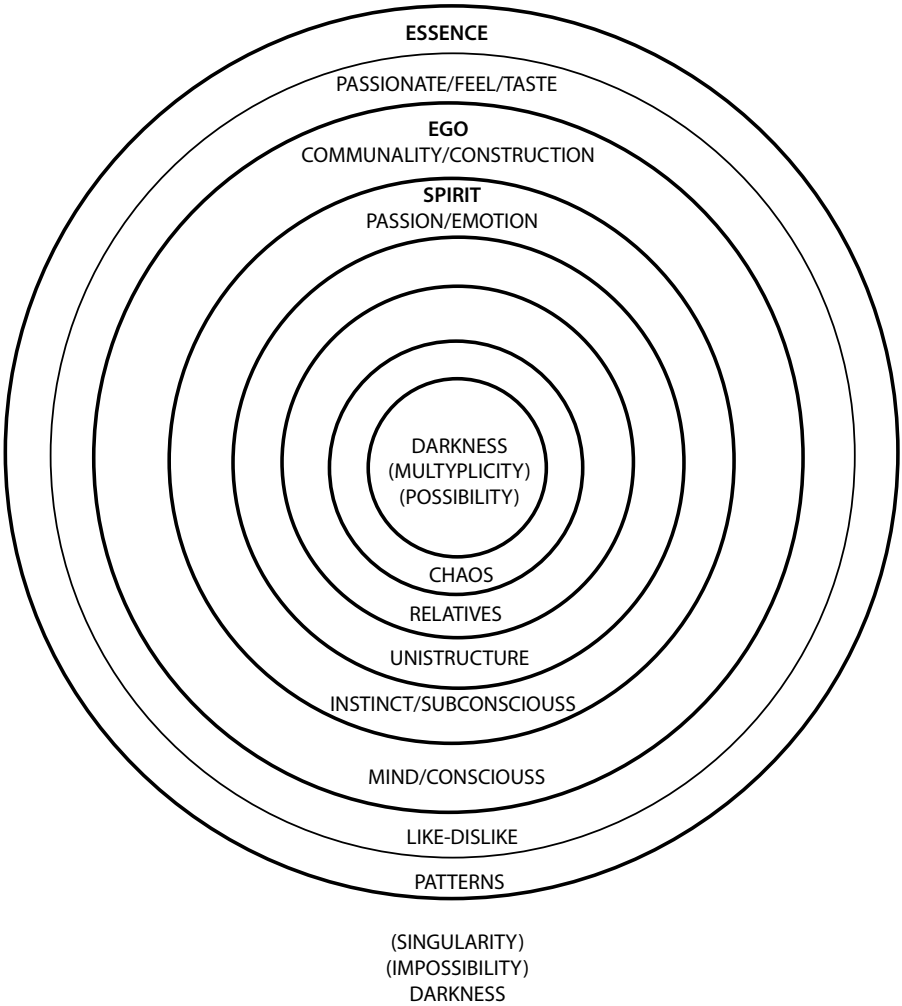
Geenszins is het de bedoeling om hier dogmatisch over te doen. Af en toe kan ook een tot de massa gericht product aanspreken. Maar wanneer er geen massa meer is, is zo'n product verworden tot de werkelijke waarde die het altijd heeft gehad: het onderscheidt zich niet meer van de vele andere interesses van het individu.

De revolutie van het pacifisme is er een van immobilisatie of het 'de rug toe keren' en de zinnen zetten op de innerlijke wereld om van daaruit eigen doelstellingen te formuleren en na te streven. Immobilisatie is niet het stoppen van mobiel zijn, maar wel het niet mee doen aan externe mobilisatie campagnes.

Mijn voorkeur gaat naar een revolutie van de immobilisatie. Daar dit een geweldloze individuele manier is om niet alleen de onderbouw te stoppen, maar om ook direct een invulling te geven aan de leegte die zou kunnen ontstaan nadat de macht is gestopt. Maar om het massagebeuren teniet te doen moet men massaal immobiliseren om zichzelf op te lossen als massa. Als de massa niet massaal oplost zal de macht blijven voortbestaan en het hen moeilijk maken die een geïmmobiliseerd leven leiden of willen leiden. Immobilisme is eigenlijk de passieve weg om de onderbouw als een onafhankelijk individu te saboteren. Zij die werkelijk gefrustreerd zijn en tijd willen vrijmaken kunnen echter ook

Duisternis (het oneindige): Het zelf wordt terug omgeven door de duisternis, ditmaal is de duisternis een concept van het oneindige in enkelvoudigheid. De duisternis maakt geen deel uit van het ik, maar het ik zit er wel in vervat.

We zouden kunnen argumenteren dat we ook omgeven worden door de ander (de verwanten) aangezien deze ons beïnvloeden en door andere werelden aangezien er andere werelden mogelijk zijn. Maar dat is een materie van het conceptuele, we weten alleen dat we beïnvloed worden en dat de andere er dus moet zijn. Maar waar? De andere ligt volgens

op een actieve manier aan sabotage doen. Persoonlijk wil ik daar geen tijd voor vrijmaken, omdat ik mij liever verlies in de creatie van mijn motivatieloze eigenwereld.

Reconstructie

Wat is de onderbouw? 2) Onderbouw is infrastructuur.

De infrastructuur is niet alleen datgene wat het schone in de wereld verwoest of vervalst, het is ook datgene waarop de bovenbouw rust. Zonder infrastructuur kunnen de diensten niet worden geleverd die noodzakelijk zijn om de bovenbouw in beweging te houden. De infrastructuur is als het infuus die de levensvatbaarheid van de bovenbouw bepaald. Als we de infrastructuur saboteren ontnemen we niet alleen de kracht van de macht, we hebben ook directe invloed op de schoonheid die de infrastructuur op zijn beurt saboteert.

Sabotage mag zich echter niet richten tot personen of groepen! De massamens of de mens die kiest voor het huidige comfort dat de machtsstructuren aanbieden is geen aparte soort mens. Hoewel de ‘mobiele’ mens wel aan de basis ligt van de macht, blijft het een gekozen zijns-toestand die ieder moment kan veranderen. De massamensen hebben immers iedere dag de kans om zich tegen het systeem te keren en moeten allerm minst de indruk krijgen dat alleen de machtsstructuren hen kunnen beschermen tegen gewelddadige saboteurs. Daarom mogen de saboteurs alleen de materiële infrastructuur treffen! (Naast de ethische kwestie natuurlijk. Zie verder.)

Er zijn twee manieren om te reconstrueren. Beeldhouwen is een techniek in de kunsten die wordt aangewend om van een object een beeldhouwwerk te maken door weg te kappen of te deformeren. Een brug van een grote baan kan bvb gedeformeerd worden tot een landschapssculptuur door een deel van de brug te beeldhouwen. Zo wordt de brug gereconstrueerd, waarbij ook een mooiere wereld wordt bewerkstelligd. Een andere manier van reconstrueren is om een ander gebruik toe te lenen aan de infrastructuur, ik denk bvb aan fietsers die de autostrade

mij in dezelfde ruimte als het zelf. De duisternis moet daar dan ook alom present zijn.

Progressie en persoonlijkheid:

In het instinct zit de spirit vervat: de emoties en de driften waaraan we ten prooi vallen of die we in onszelf trachten op te wekken. In het verstand zit het ego vervat: een constructie van het verstand betreffende de persoonlijkheid. Daarboven ligt de essentie: een conclusie van de smaakvoorkeuren, die gepaard gaat met sensitiviteit en gepassioneertheid. Het progressief streven naar een hoger zelf is een streven die inzicht en toenadering tot de essentie zoekt. Wilt het individu zijn ideale wereld kunnen scheppen moet hij eerst inzicht verwerven in de smaakvoorkeuren, losstaand van het ego of de spirit. Hij moet zijn essentie leren kennen. In tegenstelling tot wat veel spiritualisten uitkramen, denk ik echter dat het ego en de spirit een cruciale rol blijven vervullen voor het zelf. Het progressief streven is dus geen streven om het ego en de spirit los te laten om zodanig de essentie te kunnen omhelzen. Ik denk wel dat de mens zijn identiteit moet losweken van zijn ego en het identiteitskader moet koppelen aan de inzichten die hij/zij verwerft over de essentie. Want uiteindelijk is de essentie de conclusie van het zelf en het verlangen de baas van het verstand. Maar het ego blijft nodig, omdat het ego ook een sociale constructie is dat ons conditioneeret, zodat we in een samenleving kunnen functioneren. Zonder de waarden en normen die het ego ons oplegt zouden we snel verglijden in puur driftmatige wezens waardoor we niet alleen gestraft gaan worden, maar waardoor we wellicht ook de hogere gevoelens van de essentie zouden vergeten en onszelf naar de vernietiging helpen. Ook de spirit is iets wat we niet kunnen achterlaten, stel u eens voor welke doodsaaie en serieuze wezens we zouden zijn zonder de spirit, bovendien zouden we koud en onverschillig tegenover onze medemens kunnen worden omdat we ons dan ook niet meer kunnen inleven in hun emoties als we zelf niet meer geëmotioneerd geraken. Het is dus noodzakelijk dat we alle niveaus van de persoonlijkheid naar waarde schatten, maar dat we ook aandacht hebben voor de hiërarchie i.v.m. progressie: bovenaan de ziel, onderaan de spirit. (Omgekeerd voor satanisten.) De meest aantrekke

claimen, men kan ook een meer permanente constructie verbinden aan bepaalde infrastructuur: kinderen kunnen bvb een kamp maken in een mast.

Men mag in geen geval een organisatie oprichten om samen te spannen of zich te organiseren. Wel kan men informatie uitwisselen over de te treffen doelwitten waarin men zoekt naar de efficiëntste manier om het aan te pakken.

Net zoals bij het pacifisme komt het erop neer dat veel saboteurs kleine bijdragen leveren, daarin zit de kracht van de sabotagestrategie.

Het mag duidelijk zijn, de twee vormen van sabotage die hier vermeld staan houden zich beiden aan een individueel karakter: deze tekst onderschrijft een andere vorm van revolutie of anarchie, een die volgens mij veel effectiever kan zijn dan het groepsgebeuren dat we al zo lang kennen. Een individu kan overal toeslagen, op elk moment.

Het collectief individualisme (Oscar Wilde)

“In Individualisme en Socialisme betoogt Wilde dat in het kapitalisme de meerderheid van de mensen gedwongen is tot een «ongezond altruïsme»: in plaats van hun ware talenten te realiseren, hebben zij een dagtaak op te lossen met de sociale problemen die het kapitalisme voortbrengt. In een socialistische samenleving, daarentegen, bestaan deze problemen niet meer: «het socialisme als zodanig», schrijft Wilde, zal «zijn waarde hebben om de eenvoudige reden dat het voeren zal tot een hoger individualisme.»

Mijn toekomstwens

Vanuit een realistisch perspectief schijf ik deze toekomstvisie. De mechanismen van de macht trachten zich als een spinnenweb te organiseren en zich zo over de hele wereld te verspreiden: met hun ideeën en hun infrastructuur. In een toekomstige wereld pleit ik voor een beperkt en meer gedoseerd infrastructuurnetwerk. Ik deel de wereld op in twee

lijke persoonlijkheden zijn mensen die ontwikkeld zijn op alle niveaus van de persoonlijkheid: die emotioneel en sensueel zijn, die zeker en doelgericht zijn en die een grote persoonlijkheid uitstralen.

De theorie

De vraag is: wat zijn de voorwaarden van het leven? We hebben al gezien dat het leven zich enkel kan manifesteren tussen de twee vormen van duisternis: het eindige en het oneindige. We hebben ook gezien wat het leven is: een verschuifbare balans tussen het onderbewuste en het bewuste. Maar er is meer nodig. Als het bewuste/onderbewuste wilt leven moet het constant in beweging zijn. Niet bewegen is stagnatie en stagnatie is eindigheid. Het leven is dus een constante reis van het eindige naar het oneindige. We kunnen alleen leven als we constant veranderen: door te groeien of te bewegen. Daarom denken (actief bewustzijn), ervaren (passief bewustzijn) of dromen (onderbewustzijn) we altijd en is er allicht ook altijd gedacht, ervaart of gedroomd. Tevens zien we datgene wat onze zintuigen opvangen constant veranderen. Alles is in beweging.

Ons leven is omgeven door een vertaling van dat constante groeiproces: een spiegel dat het bewustzijn/onderbewustzijn nodig heeft om vast te stellen dat er groei is en om groei te kunnen bewerkstelligen. De spiegel die een interactie met groei mogelijk maakt bestaat uit een reeks spiegels die aan ons geopenbaard worden in de wereld die ons omgeeft. Alleen op die manier kan groei en dus het leven bestaan.

Maar! Groei leidt naar een uiteindelijkheid. Wanneer we volgroeid zijn kunnen we ofwel eindigen in perfectie ofwel de eindigheid vermijden door constant te bewegen van het ene perfecte naar het ander (verandering zonder groei). Groeien kan zich dus niet alleen uiten door progressie van het individu. Daarom moet groei zich ook in deling uiten. Maar delen betekent een minder individu scheppen, die dan op zijn beurt moet groeien. En zo is er een constant veranderingsproces van deling, progressie en beweging.

delen:

Het eerste deel is die van stedenclusters. Hierbij wordt de infrastructuur geoptimaliseerd naar een socialistisch model. Steden die dicht bij elkaar liggen worden bij elkaar gebracht met grote bouwprojecten en publiek transport. Alles wordt er geïntensiveerd. Intensieve natuurgebieden, recreatiegebieden en parken zorgen voor de nodige verluchting in de verdichting. Tussen de steden in de stedenclusters bevindt zich de zwaardere industrie en rond de stedenclusters bevinden zich de intensieve tuinbouw en geoptimaliseerde industriële landbouw die in de volledige voedselproductie kunnen voorzien van de mensen in de stad. Zo krijgt de stadscluster drie gebieden: stad (wonen en recreatie), tussenstad (industrie en wonen) en landbouw (industrie en tuinbouw).

Het tweede deel bestaat uit de afgelegen gebieden. Waar de macht vandaag een netwerk van infrastructuur aanlegt opdat het deel zou worden van het machtsgebied, zou in mijn visie alle infrastructuur verwijderd moeten worden in de afgelegen gebieden. De stad heeft deze gebieden in principe niet nodig. Afgesneden van het moderne leven wonen hier mensen die de snelle wereld liever kwijt dan rijk zijn. Landbouwers die de echte landbouw nog willen uitoefenen, kluizenaars, ordinaire dieven, wanderers en dorpelingen. Alle van boven opgelegde macht trekt zich hier terug, waardoor een meer autarkisch (zelfvoorzienend) model voor de bewoners van afgelegen gebieden geldig is. Dat wil niet zeggen dat technologie hier geen plaats kan krijgen, zonnepanelen en windmolens kunnen bvb voor elektriciteit zorgen, er zal wellicht eerder een combinatie ontstaan tussen nuttige technologie en ambachtelijke praktijken. Daarnaast zal door de ontvolking dat ontstaat door enerzijds het comfortabelere leven in de steden en anderzijds het wegnemen of niet repareren van de infrastructuur de natuur op veel plaatsen terug de vrije hand krijgen. Deze gebieden zijn evenwel geen natuurgebieden zoals men ze terug vindt in de stedenclusters, het zullen meer verwilderde gebieden zijn waar de mens weinig invloed op zal uitoefenen.

In deze dubbele wereld wordt de oude wereld bewaard en krijgt de nieuwe wereld alle ruimte om zich verder te ontwikkelen. Ik denk

Deling, progressie en beweging krijgen vorm in tijd en ruimte. Tijd en ruimte lijken nodig om groei en beweging te bewerkstelligen. Tijd op zichzelf is al een soort van constante beweging. En deling en progressie krijgen letterlijk vorm wanneer we hetgeen wat de zintuigen opvangen zien uitdeinen of bewegen in de ruimte. Tijd en ruimte zijn een spiegel voor dat veranderingsproces en duwen eindigheid en oneindigheid constant uit elkaar, door dat we zowel eindigheid als oneindigheid najagen. Of met andere woorden: door een oneindige reeks van perfecte eindigheden na te jagen.

Als we dat vertalen naar de werking van het heelal zien we het heelal constant uitdijen en zichzelf delen. Ook de mensheid dijt uit en deelt zich. Alles van het kleine tot het grote volgt hetzelfde proces. Delen -> uitdijen en bewegen. En hier komen we tot de clou van het verhaal: als het leven alleen kan bestaan door enerzijds altijd te hebben bestaan en anderzijds door een eeuwige expansie, waar komen we dan vandaan zonder beginpunt en zonder wederkeren? Is het zo dat de expansie verloopt van het oneindig kleine naar het oneindig grote? En wat te doen met de dood? Is de dood dan geen einde van de expansie? Wat als het heelal uiteindelijk uitdooft en er niets meer is?

Alleen het solipsistische idee kan daarop een antwoord vinden. Het heeft ook te maken met deling. Wat gebeurt er bij deling? Wat is expansie? Het solipsistische individu ontstaat uit een werking tussen twee individuen (de afscheider en de beïnvloeder of de moeder en de vader of de groeier en de beweger). Enerzijds wordt dat deeltje een belangrijke uitbreiding van de solipsistische wereld van de individuen die verantwoordelijk zijn voor de deling (en van al hun verwanten), anderzijds ontstaat er met die deling een nieuwe wereld die volledig op zichzelf staat en van de deling/het nieuwe individu is. Er is dus altijd een dubbele deling. Over het heelal zou men kunnen zeggen dat de oerknal het begin is van een deling. Het heelal is dus net als wij een individu. Heeft dat heelalindividu iets te maken met ons? Ik denk het niet. Het gene wat groter en kleiner is zien wij als een directere metafoor/vertaling van verandering en beweging. Alles wat groter en kleiner is dan ons doet dit wellicht ook. Vergeet daarbij niet dat tijd en ruimte maar een concept

dat de natuur hier alleen baat kan bij hebben en het geeft opnieuw ademruimte voor de aardse bewoners van deze planeet. Niets staat de stedelingen immers in de weg om af en toe een pauze in te lassen en de afgelegen gebieden in te trekken. De macht is spijtig genoeg een obsesieve kracht die geen genoeg neemt met minder. Als de macht zich niet terugplooit naar haar kerntaak: een grote groep mensen samen laten leven in een ‘maat’ schappij, dan zal de uiterlijke en innerlijke wereld al gauw helemaal verkloot worden.

Superioriteit

Mijn ouders hebben de taak opgenomen zich over mij en mijn broers te ontfermen en van de wereld te genieten, mijn broer neemt die taak over en mijn jongste broer levert zijn bijdrage in de wetenschappen. Ik heb veel ideeën, het is mijn taak om die ideeën te verspreiden onder de bevolking.

Hoewel ik denk dat mijn ideeën veel beter zijn dan die van mijn medemens en het dus waard is ze te verspreiden, voel ik mij niet superieur ten opzichte van mijn medemens. Iedere mens die het leven behartigt neemt zijn eigen geformuleerde taken op zich, zoals mijn ouders die voor mij hebben gezorgd. Deze gelijkheid onder mensen is natuurlijk geen reden om ideeën die indruisen tegen andere opvattingen niet door te drukken. Anders zou er alleen een status-quo zijn en zou niemand zijn taak nog maar zelfs kunnen aanvatten. Dat is de ethische kant waarom sabotage zich nooit tegen mensen mag richten, maar wel tegen hetgeen wat anderen hebben verwezenlijkt. In een wereld waarin iedereen die het leven behartigt het bij het rechte eind heeft, heeft iedere andere persoon die het leven behartigt het recht verwezenlijkingen te reclaimen en desnoods te reconstrueren tot zijn eigen visie.

Mensen die het leven niet behartigen en mensen die taken op zich nemen die de hunne niet zijn (zei die volgen) hebben dat recht niet, zij leiden volgens mij geen nuttig leven tot het momentum dat ze voor zichzelf en het leven kiezen. Wat je ook denkt of doet in je leven, goed of slecht, in mijn beleven is dat het fundamentele verschil tussen de ene

zijn en dat elk individu zich dus in dezelfde ruimte en tijd bevindt. Maar wat met de dood van het heelal?

Wat is expansie? Het is niet enkel de spiegel of de wereld die uitbreidt bij het bewuste wezen. Het bewuste wezen dat op een actieve manier aan deze expansie kan meewerken, ziet ook hetgeen wat vooraf ging en maakt plannen over hetgeen wat moet komen. Er is dus sprake van een dubbele expansie bij het bewuste wezen: enerzijds breidt de wereld die het bewuste wezen omgeeft uit (de eerste wereld), anderzijds deint het vat van mogelijke ideeën en herinneringen aan de oude wereld nog veel meer uit (de tweede wereld). De expansie van deze tweede wereld is een voorwaarde voor het bewuste. De enige mogelijke container voor deze tweede wereld is hetgeen wat de eerste wereld omgeeft: de duisternis. Alleen in het oneindige en grenzeloze kunnen alle mogelijkheden, ideeën en herinneringen een bestaansplek vinden. We kunnen stellen dat in de eerste wereld de tweede wereld wordt geboren. In de deling ontstaat de eerste wereld en in de eerste wereld ontstaat de tweede wereld. Als het heelal helemaal is uitgedoofd en er dus alleen duisternis is, komt het heelal dan niet in aanraking met haar tweede wereld die zich tevens in de duisternis bevindt? Geldt dit ook niet voor het individu. Brengt de dood ons in de duisternis in contact met onze tweede wereld? Indien zo wordt de tweede wereld de eerste wereld en ontstaat er prompt een nieuwe tweede wereld. Zo springen we navenant de gezamenlijke logica die gehanteerd wordt van de ene naar de andere wereld doorheen onze levensreis. Op die manier kunnen we zowel de essentie (de perfecte wereld) steeds dichterbij benaderen als het oneindige: de twee werelden van het bewuste wezen worden doorheen de tijd steeds rijker. Hoe is het leven anders mogelijk?

en de andere mens. Nuttig is als je iets echt belangrijk doet voor jezelf, alleen zo doe je iets nuttig voor je medemens.

Kaasrobots

Ik heb het gevoel dat ik een robot ben, een biologische soort voortgekomen uit onbegrensde complexiteit (chaos). Mijn denken heeft het antwoord gevonden op de vragen die mijn bewustzijn belangrijk vonden. Er heeft zich een soort van eindconclusie voltrokken. Ik voel mij als een computer die het antwoord op de vraag heeft gevonden. Nu dat ik tot de eindconclusie gekomen ben merk ik dat ik in deze tijdsspanne van mijn denkend leven deze eindconclusie begin te omkaderen in diverse verpakkingen, waarbij ik eigenlijk steeds hetzelfde verhaal vertel of eerder een ander verhaal die tot dezelfde conclusie komt. Mijn conclusie wist zich al te verpakken in de filosofische psychologie (waar het min of meer ontstaan is), in de filosofie, in de kunst en binnenkort ook in het sjamanisme en yggdrasil.

Wanneer gaat dit eindigen? Omkaderd deze robot te graag zijn eindconclusie in mentale discours of gaat hij het uiteindelijk ook eens leven? Het antwoord is wellicht: 'beide'. Of gaat hij er uiteindelijk niet naar leven? Stel dat de conclusie juist is, maar dit op het eigen individu toegepaste totalitaire regime niet realiseerbaar is of te saai wordt geacht? Dan wordt het waarschijnlijk toch een «Born To Be Wild» leven in een «Easy Rider» stijl. Of toch meer een Rauk Ullgard Primeval Folk stijl? Als ik eenmaal een huisje heb wordt het wellicht een combinatie van dat allemaal. Als dat nu al niet een beetje het geval is.

B
10
B
11

Patriote irrégulière de l'imaginaire
(Schilderij omslag: John Martin)
Rauk Pieter
Auteur © Pieter Van Nieuwenhuyse

Dark Folk

Primeval

Dark Folk Heimskringla

© Essay by Pieter Van Nieuwenhuyse (aka Rauk Ullgard)

Philosophy of the false belief

It's all about false belief or about shaping a nonsensical foolish world to approach a particular atmosphere. Which has to be subjective. As long as it is not dogmatic, it shouldn't be a problem. The question is: if the false belief is supported by many people, is it still a false belief, or has the false belief become the real world?

Dark Folk versus Neofolk

Neofolk is mainly known as a musical genre, but has also a philosophical and esthetical meaning. There is no big difference between Neofolk and Dark Folk as musical genres. But it's not about the music in this Heimskringla, it's all about the (sub)culture, which is more like a collection of an amount of treated themes and certain aesthetics than of musical styles: therefore bands in Neofolk as well as in other genres like Black Metal or Ambient can become part of the same cultural collection.

To discriminate between the Neofolk and Dark Folk subculture, we need to know the difference between the adjectives neo, post, contemporary and traditional; whose definitions are not always clear today. Here, I try to establish a stable framework and definitions to all these different adjectives. And then you will notice that another folk approach hides within Dark Folk than within Neofolk:

A *contemporary* movement is a movement that represents the most recent timeframe. There can be elements of post, neo or traditional in it, it is framed by the way we think today. Opposed to contemporary we may place historical as that which is from another timeframe. Historical is however always a closed timeframe that comes from what has occurred.

Certain groups want to recall and enforce historical timeframes in the present day; this is the *neo* movement. As such it is a recall of ancient

norms, values and aesthetics. This is however a nostalgic consideration. The past is unknown; we know only how we think about the past. Neo therefore always resides in the realm of clichés. The cultivation of these kinds of clichés does not only bring us subcultures, but is also responsible for the creation of an imaginary world. It is therefore more about imagining a time than about the facts, but facts are the food of imagination.

Traditional is a restricted continuation of a passed timeframe. It has lost its power to restore its original timeframe and is therefore what remains of a past glory. Alone the neo can restore, but only on its conditions. Some individuals can come in course with a historical timeframe (or work in the ways of those days), on the condition that they can stand the rest of the world and keep working on their own. The outcome of their activities shall probably be closer to the contemporary than to the traditional.

(e.g. Folkheim)

The evolution from one timeframe into another confers many possibilities with many possible branches. The cultural collections of new timeframes are more often each other's opponents than an evolution. (And thus a slow evolution.) With the insights gained from the evolving timeframes, *post* grasps back to a historical timeframe, to create

with these insights a new timeframe. The historical timeframe comes as such back to blossom, but in a new-branched form. This is the germ for a new timeframe that can succeed a series of opposing timeframes.

In spite of the importance of the aesthetical and the philosophical to measure subcultures, we can only measure subcultures today by the expressions of bands and all of the music related world around them. Visual artists fulfil in this contemporary timeframe a more observing and researching role and so they don't lie on the basics of what can be researched. Thus they lost the leading role. The visual artists who are active in aesthetic production concerning subcultures on the other hand are working practically completely for the musical world. They are more designers than artists, as they imagine the feeling and philosophy behind the music. If one wants to make a distinction between the many branches of subcultures cognizable and give them a definition, one has to do a research into the aesthetical and philosophical production of the musical world. These designers have captured the leading role in this timeframe.

Neofolk could refer to a folkloristic timeframe in a preindustrial society. Today, the main branch of the Neofolk subculture however goes to the historical timeframe before Christianization, it refers to a heathen belief and mythology that baptizing destroyed almost completely. Together with an aesthetical frame, there is in the Neofolk also a strong sense of philosophy based on religion and ideology (paganism). The aesthetical is about paganish symbols and the surrounding world of that particular timeframe: a natural – primal world without cities and pollution. It's not clear in which of the two frames (the philosophical or the aesthetical) the motivation lies. But that is not the issue; the two frames are in such a way braided; that is what Neofolk is today.

Dark Folk and Neofolk made an intermediate stop in the nineteenth century, at which time romanticism brought paganism and the primal world back to life. Romanticism was thus also a neo movement, but there were also post influences. Neofolk and Dark Folk can be seen as a second romantic period.

Dark Folk is however a post movement. Dark is the insight that has been captured during the process of different timeframes since the folk period

it refers to. Although, honestly, it refers to the same primeval world as the Neofolk, it swears off any doubt about religion or ideology. Dark stands for the insight that life is only surrounded by darkness: man stands alone and can only find liberation in the self. The Dark Folk subculture tries to find this liberation in the creation of a world of experience. The primal is in this creation process very important, because it remembers us of a liberating experience when we saw primeval landscapes and sceneries. The folk in the Dark Folk is as such not the point of departure, but rather the solution to the post problem.

We can come across religious/paganish references in Dark Folk, but those will have only a theatrical function that gives the idealistic Dark Folk timeframe an extra atmosphere.

Neofolk and Dark Folk share utterly the same aesthetical world. But where for the one it is a world of liberation, it is for the other a sacred world that can also feel liberating, but the forms of their subculture subdue the individual. That depends of course on the degree to which the individual follows the religious or ideological parts of Neofolk. As such, there is a grey zone between the two brotherhood cultures, a brotherhood because the two subcultures could live in the same world without bothering the aesthetical or sacral experience of each other.

Dark Folk utopia

“Dark stands for the insight that life is only surrounded by darkness: man stands alone and can only find liberation in the self.”

Real freedom is impossible, because liberation is temporally. The one and only thing a person can do is to heighten or lower the frequency of temporal liberation; by trying to fit in society or estrange from it. I believe strongly in progression as an aim for the individual and for society. This progression is for me the same as trying to find liberation. The finding is not the liberation itself, it is to find the insight how to come to liberation; or to find which content we need. If the insight is found then the pathway in which the content has to be realized just begins to start. But before all that can happen, one has to become aware of all ideological and cultural fixed reference points that try to foist

preferences.

Liberation is to have a good feeling; we don't need to explain that feeling. Everyone knows what it means. It is the opposite of feeling bad. The key to a good feeling is passion or to be passionate about something. The research into the process of progression is a research into the moments of being passionate. It is a goal to repeat these moments and its conditions as often as possible, so that the experience will become ever deeper.

(e.g. Bleakwood)

Dark Folk is such a construction that creates the conditions to be a structure where a specific kind of passionateness can be expressed. Members of the Dark Folk movement think that they can find passion by a folk construction that looks like or is based around a preindustrial or pre-Christian timeframe when primeval forces still had a meaning and could express themselves aesthetically.

The most important thing in Dark Folk is therefore the aesthetical (the expression of all senses). An ideological or religious frame works contra-productive if this frame becomes the criterion of aesthetical expression. Dark is the individual way. If the Dark Folker has the need to put ideological or religious stuff in his/her world, then this stuff always takes the second place: it has more a theatrical function that lays not

more than some associations. If the subjective/aesthetical takes the second place we could speak of Neofolk or another subculture. Aesthetics are important because they are needed to create a world of experience: it's from the recognition of ourselves in the other (environment or person) that a good feeling originates. Besides the aesthetic, the personal contact is of course of the same level. The progressive pathway is probably a long way of which we will never see the end in our short lives.

(e.g. Waldheim)

The expression of the Dark Folk timeframe can however occur in three different ways:

Probably the most known and most walked way is that of the *cultural expression*. With symbols and clothing on one side and with decoration in the domestic atmosphere on the other, the world of the Dark Folker is clothed with Dark Folk elements. It is about the clothing of daily life; as such the daily life does not adapt the Dark Folk frame. But for most people it's not a necessity, they need just that little bit subculture to go through life and be satisfied. We could say that people who express themselves only utterly don't follow the essence of their subculture. But ok, everyone knows what is best for him or her and how deep they will go. It would also be wrong to just follow, if there is no deeper need to go into the deep. I will examine here however where the life of a Dark Folker goes to if he/she wants to complete the pathway of Dark Folk.

Then we come to the second way of expression. This is about the creation of an ideal or utopian world into which the Dark Folker can put all his/her passion. I think that the closest way we can come to our utopia is to place it in a restricted scale: appropriated on the individual, not on society. The choice is then rapidly made: the creation of a folk related environment encircled by a primeval scene or a scene with a primeval feeling. Thus it is about a *concrete expression*: a house from primal elements encircled by forest, mountains, the sea, an abandoned industrial site etc. Which elements can be used depends on the preferences of the individual and belongs to the discussion of the aesthetical branches. The consequences of utopian desire can have the result (but not necessary have) that one has to live a more primitive life to fulfil the aesthetical desires of the Dark Folker. The concrete making of the Dark Folk utopia is here in line with the hippie and survival movements. From the hippie movement we can learn the feasibility of certain projects and of the knowledge they have about materials we could use to build our ideal aesthetic house. Of the survival movement we can learn for example how we can provide in secondary needs to provide ourselves with water and electricity if we choose to move to a place far away from an urban environment.

(e.g. Iceheim)

Dark Folk comes to life in cultural and concrete expressions. Over

these expressions hangs a mental network where the social interaction can blossom. This mental network is of course the fundament of every subculture. But there is more. When we name this mental world and we weave certain stories on it then this mental world becomes more concrete. I name the creation of such stories and the naming of certain aspects of this mental world the *mental expression*. This mental expression gives a feeling of connectedness, that together with the cultural and concrete expression are needed to deepen the conditions to get passionate. The mental expression raises the individual to a mythical world; the individual becomes part of a living legend. Certain individuals will come more to the front than others, but everyone can have the feeling to be part of a bigger entirety. Also if they live isolated.

III Aesthetic branches

The aesthetic branches are not my invention, I just analysed the existing cultural expressions in the music world; which grouped together in smaller Dark Folk branches. It's not my intention to split up the Dark Folk subculture further in different factions, I want to bring the Dark Folk aesthetics more to the conscious and as such give the tools to be helpful in developing individual aesthetics in the cultural, concrete and mental expressions. Different branches can be mingled lustfully. It certainly is about the individual or about what can be made personal by assimilating the subcultural expressions into one's own world.

To make the aesthetical branches more lyrical, I translated them into five landscapes. Those five are brought together into the misty Mirkwoods, what matches in my opinion the regular Dark Folk atmosphere. The following 'Mirky Realms' give a regular feeling that has yet to be deepened out:

(e.g. Iceheim)

Iceheim (Dark Primordial): Not for humanity, occasionally disturbed by avalanches and falling stones. This realm exists in planes of ice, high mountain ranges, glaciers, chilly tundra and frosted lakes. Only on the border of Iceheim are hunting huts and old mines. Deep ravines and caverns, icy winds, darkness and blinding light.

Bleakwood (Dark Primeval): Think here on vast coniferous forests in a harsh and dark climate, where chilly winds blow over hills and mountain flanks and where icy brooks gurgle through the silent woods. Constantly one has to challenge the elements of nature when journeying through this realm, where dark fortresses cast their shadows over the land. At some places one will find lonely huts raised from primitive materials. The journeyer will be startled during the night by howling wolves, mostly far away, sometimes alarmingly close.

Waldheim (Primeval Folk): Where Bleakwood is more a harsh forest, Waldheim is a more gentle forest. Have here in mind an oak and beech forest with rivers and lakes. In the winter thick packages of snow cover the irregular woods in a sinister atmosphere, in the summer one hears birds whistle, thick green leaves wave in the evening wind. The inhabitants of Waldheim are leading an isolated life in their huts on the border of the forest or deep in the woods of old. They taste each day from the scent and colour of their environment.

Folkheim (Dark Folk): In a community in a village surrounded by heathland or silent forests. Depending on the region people inhabit houses of wood, stone or loam. During the different seasons there is a picturesque atmosphere. Not kitsch, but the rough reality and the somehow abandoned side of a closed autonomous community that strives more for proud romantic values than for economic welfare, connected with agriculture and the rough elements of nature.

Postheim (Industrial Folk): Around abandoned industry there is often a dark draught, which does recall dark prehistoric times where man had to struggle the rough and pesky nature. In Postheim the Dark Folker

combines elements of abandoned industry with elements of Folkheim: industrial elements are used to bring forth the ideal environment. In a more extreme Postheim climate one could build a more rural Postheim inside an old industrial environment.

Folkheim: <http://www.hammer-eifel.de/>

Bleakwood: http://www.kunsthall.ch/e_trist.html

Iceheim: <http://www.immortalofficial.com/>

Postheim: (My own, near Kiruna Sweden)

Patriot Irrégulière

I

Het opzet van Dark Folk Heimskringla, de oorspronkelijke titel van dit werkstuk, was om een laatste boek te creëren samen met mijn zielsverwanten (zij die min of meer dezelfde levensvisie hadden als ik). Op verschillende neofolk en metal forums postte ik mijn project en later ook bovenstaande tekst om mijn project enige ruggensteun te geven. Naast de negatieve reacties van forumidioten (van dit soort volk had ik niets anders verwacht) hebben er alles bij elkaar toch een kleine duizend mensen op mijn pagina geklikt (wat niet wilt zeggen dat ze het ook helemaal hebben gelezen). Het opzet was om mensen aan te zetten een stukje tekst, een tekening of een fotoreportage te maken over hun visie van de subcultuur Dark Folk of hoe die subcultuur gedefinieerd zou kunnen worden. Deze verzameling werken en mijn eigen essay zou ik bundelen in het boek Dark Folk Heimskringla, een mooie afsluiter van mijn boekenreeks waar altijd het verlangen in zat om samen te werken met andere ‘enthousiastelingen’. Tot mijn teleurstelling reageerde er niemand. Zijn die enthousiastelingen of die zielsverwanten een mooie illusie die ik mezelf altijd voorhield? Wellicht wel, wellicht niet. Wellicht zijn ze veel dunner uitgezaaid dan ik dacht en zijn de echt interessante mensen veel minder actief in sociale netwerken. Zijn sociale netwerken immers niet de plaats bij uitstek om het zelf te omhullen met subcultuurkwaliteiten, terwijl ze in de kern van hun ziel niets anders zijn dan de hoofdmoot van de samenleving? Helaas heb ik dit moeten ondervinden op de harde manier. De keerzijde van dit wijzer worden is dat ik mij nog veel meer alleen voel; als een einzelgänger. Langst de andere kant voel ik mij meer in het hier en nu en in het leven als een actieve radius. Ik denk nu dat het vermeende netwerk niet bestaat, wat wel bestaat zijn losstaande individuen die op enkele vlakken min of meer hetzelfde denken en voelen, maar die elkaar alleen zullen tegenmoeten treden als het gelukkig toeval het zo wil. We kennen deze personages alleen vanuit de artistieke producten die ze op de wereld gooien, maar hun persoon en hun leven blijft een verdoken waarheid. Daarom is het meer dan belangrijk concrete actie te ondernemen en echte dingen te

realiseren als ik mezelf te kennen wil geven.

II

Ik verwachtte te veel van subculturen. Nu zie ik in dat duistere subculturen meestal ontstaan doordat enkele mensen door middel van muziek of andere middelen protesteren tegen bepaalde tendensen in de samenleving. Zij doen dat door de tendensen te extrapoleren, de kritische nood in het protest is altijd van ironische aard. Vervolgens komen deze ironische protesten onder de aandacht van een grotere groep mensen die dat oppikken. Zij wentelen zich zodanig in het ironische dat het ironische geleefd wordt en dat als dusdanig de grens tussen het ironische en de realiteit wegvalt. Hetgeen waartegen geprotesteerd wordt versmelt met het leven. De bedoelingen van het protest worden vergeten en de alternatieven worden niet uitgewerkt. Enkel individuen die wat meer doorzettingsvermogen bezitten kunnen zich werkelijk afzetten en een interessant alternatief ontwikkelen. De vraag is dan in hoeverre dat alternatief nog iets te maken heeft met de subcultuur. En misschien is dat de reden waarom mijn voorstel «Dark Folk» in dovemansoren is gevallen. Kan er überhaupt wel een groepering ontstaan rond het alternatief? Het alternatief is immers veel subtieler dan de ruwe protestcultuur waarachter men zich gemakkelijker kan scharen; in de nuances kunnen de alternatieven veel meer kanten op. Het heeft wellicht ook te maken met puberaal gedrag, de meeste pubers en jonge twintigers die zich afzetten tegen de gang van zaken zijn helemaal niet geïnteresseerd in alternatieven, maar zonder alternatief is hun protest een lege doos, dat kan hen echter niks schelen. Helaas geldt dat ook voor veel volwassenen. Er zijn te veel andere factoren verbonden aan een subcultuur die hen op het oppervlak houden. Zo wordt de subcultuur zelf tot ironie van haar oorspronkelijk opzet.

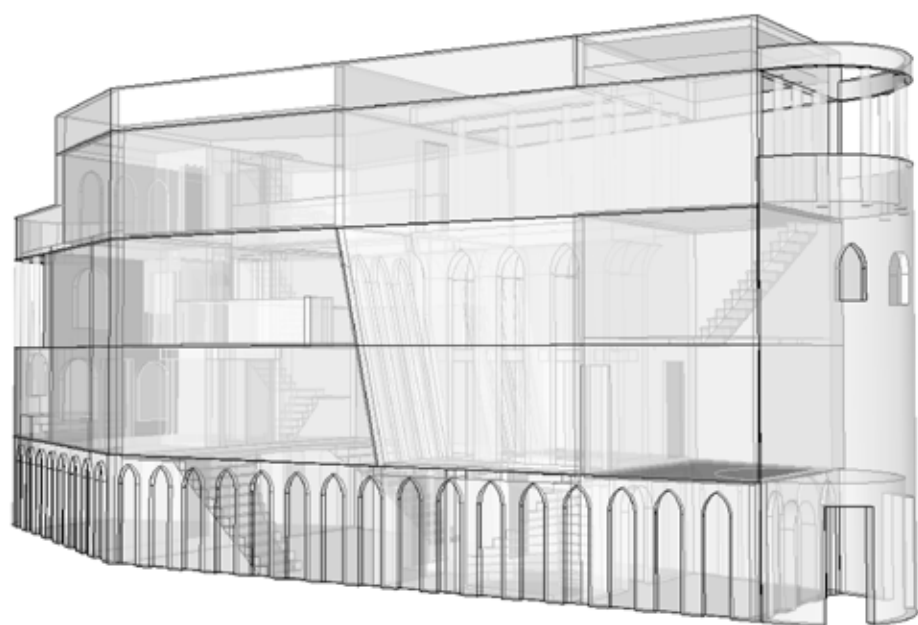
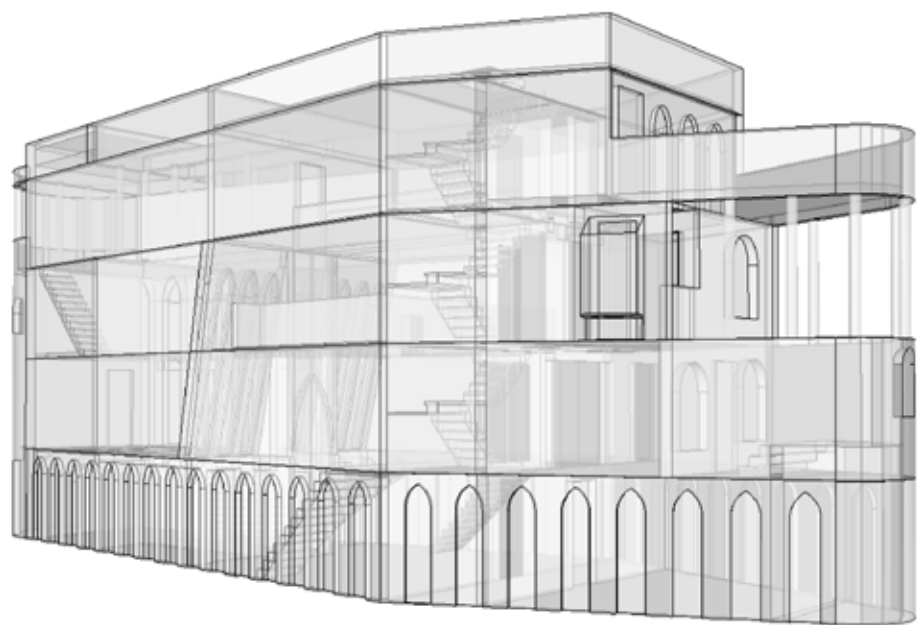

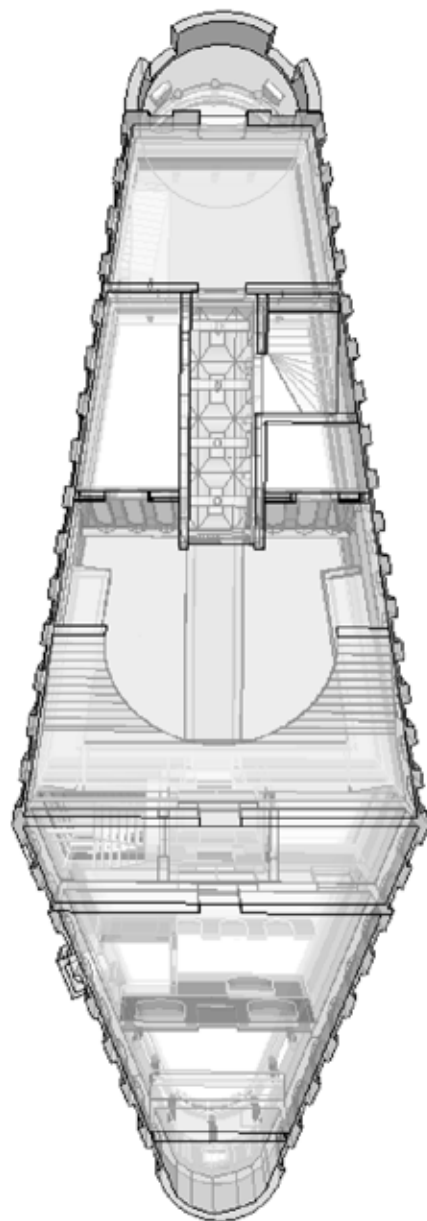
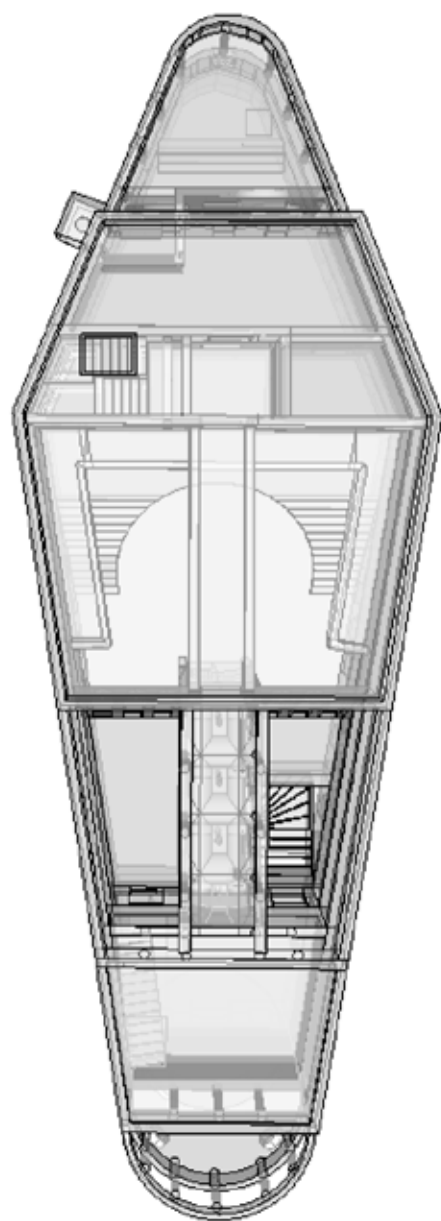
Rauk Pieter 'Vageboendes'

Euberburg

1-0-①

Euberburg

© Pieter Van Nieuwenhuyse (aka Rauk Pieter)

Intentie

Euberburg

Concreet is het mijn intentie om Euberburg te realiseren als een soort van lange termijnproject. Waarbij ik in de eerste plaats fondsen probeer te verzamelen, mijn werk onder de aandacht probeer te krijgen en al eventueel een plaats zoek waar de burcht kan verrijzen. Als dat laatste al mogelijk is, is er een hele grote stap gezet. Afhankelijk van de fondsen die ik tegen dan heb of nog kan krijgen kan ik zelf beginnen bouwen aan de burcht of het laten uitbesteden. Als ik binnen tien jaar volop aan het bouwen ben mag ik al tevreden zijn. Ondertussen heb ik genoeg tijd om het project op een of andere manier te promoten. Door aan wedstrijden mee te doen, door tentoon te stellen, door met mensen erover te praten, etc.

Kunstwerk

Het opzet is een soort van meesterwerk te creëren. Eén enkel symbool waarin al mijn filosofieer zich kan vinden. Euberburg als uitkomst van al mijn boeken in Library. Iets waar mijn focus naar toe kan gaan en iets waarin mensen geboeid kunnen zijn. Iets dat ook boeiend kan blijven voor toekomstige generaties. Niet dat ik Euberburg in de schijnwerpers wil zetten, nee, eerder ergens diep in de bossen. Zodat het deel wordt van zoveel dat geschiedden is in het landschap. Maar dat toch opvalt doordat het anders is en daardoor vragen kan oproepen, vragen die kunnen leiden naar mijn visie. Want uiteindelijk gaat het daarover. Ik vindt mijn visie zo belangrijk dat ik er een kasteel zou voor willen bouwen en zelfs meer als er meer mogelijk was. (Als het kasteel al mogelijk is.) Het kasteel is uiteindelijk het uithangbord en het symbool van de eubermens, of de mens die leeft in een magisch mentale wereld onthecht van alle dogma's en ideologieën. Daarom is de burcht zo kil en kaal: alsof de burcht zelf het vergiftigde verleden van zich heeft afgeworpen en

zich verweert tegen alle slechte invloeden van buitenaf. Maar er zitten ook ingewikkelde en gezellige lusthoven in, die dan weer de magische mentale wereld van de eubermens weerspiegelen.

Visie

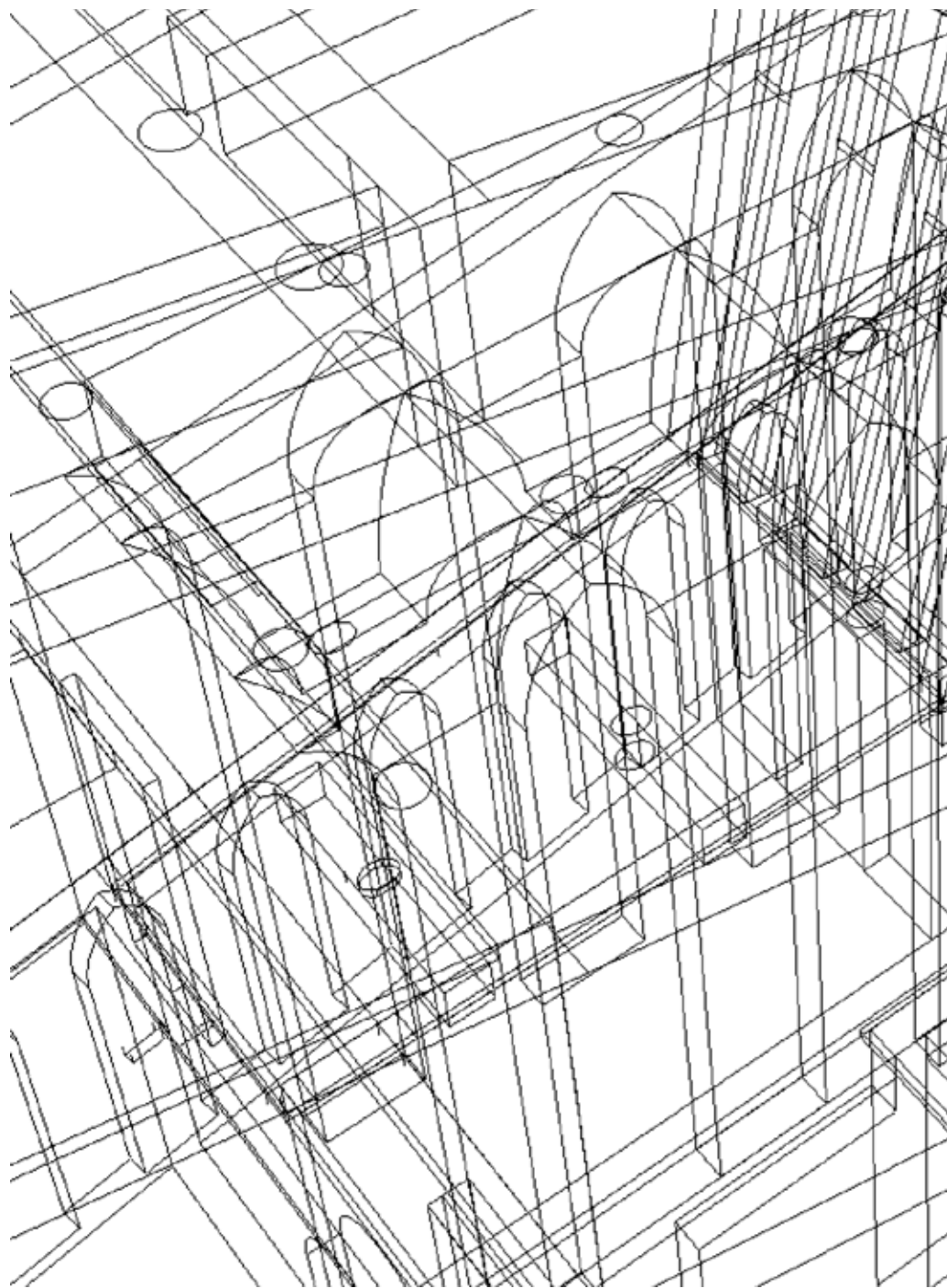
1	0	1
De Regeneraties	De Nihilisten	De Eubermensen
geloof bijgeloof	nihilisme	mentale wereld magie symbolisme
dogma ideologie	egoïsme consumentisme populisme	individualisme socialisme
hogere macht heilig boek	empirisch denken	voelen wilskracht
hemel	aarde	zelf

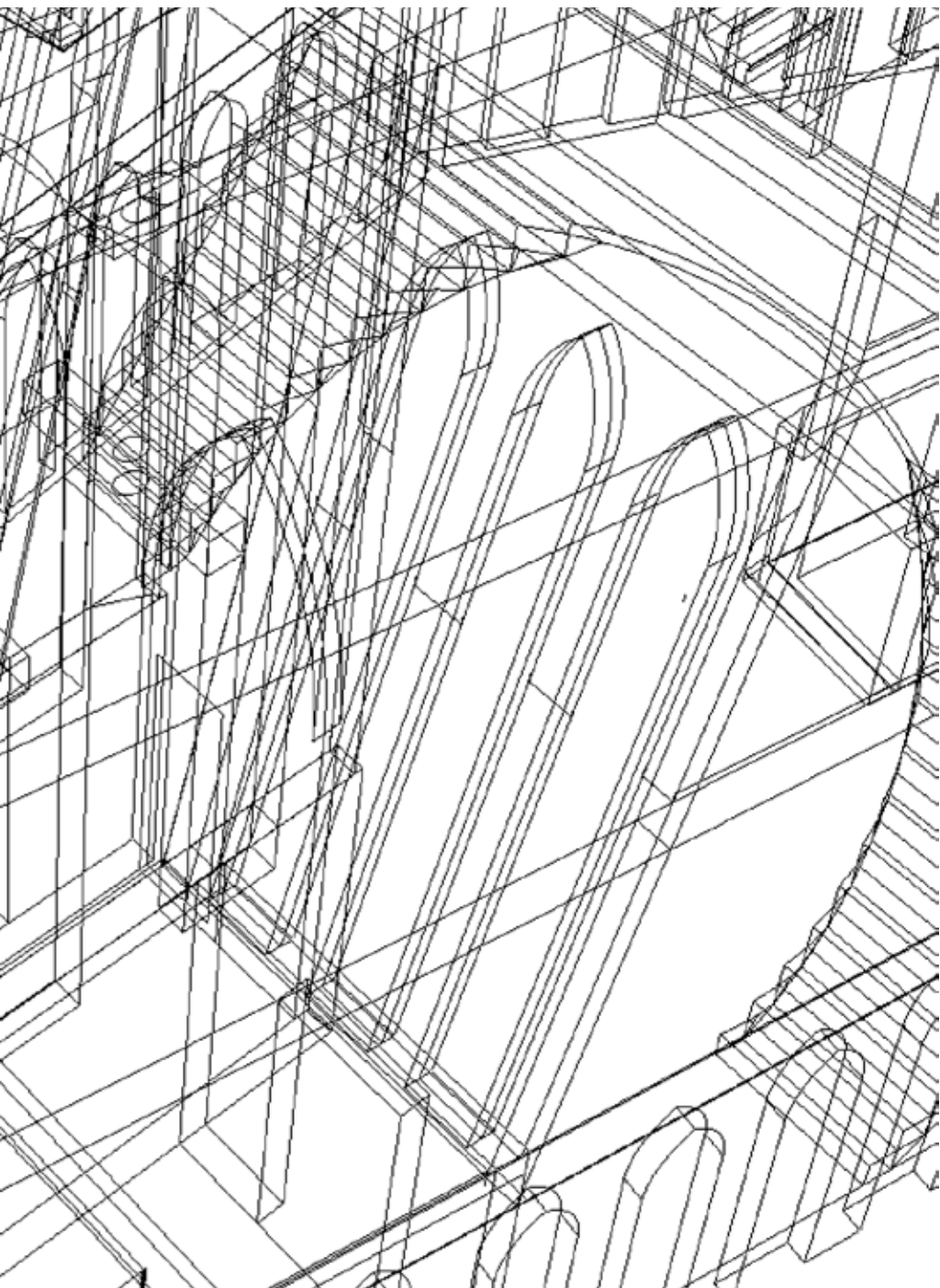
1-0-1

De 1-0-1 omkadering is een hypothetische tijdslijn die de mogelijke evolutie van de mens weergeeft in de toekomst. In de geschiedenis bouwt de tijdslijn af tot aan het nulpunt, om vervolgens het leven terug op te bouwen naar de toekomst. Het proces van afbouwen is een proces waarin de mens het juk van het lijdzaam volgen van zich afsnijdt om uiteindelijk in het nihilisme terecht te komen waarin de geestelijkheid van de mens totaal vrij is. De geestelijke mens kan echter geen voldoening vinden in dit absolute nulpunt. Dan staat hij voor twee keuzes. Of hij gaat terug naar de veilige haven van het geloof of de grote ideologieën waaronder zijn voorouders zolang hebben geleefd. Of hij kiest ervoor om door de bodem van het nihilisme te zakken door een nieuwe fantastische wereld te creëren waarin hij vrij kan zijn en voldoening kan vinden. Of hij blijft natuurlijk talmen rond het nulpunt en vlucht er in het consumentisme, in allerlei fascinaties of zoekt er houvast bij elkaar.

De oplossing om niet te hervallen in het geschiede en toch een constructieve vorm van voldoening te vinden is om een mentale wereld te scheppen: een op symbolen gebaseerde magische wereld die open staat voor diepe gevoelens. Het is moeilijk uit te leggen: de bouwstenen van de wereld zijn bepaalde zaken die gevoelens opwekken. Misschien moet ik een voorbeeld geven: stel u een bos voor bij avondlicht. Niet alleen geeft dit bijzonder mooie kleuren weer, dit soort van licht geeft ook een avondgevoel. De bouwstenen zijn het bos, de zon en de kleuren, het gevoel is de avond. Als we daar nu een verhaal bij verzinnen, er leeft bijvoorbeeld een heks aan de rand van de open plek in dat bos, dan maken we de gevoelswereld dieper. We kunnen ook stellen dat er weinig mensen in het bos leven: het weinige geluid van schuifelende bladeren heeft nu al een ander betekenis, je kunt de stilte en de eenzaamheid van de plek nu nog beter voelen, enzovoort. Eigenlijk wordt er net zo'n plek gecreëerd als waar onze verre voorouders in leefden, namelijk een plek waar alles een betekenis had. Alleen geloofde onze voorouders in zo'n plek en was die plek aan hen opgedrongen door de dogma's van de traditie. Doorheen tweeduizend jaar is de mens van deze plek weggeleid om de ketens van zich af te kunnen werpen. In de toekomst zal het terug diezelfde plek zijn waar de mens zal leven, alleen zal het een plek zijn die de mens zelf heeft gecreëerd, zonder hogere wezens of heilige gebruiken. Dat is de wereld van de eubermens, een wereld die perfect gecreëerd kan worden. Het hoeft helemaal niet om een nostalgisch bos te gaan waarin een heks (de eubermens die deze rol wilt spelen) leeft, verderop kan evengoed een hypertechnologische stad staan. Het gaat erom dat het antwoord van de eubermens op het nulpunt eigenlijk één groot rollenspel is waarin de mens constant verhalen weeft en een wereld rond zich schept waarin hij voldoening kan vinden door het uitleven van zijn gevoelswereld! Het is geen spel omdat er geen 'in het spel' en 'uit het spel' is, het grote rollenspel is het leven zelf en de wereld het spelbord. Het is geen spel maar het wordt wel gespeeld, het is immers geen wereld waarin men gelooft, men is constant bewust van het verhaal waarin men een rol speelt. Dat hoeft niet letterlijk een verhaal met een plot te zijn, die eubermens die de rol van heks in het bos

speelt leeft daar gewoon en doet daar haar ding en dat kan genoeg zijn. Alles wat het verhaal meer kan verdiepen zal meer aan bod komen. Het esthetische zal in de toekomst bijvoorbeeld veel belangrijker worden. De levensstandaard en de welvaart die we onszelf aanmeten zal in functie komen te staan van het verhaal dat we rond onszelf scheppen. Om het verhaal uit te diepen zullen we op een authentieke manier met onszelf moeten omgaan. Natuurlijk zullen veel mensen stereotypen kiezen bij het ontwikkelen van hun verhaal en zal daardoor de menselijke persoonlijkheid deels uitgevlakt worden, maar zo'n mensen zullen er altijd in grote getale zijn.

Eenzaam in het woud

I

Onder invloed van het schrijven van “Yggdrasil” begon ik het toch anders te zien. In de 1-0-1 omkadering wordt er van uitgegaan dat de mens in zijn geheel evolueert of kan evolueren naar de uiteindelijke eubermens die dan het summum is van die evolutie: de vrije zelfschepende mensheid. Onder invloed van “Yggdrasil” zie ik de mensheid nu meer als een eeuwig voortschrijdende massa, een massa die niet in evolutie is. Maar uit die massa staan af en toe individuen op die wel evolueren naar een soort van eubermens. Een nieuwe omkadering dringt zich dan op. (In een voorchristelijke jasje.) De regeneraties worden hierin lijfeigene: mensen die in het bezit zijn van hun lijf maar die hun geest toevertrouwen aan het geloof, aan ideologieën of aan leiders. Daarnaast zijn er de adelboeren: vandaag bedrijfsleiders, populisten en trendsetters, degenen die het volk aanzetten tot consumentisme en populaire cultuur promoten. De lijfeigenen en de adelboeren vormen de voortschrijdende massa als slaven van elkaar: de lijfeigene is slaaf van de adelboer, de adelboer verslaaft aan de lijfeigene. De echte nihilist en de eubermens zijn de individuen die zich uit de massa werken. De eubermensen wordt de filid (barden), zij die een andere wereld kunnen scheppen. De nihilisten tenslotte kunnen zich wel verheffen boven het volk, maar winnen hun vrijheid niet daar ze niet aan de scheppende daad toe komen, zij verzinken zo goed als altijd in een of andere doodscultus. Zodoende blijft mijn 1-0-1 principe overeind, maar blijkt enkel van toepassing op het individu in de samenleving.

II

Wat is de plaats van de filid vandaag? Vroeger, toen de filid nog filid was, was zijn plaats duidelijk en gerespecteerd, hij was verteller, muzikant, geleerde, ziener, adviseur en sprak recht. Wat is hun missie vandaag in deze door de massa geleidde tijden? Als er geen eubermens komt, maar alleen individuen, die ter tijd en stond uit de massa springen, dan heeft het ook geen zin om de massa proberen te beïnvloeden of wakker te schudden om hen in de richting van de eubermens te

duwen. De massa gaat waarnaar het gaat, er is geen andere geschiedenis en geen andere toekomst voor hen dan die van alle andere mogelijke massa's in het verleden of in andere werelden. Welke rol is er nog weggelegd voor de filid in deze tijd? Wat kan de filid nog doen? Wel, zich onthechten en doen wat de eubermens zou moeten doen: een eigen wereld scheppen in daad en woord, groeien in wilskracht, mogelijk andere wilskrachtigen ontmoeten en genieten van dat alles. Vandaag zou de plaats van de filid in onze samenleving die van de scheppende artiest kunnen zijn, erkend of niet erkend door de kunstwereld. Niet zomaar artiest dus, maar hij die in zijn artistieke praktijk een magisch mentale wereld schept. Dat lijkt op het eerste gezicht een nauwe visie, maar eigenlijk is het een vrij brede.

III

Is het project Euburg dan nog op zijn plaats? Wellicht niet, Euburg was meer een uithangbord van een grootse filosofie. Ook iets dat meer bestemd was voor een publiek. Nu heb ik iets intiemer nodig, iets dat meer past in een persoonlijk verhaal, iets dat enkel voor mij bestemd is. Zodat het rollenspel toch kan gespeeld worden, al is het dan op mijn eentje.

Er zijn twee krachten in het Al, de kracht van de tijdelijkheid en de kracht van de eeuwigheid. De tijdelijkheid zorgt voor een langzame deining in de eeuwigheid. De eeuwigheid zorgt voor een zich steeds hernemende tijdelijkheid.

De gouden stad (Theodor Kittelsen)

Ondertussen is mijn boekenproject meer en meer een soort van dagboek aan het worden. Misschien moet er daarom maar een einde aan komen. Ik wil immers niet dat Rauk-Pieter een soort van verhaal wordt in boeken en illustraties. Ik wil dat Rauk-Pieter een verhaal wordt doorheen mij en mijn echte leven.

